

การประเมินผลการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม
ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ปัญญาทร หวังชูธรรม

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (การจัดการสิ่งแวดล้อม)
คณะบริหารการพัฒนาสิ่งแวดล้อม
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

2559

การประเมินผลการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม
ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ปัญญาทร หวังชูธรรม
คณะกรรมการพัฒนาสิ่งแวดล้อม

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จตุรนต์ วัฒนวิทย์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ดร.จตุรนต์ วัฒนวิทย์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาแล้วเห็นสมควรอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของ
การศึกษาตามหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (การจัดการสิ่งแวดล้อม)

รองศาสตราจารย์ จำลอง โพธิ์บุญ ประธานกรรมการ
(ดร.จำลอง โพธิ์บุญ)

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ จตุรนต์ วัฒนวิทย์ กรรมการ
(ดร.จตุรนต์ วัฒนวิทย์)

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ธีรยุทธ เทพานนท์ กรรมการ
(ดร.ธีรยุทธ เทพานนท์)

รองศาสตราจารย์ จำลอง โพธิ์บุญ คณบดี
(ดร.จำลอง โพธิ์บุญ)
สิงหาคม 2559

บทคัดย่อ

ชื่อวิทยานิพนธ์	การประเมินผลการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม
	ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
ชื่อผู้เขียน	นายปัญญาทร หวังสุธรรม
ชื่อปริญญา	วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (การจัดการสิ่งแวดล้อม)
ปีการศึกษา	2559

สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์เป็นสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่มีการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมอย่างยาวนานและมีประสิทธิภาพ จึงเป็นที่น่าสนใจว่าสถาบันฯ มีแนวทางในการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมอย่างไรให้ประสบความสำเร็จ งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวทางการดำเนินงาน ประเมินผลการดำเนินงาน รวมถึงปัญหาและอุปสรรคที่มีผลต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันฯ และเสนอแนะแนวทางพัฒนาการดำเนินงานดังกล่าว งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้หลักการประเมินผลเชิงดุลยภาพ (Balanced Scorecard) ในการศึกษา เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ให้ข้อมูลหลัก ร่วมกับการสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม ผลการศึกษาพบว่า มิติด้านการเงิน สถาบันฯ มีการจัดสรรงบประมาณได้ตรงตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายเป็นอย่างดี มิติด้านกระบวนการภายใน พบว่าสถาบันฯ กำหนดยุทธศาสตร์เรื่องความรับผิดชอบต่อสังคมเป็นหนึ่งในยุทธศาสตร์หลักของสถาบันฯ มีการกำหนดผู้บริหาร หน่วยงานรับผิดชอบที่รับผิดชอบดูแลอย่างชัดเจนทำให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างราบรื่น มิติด้านลูกค้า พบว่าผู้มีส่วนได้ส่วนเสียส่วนใหญ่มีความพึงพอใจต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม มิติด้านการเรียนรู้และพัฒนา พบว่าบุคลากรผู้เข้าร่วมโครงการล้วนเป็นผู้ที่มีความตระหนักและจิตสำนึกที่ดี หรือเคยผ่านงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมมาก่อน ส่งผลให้ไม่จำเป็นต้องมีพัฒนาการเรียนรู้ของบุคลากรมากนัก ส่วนข้อเสนอแนะในการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันฯ พบว่าควรเพิ่มจำนวนผู้รับผิดชอบการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมให้มากขึ้น และริเริ่มโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมตามองค์ความรู้หลักของแต่ละคณะและหน่วยงานให้มากขึ้น

ABSTRACT

Title of Thesis	Evaluation of the Corporate Social Responsibility Performance at the National Institute of Development Administration: NIDA
Author	Mister Punyatorn Wangshootham
Degree	Master of Science (Environment Management)
Year	2016

The National Institute of Development Administration (NIDA) is one of Thailand's higher education institutions, with a long history of efficient corporate social responsibility. The success of its implementation is an interesting topic for study, and thus, the present research is aimed at investigating the implementation and the success of the institute's corporate social responsibility performance, finding its problems and obstacles, and making suggestions for improvement. This qualitative study employed a balanced scorecard, and data were collected via in-depth interviews with key informants and participant observations. With regard to the financial perspective, the institute allocates budgets that correspond to their objectives and goals efficiently. In terms of the internal business process, there is an institutional strategy for corporate social responsibility; the institute assigns a specific group of staff members to be directly responsible for corporate social responsibility, coupled with close supervision by an administrator, enabling smooth implementation. As for customer perspective, it was found that most of the stakeholders were satisfied with the institute's corporate social responsibility performance. Finally, in terms of the learning and growth perspective, there is little need for training and development, since all of the staff members in charge had experience related to corporate social responsibility. For the improvement of the institute's corporate social responsibility performance, it is suggested that NIDA should increase the number of personnel for greater efficiency and the initiation of corporate social responsibility projects that correspond directly to individual schools and divisions.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ มีอาจสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี หากขาดผู้มีพระคุณของผู้วิจัย ดังต่อไปนี้
อันดับแรกผู้วิจัยขอขอบพระคุณ บิดา มารดา และครอบครัวของผู้วิจัย ที่มอบโอกาสและสนับสนุน
ทุนการศึกษา ให้ผู้วิจัยได้มีโอกาสศึกษาต่อในระดับชั้นปริญญาโท

ผู้วิจัยขอขอบคุณเพื่อนสนิทและคนใกล้ชิดผู้วิจัยทุกๆ ท่าน ที่สร้างแรงบันดาลใจใน
การศึกษาต่อให้แก่ผู้วิจัย

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ สาขาวิชาการจัดการสิ่งแวดล้อมทุกท่าน ที่ถ่ายทอด
องค์ความรู้อันมีค่าให้แก่ผู้วิจัย โดยเฉพาะผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุฑารัตน์ ชมพันธุ์ ที่คอยดูแลให้
คำปรึกษาแก่ผู้วิจัยอย่างใกล้ชิด

ขอขอบพระคุณเจ้าหน้าที่กลุ่มงานสื่อสารองค์การและกิจกรรมเพื่อสังคมและผู้ให้ข้อมูล
ทุกๆ ท่าน ที่เมตตาสละเวลาและให้ข้อมูลประกอบการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้อย่างเต็มที่

และที่ขาดไม่ได้ ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร.จำลอง โพธิ์บุญ และผู้ช่วย
ศาสตราจารย์ ดร.สรารุช เทพานนท์ ที่ให้เกียรติเป็นประธานกรรมการและกรรมการสอบ
วิทยานิพนธ์ตามลำดับ พร้อมทั้งช่วยตรวจสอบ ให้คำแนะนำ ให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้มีความสมบูรณ์
ยิ่งขึ้น

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณทุกๆ ท่านที่ให้การช่วยเหลือ สนับสนุนแก่ผู้วิจัย ผู้ที่ผู้วิจัย
อาจตกหล่น ไม่ได้เอ่ยชื่อในกิตติกรรมประกาศวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณจากใจจริง

ปัญญาทร หวังชูธรรม

สิงหาคม 2559

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	(3)
ABSTRACT	(4)
กิตติกรรมประกาศ	(5)
สารบัญ	(6)
สารบัญตาราง	(8)
สารบัญภาพ	(9)
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของการวิจัย	1
1.2 คำถามการวิจัย	3
1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย	3
1.4 ขอบเขตของการศึกษา	4
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
1.6 นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย	5
บทที่ 2 แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
2.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development)	7
2.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อสังคม (Corporate Social Responsibility: CSR) และความรับผิดชอบต่อสังคมของมหาวิทยาลัย (University Social Responsibility: USR)	14
2.3 แนวคิดและทฤษฎีการประเมินผลเชิงดุลยภาพ (Balanced Scorecard: BSC)	21
2.4 ข้อมูลทั่วไปของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (National Institute of Development Administration: NIDA)	27
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	33

บทที่ 3 กรอบแนวคิดและวิธีการศึกษา	44
3.1 กรอบแนวคิดในการศึกษา	44
3.2 วิธีการดำเนินการศึกษา	46
3.3 แหล่งของข้อมูลในการศึกษา	46
3.4 วิธีการเก็บข้อมูลและอุปกรณ์	46
3.5 กลุ่มเป้าหมายและผู้ให้ข้อมูลหลัก	48
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล	49
บทที่ 4 ผลการศึกษา	51
4.1 แนวทางการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	51
4.2 ผลการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ตามหลักการ Balanced Scorecard	62
4.3 ปัญหาและอุปสรรคที่มีผลต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	79
4.4 แนวทางพัฒนาการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	83
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	85
5.1 สรุป และอภิปรายผลการศึกษา	85
5.2 ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	91
5.3 แนวทางการพัฒนาการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	92
5.4 บทสรุป	95
บรรณานุกรม	97
ภาคผนวก	103
ภาคผนวก ก แบบสัมภาษณ์เรื่อง การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	104
ประวัติผู้เขียน	134

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรับผิดชอบต่อสังคม และความรับผิดชอบต่อสังคมของมหาวิทยาลัย	21
4.1 งบประมาณที่สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ได้รับประจำปี 2558	52

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
2.1 ผังโครงการของกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม	13
2.2 ตราสถาบันทั้ง 2 แบบและสีประจำสถาบัน	32
3.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย	45
4.1 แผนผังโครงสร้างการบริหารงาน	55
5.1 แนวทางการพัฒนาการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	95
5.2 สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์	96

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของการวิจัย

ในปัจจุบันการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development) ถือได้ว่าเป็นหนึ่งในแนวคิดที่หลาย ๆ ประเทศทั่วโลกให้ความสนใจอย่างแพร่หลาย โดยที่แนวคิดนี้ได้เริ่มต้นมาจาก กระแสการพัฒนาของประชาคมโลก เมื่อปี ค.ศ. 1972 ในการประชุมสุดยอดว่าด้วยมนุษย์และสิ่งแวดล้อมขององค์การสหประชาชาติ ณ กรุงสต็อกโฮล์ม ประเทศสวีเดน ได้เรียกร้องให้ประชาคมโลกหันมาสนใจสิ่งแวดล้อมมากขึ้น และตระหนักถึงผลกระทบจากการใช้ทรัพยากรอย่างฟุ่มเฟือยจนเกินขีดจำกัดของทรัพยากรธรรมชาติ (พิพัฒน์ นนทนาธรณ์, 2553: 77) ซึ่งถือได้ว่าเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้แนวคิดนี้ เข้ามามีบทบาทในสังคมและองค์กรต่าง ๆ ในประเทศไทย ได้ตระหนักถึงการใช้ทรัพยากร และใส่ใจในการดูแลสิ่งแวดล้อม อย่างไรก็ตาม อาจด้วยเหตุที่การดำเนินชีวิตในประเทศไทย เป็นการดำเนินชีวิตแบบประเทศที่กำลังพัฒนา ทำให้แต่ละองค์กรที่มีอยู่ในปัจจุบันหรือองค์กรที่กำลังจะกำเนิดขึ้นมานั้น ล้วนเริ่มต้นจากการใส่ใจในรายละเอียดหรือกำไรของตัวองค์กรเองก่อน หลังจากนั้น เมื่อองค์กรประสบความสำเร็จ ก็จะเริ่มคิดถึงความมั่นคงในการดำเนินงาน ความมั่นคงในระยะยาว หรือความมั่นคงในอนาคตขององค์กร และในตอนนี้เองที่การพัฒนาที่ยั่งยืนก็จะเข้ามามีบทบาทในองค์กร ดังนั้น จะเห็นได้ว่าในประเทศไทย องค์กรที่มีขนาดใหญ่ องค์กรที่ประสบความสำเร็จ หรือองค์กรที่มีทรัพยากรที่ดี เช่น งบประมาณ ทรัพยากรมนุษย์ สิ่งแวดล้อมในองค์กร เป็นต้น เท่านั้นที่ให้ความสนใจกับแนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืน ซึ่งในประเทศไทยแนวทางหนึ่งที่มีความนิยมาจากองค์กรดังกล่าว คือ ความรับผิดชอบต่อสังคม (Corporate Social Responsibility: CSR) นั่นเอง

ความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR) ในแต่ละองค์กร อาจเริ่มต้นมาจากขั้นตอนที่หลาย ๆ องค์กรเข้าใจว่าปฏิบัติได้ง่ายที่สุด นั่นคือ การบริจาค บริจาคจากกำไรที่องค์กรทำได้มากเพียงพอแล้ว นำมาแบ่งปันให้แก่ ผู้ด้อยโอกาสทางสังคม หรือผู้ประสบภัยพิบัติทางธรรมชาติ และเมื่อภัยพิบัติทางธรรมชาติเริ่มทวีความรุนแรงขึ้น ความถี่ในการเกิดภัยพิบัติเพิ่มขึ้น และผลกระทบต่อชีวิต

และทรัพย์สินมากขึ้น องค์กรจึงเริ่มให้ความสนใจในทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เช่น การปลูกป่าทดแทน การทำโป่งเทียม การทำฝายชะลอน้ำ เป็นต้น อย่างไรก็ตาม กิจกรรมเหล่านี้ล้วนมาจากการปฏิบัติพื้นฐานเดียวกัน ซึ่งก็คือ การแบ่งปันกำไรสู่สังคมและสิ่งแวดล้อมนั่นเอง ส่งผลให้เกิดความเข้าใจที่ผิด ต่อ ๆ กันไปว่า ก่อนที่องค์กรจะคิดถึงความรับผิดชอบต่อสังคมนั้น องค์กรจะต้องทำกำไรให้ได้ก่อน ทำให้องค์กรที่กำลังก่อตัวขึ้นมองข้ามความรับผิดชอบต่อสังคมไป แต่ในความเป็นจริงแล้ว คำว่าความรับผิดชอบต่อสังคมนั้น สามารถตีความหมายได้เป็น 2 ส่วน ได้แก่ การมีความรับผิดชอบต่อสังคม และการให้สังคม การดำเนินงานขององค์กรดังตัวอย่างข้างต้น เป็นการเข้าใจความหมายของความรับผิดชอบต่อสังคมเพียงแค่การให้สังคม นั่นคือการให้สังคมได้รับผลประโยชน์จากการดำเนินงานร่วมกับองค์กร หรือพูดง่าย ๆ คือการแสดงน้ำใจ คืนกำไรให้กับสังคมนั่นเอง ในทางตรงกันข้าม มีองค์กรน้อยมากที่เข้าใจความหมายและดำเนินการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมตามความหมายแรก คือ การมีความรับผิดชอบต่อสังคม รับผิดชอบในการดำเนินงานของตน อยู่ในกฎระเบียบ ไม่เบียดเบียนสังคมและสิ่งแวดล้อม ในระดับที่ไม่สามารถทดแทนกลับคืนมาได้ทัน เพียงเท่านั้นก็ถือว่าองค์กรได้ดำเนินการอย่างมีความรับผิดชอบต่อสังคมแล้ว โดยที่ไม่ต้องให้ความสนใจกับการทำกำไรให้ได้ก่อน ดังความเข้าใจผิด ๆ ข้างต้น

ในขณะเดียวกัน ปัญหาสังคมและสิ่งแวดล้อมของประเทศไทยได้มีรูปแบบของปัญหาและความรุนแรงที่เพิ่มมากขึ้น เช่น ปัญหาความยากจน การแสดงพฤติกรรมรุนแรง ปัญหายาเสพติด ความเหลื่อมล้ำทางสังคม การอพยพย้ายถิ่นฐาน เป็นต้น ซึ่งสิ่งหนึ่งที่จะสามารถลดทอนปัญหาเหล่านี้ได้ ผู้วิจัยขอมุ่งเน้นในประเด็นด้านการศึกษา ความเท่าเทียมของโอกาสในการศึกษาของเด็ก คุณภาพการศึกษาในแต่ละสถาบันการศึกษา และความตั้งใจจริงของสถาบันการศึกษาที่จะปลูกฝังคุณธรรมและจิตสำนึกให้กับนักเรียน นักศึกษา เมื่อได้รับการศึกษา ได้รับการปลูกฝังคุณธรรมและจิตสำนึกเป็นอย่างดี เขาเหล่านั้นย่อมมีโอกาสที่จะเติบโตขึ้นเป็นบุคลากรที่ดีให้แก่ประเทศไทย ซึ่งสิ่งเหล่านี้ คือ ความรับผิดชอบต่อสถาบันการศึกษา อย่างปฏิเสธไม่ได้

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาภาพรวมของแนวทางการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันการศึกษาในประเทศไทย โดยเลือกที่จะมุ่งเน้นไปที่สถาบันการศึกษาที่มีการเปิดการเรียนการสอนในระดับปริญญาโทขึ้นไป เนื่องจาก นักศึกษาที่จบการศึกษาไปแล้วนั้น ผู้วิจัยเชื่อว่า เขาเหล่านั้นจะเป็นหรือถูกคาดหวังจากบุคคลทั่วไปให้เป็นบุคลากรที่สำคัญคนหนึ่งของประเทศไทย นอกจากนี้ผู้วิจัยจะเฉพาะเจาะจงไปที่สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (National Institute of Development Administration) หรือที่รู้จักกันในนาม NIDA เนื่องจาก สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มีโครงการที่แสดงถึงความรับผิดชอบต่อสังคมอย่างต่อเนื่อง และเป็นสถาบันการศึกษาของรัฐในระดับบัณฑิตศึกษา ซึ่งได้แก่ ระดับ

มหบัณฑิต และคุฏีบัณฑิต ผู้จบการศึกษาจากสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มีอาชีพการงานที่สามารถสร้างชื่อเสียงให้กับสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์มากมาย และที่สำคัญคือเป็นสถาบันการศึกษาที่ก่อตั้งขึ้นจากราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 9 ซึ่งมีพระราชประสงค์ให้สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์เป็นสถานที่ผลิตบุคลากรที่มีคุณภาพและสร้างประโยชน์ให้กับประเทศชาติในอนาคต

ดังนั้นผู้วิจัยสนใจทำการประเมินผลการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ และเสนอแนะแนวทางพัฒนา การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมให้แก่สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ หวังเป็นอย่างยิ่งว่างานวิจัยนี้ จะสามารถสร้างประโยชน์ให้แก่สถาบันการศึกษาทุกระดับในประเทศไทย และสามารถลดทอนปัญหาทางสังคมและสิ่งแวดล้อมของประเทศไทยต่อไป

1.2 คำถามการวิจัย

1.2.1 การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหาร-ศาสตร์เป็นอย่างไร

1.2.2 ปัญหาและอุปสรรคที่มีผลต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มีอะไรบ้าง

1.2.3 แนวทางพัฒนา การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิต-พัฒนบริหารศาสตร์ ควรเป็นอย่างไร

1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.3.1 เพื่อศึกษาแนวทางการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบัน-บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

1.3.2 เพื่อประเมินผลการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิต-พัฒนบริหารศาสตร์

1.3.3 เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคที่มีผลต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

1.3.4 เพื่อเสนอแนะแนวทางพัฒนา การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

1.4.1 ขอบเขตด้านเนื้อหาสาระ เป็นการศึกษาและประเมินผลการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ พร้อมทั้งวิเคราะห์ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่มีผลต่อการดำเนินงานดังกล่าว เพื่อนำไปสู่แนวทางพัฒนา การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

1.4.2 ขอบเขตด้านพื้นที่ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ และชุมชนในบริเวณใกล้เคียง

1.4.3 ขอบเขตด้านประชากร บุคลากรของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ และประชาชนในบริเวณใกล้เคียงสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

1.4.4 ขอบเขตด้านเวลา เริ่มตั้งแต่ เดือนตุลาคม ปี 2557 จนถึง เดือนกันยายน ปี 2558 รวมทั้งสิ้นเป็นเวลาประมาณ 12 เดือน

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.5.1 ได้ทราบถึงแนวทางการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

1.5.2 ได้ทราบถึงประสิทธิภาพของการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

1.5.3 ได้ทราบถึงปัญหาและอุปสรรคที่มีผลต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

1.5.4 ได้ทราบถึงแนวทางพัฒนา การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

1.6 นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

1.6.1 การพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development) หมายถึง การดำเนินงานใดๆ ที่มีการพัฒนา คือ การดีขึ้น ใหญ่ขึ้น เก่งขึ้น ที่ยั่งยืน คือ การดีขึ้นอย่างสม่ำเสมอ ใหญ่ขึ้นอย่างสม่ำเสมอ เก่งขึ้นอย่างสม่ำเสมอ แต่มีข้อแม้ที่ต้องไม่เบียดเบียนใครหรืออะไรก็ตาม เพราะสิ่งที่เราเบียดเบียนไปนั้น อาจเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้ความยั่งยืนไม่เกิดขึ้น และเมื่อใดที่องค์กรสามารถพัฒนาที่ยั่งยืนได้ ก็เท่ากับว่าองค์กรนั้นมีโอกาสที่จะอยู่ได้ตลอดไป นอกจากนี้ยังมีทฤษฎีกล่าวไว้ว่า การพัฒนาที่ยั่งยืนต้องมาจากความเท่าเทียมกันของทั้ง 3 ด้าน ได้แก่ เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ให้ความสำคัญทุก ๆ ด้านเท่ากัน นั่นก็คือ มีทั้งเงิน เพื่อน และสภาพแวดล้อมที่ดีนั่นเอง

1.6.2 ความรับผิดชอบต่อสังคม (Corporate Social Responsibility: CSR) หมายถึง การดำเนินงานใด ๆ ที่มีทั้งความรับผิดชอบต่อสังคม และการคำนึงถึงสังคม โดยที่การกระทำเหล่านั้นจะต้องไม่เกิดจากเจตนาที่ไม่ดีต่าง ๆ เช่น การปกปิดข้อมูลที่เป็นผลเสียของตนเอง หรือการให้เพื่อสร้างอำนาจต่อรอง ความรับผิดชอบต่อสังคม คือ การดำเนินงานด้วยความซื่อสัตย์ สุจริตทั้งต่อหน้าและรับหลัง ทำสิ่งใด ใช้สิ่งใด แล้วไม่ทำให้สิ่งนั้นเสียหาย หรืออย่างน้อยที่สุดคือยังสามารถทดแทนสิ่งที่เสียไปได้ทัน การคำนึงถึงสังคม คือ การไม่เบียดเบียนผู้อื่น และยังแบ่งปันสิ่งที่เรามีเกิดความจำเป็นให้ผู้อื่น หรือการแสดงน้ำใจให้กับผู้อื่นที่กำลังเดือดร้อน เมื่อทั้งสองคำนี้มารวมกัน จึงเป็นคำที่มีความหมาย และยังเป็นเครื่องที่สามารถนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนได้อีกด้วย

1.6.3 การประเมินผลเชิงดุลยภาพ (Balanced Scorecard: BSC) หมายถึง การประเมินผลการดำเนินงานด้วยวิธีการสากลที่มีชื่อว่า Balanced Scorecard ซึ่งวิธีนี้ หลัก ๆ จะมีการแบ่งการดำเนินงานในแต่ละองค์กรออกเป็น 4 มิติ ซึ่งได้แก่ มิติด้านการเงิน มิติด้านลูกค้า มิติด้านกระบวนการบริหารงานภายใน และมิติด้านการเรียนรู้และการพัฒนาหน่วยงาน โดยที่แต่ละองค์กรสามารถเลือกที่จะมุ่งเน้นในแต่ละมิติได้แตกต่างกัน และไม่จำเป็นต้องให้ความสำคัญในทุก ๆ มิติเท่ากัน แต่ต้องใส่ใจในความสัมพันธ์ของทุกมิติ ในการประเมินจะเทียบกับวัตถุประสงค์และเป้าหมายของแต่ละมิติ โดยมีวิสัยทัศน์และกลยุทธ์เป็นตัวเชื่อมความสัมพันธ์

1.6.4 ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (Stakeholder) หมายถึง ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการดำเนินงานต่างๆ ของสถาบัน หรือองค์กรใดๆ ไม่ว่าจะเป็นผลกระทบทางบวก หรือผลกระทบทางลบ หรือผลกระทบทางตรง หรือผลกระทบทางอ้อม ล้วนแล้วแต่ถือเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งสิ้น ทั้งนี้อาจแบ่งกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียได้เป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ได้รับผลกระทบในทางตรง จะเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียหลัก กลุ่มที่ได้รับผลกระทบในทางอ้อม จะเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียรอง

1.6.5 ความรับผิดชอบต่อสังคมของมหาวิทยาลัย (University Social Responsibility: USR) หมายถึง ความรับผิดชอบต่อสังคมในการจัดเกลา หรือปลูกฝังจิตสำนึก คุณธรรม และจริยธรรม ให้แก่นักศึกษาหรือบุคลากรของสถานศึกษานั้นๆ นอกเหนือจากภารกิจหลักของสถานศึกษา คือ การเรียนการสอน เพื่อให้ นักศึกษา หรือบุคลากรของสถานศึกษานั้นๆ เป็นผู้ที่สามารถสร้างประโยชน์ให้แก่สังคมได้ในภายภาคหน้า

บทที่ 2

แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่อง “ การประเมินผลการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบัน บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ” เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ เพื่อประเมินผลและศึกษาการดำเนินงานด้าน ความรับผิดชอบต่อสังคม ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยมีรายละเอียดการนำเสนอตามหัวข้อต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

2.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development)

2.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อสังคม (Corporate Social Responsibility: CSR) และความรับผิดชอบต่อสังคมของมหาวิทยาลัย (University Social Responsibility: USR)

2.3 แนวคิดและทฤษฎีการประเมินผลเชิงดุลยภาพ (Balanced Scorecard: BSC)

2.4 ข้อมูลทั่วไปของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (National Institute of Development Administration: NIDA)

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development)

แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development) ถือได้ว่าเริ่มต้นในปี พ.ศ. 2515 จากการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยเรื่องสิ่งแวดล้อมของมนุษย์ (UN Conference on Human Environment, Stockholm Conference) ณ กรุงสต็อกโฮล์ม ประเทศสวีเดน ซึ่งมีการหยิบยกปัญหา ความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมขึ้นเจรจา และเรียกร้องให้ทุกประเทศ ตระหนักถึงการใช้ทรัพยากรตามขีดจำกัดของทรัพยากรธรรมชาติ ถัดมาในปี พ.ศ. 2535 ณ กรุงริโอ เดอ จาเนโร สหพันธ์สาธารณรัฐบราซิล มีการประชุมสุดยอดของโลก (Earth Summit, Rio

Conference) หรือ การประชุมสหประชาชาติว่าด้วยเรื่องสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา (UN Conference on Environment and Development; UNCED) เพื่อกำหนดยุทธศาสตร์ว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา ซึ่งนับเป็นการประชุมครั้งแรกที่ได้กำหนดแนวทางการแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อมที่จะต้องดำเนินการพัฒนาให้ครอบคลุม 3 เสาหลักของการพัฒนาที่ยั่งยืน คือ สังคม เศรษฐกิจ และสิ่งแวดล้อม (กรมควบคุมมลพิษ, 2557)

จากนั้น ประเทศไทยได้เข้ามามีส่วนร่วมในการประชุมสุดยอดของโลก ว่าด้วยการพัฒนาที่ยั่งยืน (World Summit on Sustainable Development; WSSD) ในปี พ.ศ. 2545 ณ กรุงโจฮันเนสเบิร์ก ประเทศแอฟริกาใต้ ซึ่งเป็นหนึ่งในจำนวน 180 ประเทศ ที่ลงนามรับรองปฏิญญาโจฮันเนสเบิร์ก และแผนปฏิบัติการ โจฮันเนสเบิร์ก โดยเน้นหนักให้นานาประเทศนำแนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืนที่กำหนดไว้ในแผนปฏิบัติการ 21 มาปฏิรูปให้เป็นรูปธรรมมากขึ้น (พิพัฒน์ นนทนาธรณ์, 2553: 78) และนี่ได้แสดงให้เห็นถึงจุดเริ่มต้นของการพัฒนาที่ยั่งยืนทั้งในระดับโลกและในประเทศไทย อย่างไรก็ตาม ด้วยการใช้ระดับความสำคัญที่ต่างกัน หรือการตีความคำว่าพัฒนาที่ยั่งยืนที่ต่างกัน ย่อมทำให้ความหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืนนั้น ย่อมแตกต่างกันไปเช่นกัน ผู้วิจัยได้ทำการรวบรวมความหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development) ไว้ในหัวข้อถัดไป

2.1.1 ความหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development)

สหประชาชาติโดยคณะกรรมการโลกว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา ได้ให้คำนิยามของคำว่าพัฒนาที่ยั่งยืน ดังนี้ “การพัฒนาที่ตอบสนองต่อความต้องการของคนในรุ่นปัจจุบัน โดยไม่ทำให้คนในรุ่นอนาคตต้องประนีประนอมลดทอนความสามารถในการตอบสนองความต้องการของตนเอง” (Sustainable Development is a development that meet the needs of the present without compromising the ability of future generations to meet their own needs.) (WCED, 1987)

พิพัฒน์ นนทนาธรณ์ (2553: 78) ให้ความหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืนไว้ว่า การพัฒนาที่ยั่งยืนเป็นการพัฒนาที่พอเหมาะพอควร เป็นไปอย่างสมดุลทั้งในภาคเศรษฐกิจ สังคม ตลอดจนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ด้วยการเปิดโอกาสให้กลุ่มต่าง ๆ ในสังคมหรือผู้มีส่วนได้ส่วนเสียต่าง ๆ เข้ามามีส่วนร่วมดำเนินการ อันจะทำให้ประชาชนเกิดความอยู่ดีมีสุขตลอดไป

สำนักความร่วมมือด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมระหว่างประเทศ (2556: 12) ให้ความหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืนไว้ว่า การพัฒนาที่ยั่งยืน คือการพัฒนาที่เน้นมนุษย์คำนึงถึงขีดจำกัดของทรัพยากรธรรมชาติบนโลก และให้มีการดำเนินการพัฒนาควบคู่ไปกับการอนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ให้เป็นการพัฒนาที่ตอบสนองความต้องการของคน

ทั้งในยุคปัจจุบัน และยุคต่อ ๆ ไปอย่างเท่าเทียมกัน โดยมีหลักการสำคัญของการพัฒนา คือ การสร้างสมดุลระหว่าง 3 มิติ ของการพัฒนา ได้แก่ 1) มิติการพัฒนาเศรษฐกิจที่ยั่งยืน 2) มิติการพัฒนาสังคมที่ยั่งยืน และ 3) มิติการพัฒนาสิ่งแวดล้อมที่ยั่งยืน

สมพร แสงชัย (2550: 334-335) กล่าวถึงความหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืนตามแนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ริโอว่า การพัฒนาที่ยั่งยืนได้รับการตีความอย่างมากมาย เนื่องจาก Brundtland Report ไม่ได้ให้รายละเอียดอย่างพอเพียง แต่สามารถเห็นได้อย่างชัดเจนว่ารายงานฉบับนี้มีจุดยืนทางจริยธรรมที่เข้าข้างมนุษย์ คือให้ความสำคัญกับความจำเป็นของมนุษย์มากกว่าการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ อย่างไรก็ตาม รายงานนี้ไม่ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับความจำเป็นของมนุษย์ว่ามีมากน้อยเพียงใด หรือความจำเป็นเหล่านั้นควรมีขีดจำกัดอยู่ตรงไหนบ้าง ความเสมอภาค การเติบโตและสิ่งแวดล้อมซึ่งเป็นสิ่งที่พึงปรารถนาของการพัฒนาที่ยั่งยืนจึงยังเป็นเป้าหมายที่ห่างไกลจากความเป็นจริงในขณะนี้ แต่ก็ยังเป็นอุดมคติที่น่าพึงปรารถนาและเป็นเป้าหมายของอุดมการณ์ที่ควรจะคงไว้เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงานตามแนวคิดของการพัฒนาที่ยั่งยืน ถึงแม้ว่าแนวคิดนี้อาจถูกตีค่าสูงเกินไป เพราะการมองข้ามสวัสดิภาพที่เป็นไปได้ของประชาชนที่อยู่ในระดับต่ำสุดของสังคมก็ตาม

Dobson (1998 อ้างถึงใน สมพร แสงชัย, 2550: 301) ให้ความหมายของการพัฒนาที่ยั่งยืนไว้ว่า การพัฒนาที่ยั่งยืนเป็นการพิจารณาเพียงบางส่วนของความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อม การพัฒนาที่ยั่งยืนเป็นเพียงกลยุทธ์อย่างหนึ่งของความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม เพราะรูปแบบการพัฒนาแต่ละรูปแบบจะมีเงื่อนไขรองรับความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อมแตกต่างกันไป โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อพิจารณาปัญหาของความยุติธรรมทางสังคมซึ่งเป็นวิธีและรูปแบบต่าง ๆ ของการกระจายผลประโยชน์และภาระหน้าที่ภายในชุมชนด้วยแล้ว การพัฒนาที่ยั่งยืนเป็นเพียงรูปแบบและวิธีการหนึ่งของความยุติธรรมทางสังคม ทั้งนี้ความยุติธรรมทางสังคมเป็นงานสำคัญงานหนึ่งของความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อม และความยั่งยืนของสิ่งแวดล้อมเป็นเงื่อนไขจำเป็นสำหรับความยุติธรรมทางสังคมในขณะเดียวกัน

จากการศึกษานิยามของการพัฒนาที่ยั่งยืนในงานวิจัยนี้ สามารถสรุปนิยามดังกล่าวตามความเข้าใจของผู้ศึกษาได้ว่า การพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development) หมายถึง การดำเนินงานใด ๆ ที่มีการพัฒนา คือ การดีขึ้น ใหญ่ขึ้น เก่งขึ้น ที่ยั่งยืน คือ การดีขึ้นอย่างสม่ำเสมอ ใหญ่ขึ้นอย่างสม่ำเสมอ เก่งขึ้นอย่างสม่ำเสมอ แต่มีข้อแม้ที่ต้องไม่เบียดเบียนใครหรืออะไรก็ตามแต่ เพราะสิ่งที่เราเบียดเบียนไปนั้น อาจเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้ความยั่งยืนไม่เกิดขึ้น และเมื่อใดที่องค์กรสามารถพัฒนาที่ยั่งยืนได้ ก็เท่ากับว่าองค์กรนั้นมีโอกาสที่จะอยู่ได้ตลอดไป นอกจากนี้ยังมีทฤษฎีกล่าวไว้ว่า การพัฒนาที่ยั่งยืนต้องมาจากความเท่าเทียมกันของทั้ง 3 ด้าน ได้แก่

เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ให้ความสำคัญทุก ๆ ด้านเท่ากัน นั่นก็คือมีทั้งเงิน เพื่อน และสภาพแวดล้อมที่ดีนั่นเอง

2.1.2 แนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืนในประเทศไทย

แนวคิดการพัฒนาที่ยั่งยืนในประเทศไทย พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต) กล่าวว่าไว้ว่ามีกระแสดำเนินการพัฒนายู่ 2 กระแส ได้แก่ กระแสแรก การพัฒนาที่ยั่งยืนตามแนวคิดของคณะกรรมการโลกว่าด้วยสิ่งแวดล้อมและการพัฒนา (CSD) คือ มุ่งพัฒนาควบคู่ไปกับการให้ความสำคัญกับสิ่งแวดล้อมอันเนื่องมาจากการเพิ่มจำนวนประชากร ส่งผลให้เกิดปัญหาทรัพยากร ร่อยหรอและการเกิดมลภาวะต่าง ๆ กระแสที่สอง การพัฒนาตามแนวคิดของยูเนสโก (UNESCO) ที่ให้ความสำคัญแก่คุณค่าของมนุษย์และวัฒนธรรม และเมื่อรวมกับวิถีพุทธของประเทศไทย จะสามารถสรุปแนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืนของประเทศไทยให้ประสบความสำเร็จได้ ดังนี้ (สำนักความร่วมมือด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมระหว่างประเทศ, 2556: 13)

2.1.2.1 ต้องมีการวางนโยบายประชากรให้เหมาะสม เช่น ควบคุมจำนวนประชากรด้วยการวางแผนครอบครัว และการแก้ปัญหาประชากรที่สำคัญอย่างหนึ่งคือ การแก้ปัญหาทางการศึกษา เพราะจะครอบคลุมไปถึงการแก้ปัญหาด้านอื่น ๆ ทั้งหมด ทั้ง ปัญหาความยากจน สาธารณสุข ตลอดจนการอนุรักษ์ธรรมชาติ

2.1.2.2 ต้องอนุรักษ์หรือสงวนทรัพยากร สิ่งแวดล้อม ใช้ทรัพยากรอย่างประหยัด และอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสามารถดำเนินการได้หลายวิธี เช่น การประหยัดพื้นที่เป็นป่าสงวน วนอุทยาน อุทยานแห่งชาติ เขตอนุรักษ์พันธุ์สัตว์ป่า การฟื้นฟูแหล่งธรรมชาติที่เสื่อมโทรม การรักษาดิน น้ำ และอากาศให้ปลอดสารเคมีและมลภาวะ

2.1.2.3 การผลิตเทคโนโลยีกำจัดน้ำเสีย ตลอดจนการปรับเปลี่ยนการใช้ชีวิตไม่สุรุ่ยสุร่าย ประหยัดพลังงาน

และนอกจากนี้ ยังได้มีการสรุป ปัญหาในการพัฒนาที่ยั่งยืนที่ไม่ประสบความสำเร็จว่า เกิดจากกิเลสที่ขัดขวางจริยธรรม จึงต้องมีการพัฒนาคนและเศรษฐกิจให้คู่ขนานไปกับการพัฒนาจริยธรรม ดังนั้น ระบบการพัฒนาที่ยั่งยืน จึงขึ้นกับปัจจัย ดังนี้ (สำนักความร่วมมือด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมระหว่างประเทศ, 2556: 14)

1) มนุษย์: ต้องพัฒนาคนให้มีคุณภาพ มีสุขภาพดี ขยัน อดทน รับผิดชอบ มีฝีมือ มีความรู้ ความสามารถ ความเชี่ยวชาญ พร้อมที่จะเป็นกำลังสำคัญในระบบ เศรษฐกิจและสังคมที่จัดสรรให้เกื้อหนุน และนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนโดยให้ การศึกษาและจัดสรรปัจจัยเกื้อหนุน

2) สังคม: จัดระบบสังคม ทั้งด้านเศรษฐกิจ การเมือง การบริหาร ตลอดจนกิจการต่าง ๆ ให้ผสมกลมกลืนสอดคล้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับบนฐานแห่งความรู้ ความเป็นจริง สร้างบรรยากาศแห่งความไม่เบียดเบียน บรรยากาศแห่งความช่วยเหลือเกื้อกูล พิทักษ์ปกป้องคนที่อยู่ในสถานะต่าง ๆ ซึ่งมีโอกาสและมีความสามารถต่างกัน

3) ธรรมชาติ: วิธีการพัฒนาต้องยึดหลักให้มนุษย์เป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติและดำรงชีวิตให้สอดคล้องและกลมกลืนกับธรรมชาติ

4) เทคโนโลยี: การพัฒนาเทคโนโลยี การใช้เทคโนโลยีที่เกื้อกูล ไม่ทำลายธรรมชาตินำของเสียมาผลิตเวียนใช้ประโยชน์ใหม่ สังคมไทยต้องพัฒนาเทคโนโลยีควบคู่ไปกับการพัฒนาตนเอง ต้องใช้เทคโนโลยีอย่างไม่ประมาทและใช้เพื่อเกื้อหนุนให้ตนเองมีชีวิตดีงาม สมบูรณ์ มีอิสรภาพและสันติสุข

2.1.3 พัฒนาการด้านการพัฒนาที่ยั่งยืนของประเทศไทย

การปรับปรุงด้านกฎหมายและหน่วยงานด้านสิ่งแวดล้อม (สำนักความร่วมมือด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมระหว่างประเทศ, 2556: 26)

ประเทศไทยได้ประกาศกฎหมายด้านสิ่งแวดล้อมฉบับแรกในปี พ.ศ. 2518 คือ พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2518 สามปีหลังจากการประชุมสหประชาชาติว่าด้วยสิ่งแวดล้อมมนุษย์ ซึ่งได้จัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติขึ้น ภายใต้สำนักนายกรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 12 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2518 เพื่อทำหน้าที่กำหนดนโยบายและมาตรการด้านสิ่งแวดล้อมของประเทศ

ต่อมาได้มีการปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวอีก 2 ครั้ง ในปี พ.ศ. 2521 และ พ.ศ. 2522 และมีการย้ายสำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ มาสังกัดกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและการพลังงาน และในปี พ.ศ. 2535 รัฐบาลได้ปรับปรุงกฎหมายสิ่งแวดล้อมใหม่ โดยตราเป็นพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 เพื่อขยายขอบเขตงานด้านสิ่งแวดล้อมให้กว้างขวางขึ้นทั้งในระดับท้องถิ่น ระดับประเทศ และรองรับการประสานงานกับต่างประเทศ ซึ่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ทำให้เกิดหน่วยงานด้านสิ่งแวดล้อมจำนวน 3 หน่วยงาน คือ สำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อม กรมควบคุมมลพิษ และกรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม เพื่อทำหน้าที่แทนสำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ และเพื่อให้เป็นหน่วยงานที่สามารถผลักดันนโยบายและมาตรการที่กำหนดไว้ให้มีผลเป็นรูปธรรมยิ่งขึ้น รวมทั้งตอบสนองนโยบายของรัฐบาลในเรื่องการกระจายอำนาจ การบริการและงบประมาณด้านสิ่งแวดล้อมไปสู่ท้องถิ่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้

พระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวยังมีผลให้มีการปรับเปลี่ยนชื่อจากกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการพลังงาน เป็นกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม

จากนโยบายปฏิรูประบบราชการตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2545 พระราชกฤษฎีกา โอนกิจการบริหารและอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2545 และพระราชกฤษฎีกาแก้ไขบทบัญญัติให้สอดคล้องกับการโอนอำนาจหน้าที่ของส่วนราชการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2545 ทำให้มีการจัดตั้งกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมขึ้น และมีการย้ายหน่วยงานด้านสิ่งแวดล้อมทั้ง 3 หน่วยงานข้างต้นมาสังกัดกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ตั้งแต่วันที่ 8 ตุลาคม พ.ศ. 2545 โดยสำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อมได้เปลี่ยนชื่อเป็น สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม, 2556) และนอกจาก 3 หน่วยงานดังกล่าวข้างต้นแล้วยังมีการโอนย้ายหน่วยงานที่มีภารกิจด้านการบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมจากกระทรวงอื่น มาสังกัดภายใต้กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เพื่อสนับสนุนให้มีการสงวน อนุรักษ์ และฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งบริหารจัดการให้เกิดการใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน มีประสิทธิภาพ และมีการบูรณาการความร่วมมือระหว่างหน่วยงานภายในและภายนอกกระทรวงมากขึ้น ซึ่งปัจจุบัน กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมีหน่วยงานในสังกัดรวมทั้งสิ้น 10 กรม 4 รัฐวิสาหกิจ และ 2 องค์การมหาชน ซึ่งสามารถสรุปเป็นแผนภาพได้ดังนี้

ภาพที่ 2.1 ฟังโครงการของกระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

แหล่งที่มา: สำนักความร่วมมือด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมระหว่างประเทศ, 2556: 27.

2.2 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อสังคม (Corporate Social Responsibility: CSR) และความรับผิดชอบต่อสังคมของมหาวิทยาลัย (University Social Responsibility: USR)

แนวคิดเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อสังคม เป็นแนวคิดที่ต่อ ยอดมาจากการที่แต่ละองค์กร เริ่มตระหนักถึงความยั่งยืน มากกว่าผลกำไร กล่าวคือ การมองถึงการพัฒนางานองค์กรให้สามารถอยู่ได้ในอนาคต มากกว่าการดำเนินการเพื่อผลกำไร ซึ่งส่งผลต่อองค์กรเพียงแค่สามารถอยู่ได้ในปัจจุบัน การพัฒนาที่ยั่งยืนจึงเป็นโจทย์ใหญ่ให้แต่ละองค์กรได้คิด ได้ออกแบบแนวทางการดำเนินงาน และ คัดเลือกเครื่องมือที่ใช้เพื่อความยั่งยืนขององค์กร ซึ่งความรับผิดชอบต่อสังคมถือเป็นเครื่องมือหรือ วิธีการหนึ่งที่ได้รับคามนิยมในปัจจุบัน อย่างไรก็ตามจากคามนิยมในประเทศไทยยังมีทั้งองค์กร ที่ดำเนินการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมได้อย่างถูกต้องและไม่ถูกต้อง ซึ่งเกิดจากความเข้าใจที่ไม่ ตรงกัน ยกตัวอย่างเช่น บางองค์กรอาจคิดเพียงแค่ความต้องการสร้างภาพลักษณ์ให้ดีขึ้น จากการ ช่วยเหลือสังคม นำผลกำไรที่ได้แบ่งปันให้สังคมได้บ้าง แล้วองค์กรจะอยู่ได้อย่างยั่งยืน หรือบาง องค์กรอาจใช้ความรับผิดชอบต่อสังคมเพียงเพื่อปิดบังการดำเนินงานที่อาจก่อมลพิษสู่สังคม เหมือนเป็นการป้องกันการร้องเรียนจากสังคม เมื่อไม่มีข้อร้องเรียน องค์กรจึงอยู่ได้อย่างยั่งยืน เป็น ต้น แต่ที่แท้จริงนั้น จากที่ได้กล่าวข้างต้น ความรับผิดชอบต่อสังคมนั้นเริ่มต้นมาจากแนวคิดของ การพัฒนาที่ยั่งยืน ซึ่งเป็นหลักการที่ให้ความสำคัญต่อ เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ทั้ง 3 ส่วน อย่างเท่าเทียมกัน ยกตัวอย่างให้เห็นภาพอย่างชัดเจน คือ เศรษฐกิจ คือเงินในกระเป๋าขององค์กร สังคม คือชาวบ้านในบริเวณใกล้เคียงองค์กร และสิ่งแวดล้อม คือ ธรรมชาติโดยรอบขององค์กร ถ้า แต่ละองค์กรปฏิบัติเพียงแค่ให้เงิน แบ่งปันกำไรสู่ชาวบ้าน แล้วส่วนที่ 3 สิ่งแวดล้อมหรือธรรมชาติ ได้อะไรบ้าง คำถามนี้จึงแสดงให้เห็นว่าในประเทศไทย การแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมนั้น ยัง เป็นไปแบบขาดความเข้าใจที่แท้จริง

2.2.1 แนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อสังคม (Corporate Social Responsibility: CSR)

จากความเข้าใจที่ต่างกันของหลาย ๆ องค์กรในประเทศไทย ทำให้จุดประสงค์ของการ ดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมแตกต่างกันไปเช่นกัน ซึ่งสิ่งหนึ่งที่สามารถบ่งบอกได้ถึง ความเข้าใจนั้น เกิดจากการให้ความสำคัญกับความหมายของความรับผิดชอบต่อสังคม ก่อนที่จะ เริ่มการดำเนินการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม แต่ละองค์กรควรเริ่มต้นด้วยการทำความเข้าใจกับ

ความหมายของความรับผิดชอบต่อสังคมอย่างลึกซึ้ง แล้วเลือกวิธีปฏิบัติที่เหมาะสมกับองค์กร โดยนำการดำเนินการหลักขององค์กรมาประยุกต์ให้เข้ากับวิธีปฏิบัติ เพื่อผลประโยชน์ที่เท่าเทียมกันทั้ง 3 ด้านตามการพัฒนาที่ยั่งยืน คือ เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการรวบรวมความหมายของความรับผิดชอบต่อสังคมเป็นหัวข้อแรก ดังต่อไปนี้

พิพัฒน์ นนทนาธรณ์ (2553: 12) ให้ความหมายของความรับผิดชอบต่อสังคมไว้ว่า การดำเนินงานขององค์กรที่ต้องรับผิดชอบต่อสังคม ทั้งภายในและภายนอกองค์กร ด้วยการดำเนินงานที่สร้างความสมดุลแก่เศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม เพื่อสร้างข้อได้เปรียบในการแข่งขันและการพัฒนาอย่างยั่งยืน

จิรประภา อัครบวร และประยูร อัครบวร (2552: 26) ให้ความหมายของความรับผิดชอบต่อสังคมไว้ว่า CSR เป็นแนวคิดขององค์การในการดำเนินกิจกรรม การวางแผน การตัดสินใจ การสื่อสารประชาสัมพันธ์ การบริหารจัดการ และการดำเนินการที่คำนึงถึงผลกระทบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม โดยอาจสอดคล้องไปในกระบวนการประกอบธุรกิจ

โสภณ พรโชคชัย (2551: 13) ให้ความหมายของความรับผิดชอบต่อสังคมไว้ว่า CSR ที่เกี่ยวข้องหมายถึงความรับผิดชอบต่อสังคมของวิสาหกิจ โดยนัยนี้ 1) ความรับผิดชอบต่อสังคม เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ไม่ทำย่อมหมายถึงการละเมิดกฎหมาย 2) ความรับผิดชอบต่อสังคมนี้ต้องดำเนินการต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหลาย ตั้งแต่ผู้ถือหุ้น นักลงทุน ชุมชนที่วิสาหกิจนั้นตั้งอยู่ สังคม และสิ่งแวดล้อมทั้งหมด 3) ประเด็นหลักเกี่ยวกับ CSR ได้แก่ ธรรมชาติ การจัดการสิ่งแวดล้อม ความร่วมมือกับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย มาตรฐานด้านแรงงาน แรงงานสัมพันธ์ ชุมชนสัมพันธ์ ความเท่าเทียมทางสังคม สิทธิมนุษยชน การต่อต้านและไม่ร่วมกับการติดสินบนหรือทุจริต เป็นต้น 4) ส่วนที่วิสาหกิจใดจะทำบุญ ทำดีเกินหน้าที่รับผิดชอบต่อสังคม ถือเป็นอาสาสมัคร การบำเพ็ญประโยชน์ เป็นกิจที่สมควรดำเนินการเพื่อแสดงความรักกว้างและทำให้สังคมชื่นชม ส่งผลดีต่อธุรกิจ ถือเป็นการตลาดอย่างอ่อน ๆ 5) แต่หากมุ่งเน้นการทำดี (เอาหน้า) แต่ขาดความรับผิดชอบต่อสังคม ละเมิดผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งหลาย ไม่พึงถือเป็น CSR แต่ถือเป็นการเล่นลูก และตบตาประชาชน 6) วิสาหกิจจำเป็นต้องมี CSR ทำให้การค้าดีขึ้น เพราะ CSR นำมาซึ่งความสามารถในการแข่งขัน และลดความเสี่ยงทางธุรกิจเพื่อให่วิสาหกิจยั่งยืน ดังนั้น CSR จึงไม่เน้นที่การให้หรือการบริจาค แต่เป็นการลงทุนที่พึงกระทำนั่นเอง

Kotler และ Lee (2551: 3) ให้ความหมายของความรับผิดชอบต่อสังคมไว้ว่า CSR คือการยอมรับพันธกิจว่าจะปรับปรุงความเป็นอยู่ของชุมชนให้ดีขึ้น โดยอาศัยดุลยพินิจอย่างอิสระในการเลือกแนวปฏิบัติทางธุรกิจและการใช้ทรัพยากรขององค์กร โดยพันธกิจที่ว่านี้จะทำสำเร็จได้โดยการใช้แนวปฏิบัติใหม่ ๆ ทางธุรกิจและวิธีการมีส่วนร่วม ทั้งเป็นตัวเงินและไม่ใช้ตัวเงิน

จากการศึกษานิยามของความรับผิดชอบต่อสังคมในงานวิจัยนี้ สามารถสรุปนิยามดังกล่าวตามความเข้าใจของผู้ศึกษาได้ว่า ความรับผิดชอบต่อสังคม (Corporate Social Responsibility: CSR) หมายถึง การดำเนินงานใด ๆ ที่มีทั้งความรับผิดชอบต่อสังคม และการคำนึงถึงสังคม โดยที่การกระทำเหล่านั้นจะต้องไม่เกิดจากเจตนาที่ไม่ดีต่าง ๆ เช่น การปกปิดข้อมูลที่เป็นผลเสียของตนเอง หรือการให้เพื่อสร้างอำนาจต่อรอง ความรับผิดชอบต่อสังคม คือ การดำเนินงานด้วยความซื่อสัตย์ สุจริตทั้งต่อหน้าและลับหลัง ทำสิ่งใด ใช้สิ่งใด แล้วไม่ทำให้สิ่งนั้นเสียหาย หรืออย่างน้อยที่สุดก็ยังสามารถทดแทนสิ่งที่เสียไปได้ทัน การคำนึงถึงสังคม คือ การไม่เบียดเบียนผู้อื่น และยังแบ่งปันสิ่งที่เรามีเกินความจำเป็นให้ผู้อื่น หรือการแสดงน้ำใจให้กับผู้อื่นที่กำลังเดือดร้อน เมื่อทั้งสองคำนี้มารวมกัน จึงเป็นคำที่มีความหมาย และยังเป็นเครื่องที่สามารถนำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนได้อีกด้วย

2.2.2 การแบ่งประเภทของความรับผิดชอบต่อสังคม

พิพัฒน์ นนทนาธรณ์ (2553: 25-45) ปัจจุบันมีผู้แบ่งความรับผิดชอบต่อสังคมออกเป็นหลายลักษณะและมีการกำหนดขอบเขตของความรับผิดชอบต่อสังคมประเภทต่าง ๆ มากมายเพื่อให้สอดคล้องกับความเข้าใจ ดังต่อไปนี้

2.2.2.1 การแบ่งความรับผิดชอบต่อสังคมตามกระบวนการ

1) ความรับผิดชอบต่อสังคมนอกกระบวนการ (CSR-after-Process) เป็นการกระทำ กิจกรรมเพื่อสังคม ที่แยกจากการดำเนินธุรกิจหลัก โดยมักทำกิจกรรมนอกเวลางานปกติ เช่น การเป็นอาสาสมัครบำเพ็ญประโยชน์ การบริจาคเงินหรือสิ่งของบรรเทาทุกข์

2) ความรับผิดชอบต่อสังคมในกระบวนการ (CSR-in-Process) เป็นการทำ ธุรกิจเพื่อสังคม โดยนำเอาความรับผิดชอบต่อสังคมไปเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการทางธุรกิจ ทุกขั้นตอนตระหนักถึงการป้องกันและกำจัดมลภาวะต่างๆ ใช้ทรัพยากรอย่างประหยัดและมีประสิทธิภาพ เป็นต้น ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ ดำเนินการในเวลาปกติของการทำงาน

3) ความรับผิดชอบต่อสังคมทั้งกระบวนการ (CSR-as-Process) เป็นกิจกรรมเพื่อสังคม มักเป็นองค์กรที่ดำเนินการโดยไม่แสวงหากำไร จัดตั้งขึ้นเพื่อยังประโยชน์ให้แก่สังคมในทุกกระบวนการของกิจการ ได้แก่ มูลนิธิ องค์กร สาธารณประโยชน์ องค์กรประชาชน และส่วนราชการต่าง ๆ

4) ความรับผิดชอบต่อสังคมทั้งวิสาหกิจ (CSR-as-Enterprise) เป็นวิสาหกิจเพื่อสังคม เป็นธุรกิจที่หารายได้ด้วยนวัตกรรม แสวงหาโอกาสจากความอยู่ดีศรีธรรม ไม่ยึดติดกับกฎเกณฑ์ ผู้ดำเนินงานในวิสาหกิจสังคมจึงต้องเป็นผู้ที่มีความเด็ดเดี่ยว มีทัศนคติที่มั่นคงใน

การเปลี่ยนแปลงสังคมอย่างยั่งยืน เช่น Muhammed Yunus แห่ง Grameen Bank ที่ปล่อยสินเชื่อให้คนจนนำไปทำธุรกิจที่เรียกว่า ไมโครเครดิต

5) ความรับผิดชอบต่อสังคมทั้งธุรกิจ (CSR-as-Business) เป็น การทำธุรกิจสังคม นำประเด็นทางสังคมมาทำธุรกิจ เช่น เป็นผู้ผลิตอุปกรณ์ที่ช่วย ประหยัดพลังงาน หรือลดมลพิษ เป็นบริษัทที่ให้คำปรึกษาหรือจัดฝึกอบรมทางด้านความรับผิดชอบต่อสังคม เป็นต้น องค์การลักษณะนี้จะทำธุรกิจกับหน่วยงานที่มีการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมในทุก ระดับ

2.2.2.2 การแบ่งความรับผิดชอบต่อสังคมตามลำดับขั้น

ขั้นที่ 1 ระดับข้อบังคับ (Mandatory Level) เป็นข้อกำหนดตามกฎหมาย หมายถึง การที่ธุรกิจมีหน้าที่ต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมายและ กฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง เช่น กฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค เป็นต้น

ขั้นที่ 2 ระดับเบื้องต้น (Elementary Level) เป็นเรื่องประโยชน์ทางเศรษฐกิจ หมายถึง การที่ธุรกิจคำนึงถึงความสามารถในการอยู่รอดและให้ผลตอบแทนแก่ผู้ถือหุ้น ซึ่งธุรกิจควรหมั่นตรวจสอบว่า ถ้าไรที่ได้นั้น ต้องไม่เกิดจากการเบียดเบียนสังคม

ขั้นที่ 3 ระดับป้องกัน (Preemptive Level) เป็นเรื่องจรรยาบรรณทางธุรกิจ หมายถึง การที่ธุรกิจสามารถสร้างกำไรได้ในอัตราที่เหมาะสม และผู้ประกอบการได้ใส่ใจในการให้ประโยชน์ตอบแทนแก่สังคมมากขึ้น โดยเฉพาะสังคมรอบข้างที่คาดหวังการดูแลจากผู้ประกอบการ

ขั้นที่ 4 ระดับสมัครใจ (Voluntary Level) หมายถึง การดำเนินธุรกิจควบคู่ไปกับการปฏิบัติตามแนวทางความรับผิดชอบต่อสังคมด้วยความสมัครใจ โดยที่สังคมไม่ได้เรียกร้องแต่อย่างใด ซึ่งการประกอบธุรกิจจะอยู่บนพื้นฐานของการมุ่งประโยชน์เพื่อสังคม สมควรได้รับการยกย่องชื่นชมอย่างแท้จริง

2.2.2.3 การแบ่งความรับผิดชอบต่อสังคมตามทรัพยากร

1) ความรับผิดชอบต่อสังคมที่ขับเคลื่อนด้วยองค์กร (Corporate-Driven CSR) เป็นการดำเนินกิจกรรมโดยใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ภายในองค์กรเป็นหลัก เช่น การที่องค์กรบริจาคเงินที่ได้จากกำไรในกิจการ หรือบริจาคสินค้าขององค์กรเพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยซ้ำซาก ถือเป็นการเสียสละทรัพยากรที่เป็นสิ่งของหรือเป็นการลงเงินอย่างหนึ่ง หรือการนำพนักงานลงพื้นที่เพื่อเป็นอาสาสมัครช่วยเหลือผู้ประสบภัย ถือเป็นการเสียสละทรัพยากรด้านเวลาหรือการลงแรงอย่างหนึ่ง

2) ความรับผิดชอบต่อสังคมที่ขับเคลื่อนด้วยสังคม (Social-Driven CSR) เป็นการดำเนินกิจกรรมโดยใช้ทรัพยากรนอกองค์กรเป็นหลัก เช่น การเชิญชวนให้ลูกค้าซื้อสินค้าและบริการของบริษัทในช่วงเวลาการรณรงค์ โดยบริจาครายได้จากการขายสินค้าและบริการส่วนหนึ่งต่อทุก ๆ การซื้อแต่ละครั้งให้แก่หน่วยงาน หรือมูลนิธิที่ช่วยเหลือผู้ประสบภัยซ้ำเติม ถือเป็น การระดมเงินบริจาคการซื้อของลูกค้าและมอบหมายให้ผู้อื่นที่มีใช้พนักงานในองค์กรลงแรงช่วยเหลือในพื้นที่

จากการแบ่งประเภทของความรับผิดชอบต่อสังคมข้างต้น ทำให้เราได้ทราบว่า มีการตีความ และให้ความสำคัญกับคำว่าความรับผิดชอบต่อสังคมอย่างหลากหลาย และแม้จะบอกไม่ได้ว่าแบบไหนคือแบบที่ดีที่สุด ถูกที่สุด แต่สามารถเพิ่มทางเลือกให้เราในการนำความรับผิดชอบต่อสังคมแบบต่าง ๆ มาประยุกต์ใช้กับแต่ละองค์กรได้อย่างเหมาะสมที่สุด

2.2.3 แนวทางในการเลือกประเด็นการปฏิบัติความรับผิดชอบต่อสังคม

จิรประภา อัครบวร และประยูร อัครบวร (2552: 69-84) เมื่อองค์กรเห็นความสำคัญในการทำ ความรับผิดชอบต่อสังคม ปัญหาที่ตามมาคือการเลือกหัวข้อในการปฏิบัติความรับผิดชอบต่อสังคม เนื่องจากปัญหาทางสังคมมีอยู่เป็นจำนวนมาก Koldler และ Lee (2551) ได้เสนอ 6 แนวทางในการเลือกประเด็นการปฏิบัติความรับผิดชอบต่อสังคม ดังนี้

2.2.3.1 เลือกเฉพาะปัญหาหลัก ๆ ที่สำคัญทางสังคมมาดำเนินการ

การเลือกปัญหาหลัก ๆ ทางสังคมบางเรื่องเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อให้ได้เห็นถึงจุดยืนที่ชัดเจนในการแก้ไขปัญหาขององค์กร นอกจากนี้ยังเป็นโอกาสให้องค์กรพัฒนาการช่วยเหลือเรื่องใดเรื่องหนึ่งนานพอที่จะเห็นผลลัพธ์ของการช่วยเหลือ อีกทั้งยังเกิดความผูกพันกับชุมชนที่เข้าไปช่วย เช่น CISCO บริษัทในสหรัฐอเมริกาเลือกประเด็น สิ่งแวดล้อมมาเป็นประเด็นในการปฏิบัติความรับผิดชอบต่อสังคม ซึ่งเป็นประเด็นที่ทั่วโลกยอมรับว่า เป็นเรื่องที่ต้องทำร่วมกัน ดังนั้น CISCO จึงเลือกที่จะเริ่มทำเรื่องนี้จากการปลูกฝังให้บุคลากรภายในองค์กรมีสำนึกเรื่อง การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมเป็นลำดับแรก

2.2.3.2 เลือกประเด็นทางสังคมที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจที่องค์กรดำเนินอยู่

การเลือกประเด็นทางสังคมให้สอดคล้องกับธุรกิจที่ทำอยู่เพื่อให้สังคมเข้มแข็ง เมื่อสังคมเข้มแข็งจะเกิดแรงงานที่มีคุณภาพ ลูกค้ามีกำลังซื้อมากขึ้น และยังสามารถเพิ่มความน่าเชื่อถือในรายงานประจำปีอีกด้วย นอกจากนี้กิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคม ยัง สามารถช่วยแก้ปัญหาที่ต้องเผชิญทางด้านธุรกิจ เช่น คุณภาพของพนักงาน คุณภาพของคู่ค้า และความมั่นคงของเศรษฐกิจในอนาคต ซึ่งเห็นได้ชัดจากการที่เซเว่น-อีเลฟเว่น เลือกที่จะสนับสนุนด้านการศึกษา

ผ่านโครงการ ปัญญาวิวัฒน์ เพราะผู้บริหารตระหนักถึงความขาดแคลนบุคลากรในด้านค้าปลีก อีกทั้งการแข่งขันที่สูงมาก หากธุรกิจต้องการ ความสำเร็จอย่างยั่งยืน การสร้างคนในธุรกิจจึงเป็นทางเลือกในการปฏิบัติความรับผิดชอบต่อสังคมของบริษัท

2.2.3.3 เลือกประเด็นที่มีวัตถุประสงค์ที่สอดคล้องกับภารกิจ ค่านิยม สินค้าหรือบริการขององค์กร

กิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคม สามารถทำให้ผู้บริหารโกลดความสงสัยในความเชี่ยวชาญของธุรกิจลงได้ นักลงทุนก็จะตัดสินใจสนับสนุนการลงทุน และพนักงานก็จะมีความรู้ความชำนาญ และเต็มใจที่จะอาสาสมัครทำงานมากขึ้น ดังตัวอย่าง บริษัท HP เลือกประเด็นกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคม โดยการสร้างชุมชนอินเทอร์เน็ตไปทั่วโลก

2.2.3.4 เลือกประเด็นที่สามารถสนับสนุนเป้าหมายขององค์กรได้

กลยุทธ์ด้านการกุศลที่แท้จริงควรสนับสนุนเป้าหมายทางธุรกิจด้วย เช่น การตลาด การสร้างความสัมพันธ์กับลูกค้า การเพิ่มผลผลิต และการลดต้นทุน องค์กรควรเลือกที่จะสนับสนุนปัญหาสังคมที่ส่งผลต่อเป้าหมายทางธุรกิจ รวมถึงการเชื่อมโยงกับภารกิจ คุณค่า ชุมชน สินค้า และการบริการของบริษัท เช่น บริษัท Starbucks ซึ่งได้รับการยกย่องว่าเป็นองค์กรหนึ่งที่มีความรับผิดชอบต่อสังคมสูงที่สุด ด้านความสัมพันธ์กับลูกค้าที่สำคัญนั้น คือ ชาวไร่กาแฟ

2.2.3.5 เลือกประเด็นที่เกี่ยวข้องกับผู้เกี่ยวข้องกับองค์กร

การเลือกทำกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคม ควรเลือกกิจกรรมที่ทำให้เราได้ใกล้ชิดกับกลุ่มคนทั้งภายในและภายนอกองค์กร เช่น พนักงาน กลุ่มเป้าหมายทาง การตลาด ลูกค้า นักลงทุน และผู้บริหารองค์กร ตัวอย่างเช่น บริษัท Brand ที่มีกลุ่มเป้าหมายทางการตลาดเป็นกลุ่มวัยรุ่น ซึ่งบริษัทยังไม่ค่อยประสบความสำเร็จกับลูกค้ากลุ่มนี้มากนัก Brand จึงเลือกทำกิจกรรมกับลูกค้ากลุ่มนี้ ได้แก่ การจัดค่ายฤดูร้อน และการจัดคอนเสิร์ตเอ็นทรานซ์

2.2.3.6 เลือกประเด็นที่องค์กรสามารถสนับสนุนได้ในระยะยาว

เลือกปัญหาที่สำคัญที่สุดที่สามารถจะแก้ไขได้ในระยะยาวซึ่งสามารถเชื่อมโยงกับภารกิจ คุณค่า ชุมชน สินค้าและบริการ และยังเชื่อมโยงกับกลุ่มคนที่ต้องสานสัมพันธ์ด้วย สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นบรรทัดฐานในการแก้ไขปัญหาในระยะยาวทั้งสิ้น เช่น ปัญหาขยะที่จะทวีความรุนแรงมากขึ้นในอนาคต โดย Motorola เลือกจับประเด็นนี้ มาทำกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคม Motorola ออกแบบระบบการลดขยะที่ชื่อว่า Compact System ซึ่งเกิดจากแนวคิดปกป้องผืนดิน จนได้รับการยกย่องจากหน่วยงานที่ทำการณรงค์เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม ให้เป็นโครงการที่ดีเยี่ยมเรื่องนวัตกรรมการอนุรักษ์ โดยลดการสูญเสียจากการใช้บรรจุภัณฑ์ โดยนำบรรจุภัณฑ์มาใช้ใหม่นั้นเอง

จากแนวทางในการเลือกประเด็นการปฏิบัติความรับผิดชอบต่อสังคมข้างต้นนั้น ได้มีการแสดงถึงตัวอย่างที่เลือกใช้วิธีนั้น ๆ แล้วประสบความสำเร็จไว้อย่างชัดเจน จะเห็นได้ว่าจุดที่สำคัญขององค์กรที่ประสบความสำเร็จเหล่านั้น มิได้เกิดจากการรับรู้แนวทางในการเลือกปฏิบัติความรับผิดชอบต่อสังคมเพียงอย่างเดียว แต่องค์กรเหล่านั้นยังรู้จักตัวเองเป็นอย่างดีอีกด้วย

2.2.4 ความหมายของความรับผิดชอบต่อสังคมของมหาวิทยาลัย (University Social Responsibility: USR)

จากการที่สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เป็นสถาบันการศึกษา ซึ่งดำเนินการโดยที่ไม่ได้หวังผลกำไรเป็นหลัก ดังนั้น การศึกษาแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อสังคมเพียงอย่างเดียว นั้น อาจไม่เพียงพอ ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อสังคมของมหาวิทยาลัยควบคู่กันไปด้วยดังต่อไปนี้

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (2552) มหาวิทยาลัยกับความรับผิดชอบต่อสังคม มีจุดเริ่มต้นมาจากการประชุมระดับโลกด้านการอุดมศึกษา ที่ได้กำหนดประเด็นสำคัญเกี่ยวกับบทบาทของมหาวิทยาลัยในการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคม ด้วยเหตุที่ในสังคมมีความคาดหวังให้สถาบันอุดมศึกษาต้องแสดงความรับผิดชอบต่อสังคม โดยที่นอกจากจะต้องผลิตคนสู่ตลาดแรงงานแล้ว ยังต้องผลิตพลเมืองที่มีความรับผิดชอบ และมีจริยธรรมอีกด้วย

วัลลภา เกลิมวงศาเวช (2555) มหาวิทยาลัยต้องมีบทบาทในการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคม ตอบสนองความต้องการของสังคม ทำหน้าที่เป็นศูนย์รวมความคิด (Think Tank) ให้แก่สังคม ทำการสื่อสารกับสังคมในประเด็นต่างๆ ที่ไม่ใช่เป็นเพียงแค่นักวิชาการที่สังคมจำเป็นต้องไม่ได้ นอกจากนี้ ควรมีการจัดอันดับมหาวิทยาลัยที่มีความรับผิดชอบต่อสังคม และมีการให้รางวัลกับมหาวิทยาลัยที่มีการดำเนินงานดีเด่นในการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคม ทั้งนี้ควรมีการจัดการเรียนการสอนให้ นักศึกษาตระหนักถึงการมีส่วนร่วมรับผิดชอบต่อสังคม และมหาวิทยาลัยจะต้องให้ความใส่ใจกับประเด็นในเรื่องความเสมอภาคใน โอกาสทางการศึกษาและช่วยลดปัญหาการเสียเปรียบทางสังคมด้วย

ศูนย์คุณธรรม (องค์การมหาชน) (ม.ป.ป.) หลักการ USR คือ 1) ทำได้หลายวิธีแต่ทุกภาคส่วนต้องร่วมมือ (เจ้าของสถาบัน สถานมหาวิทยาลัย ผู้บริหาร อาจารย์ นักวิจัย พนักงาน นักศึกษา) 2) ทำ Swot Analysis หรือวิเคราะห์เชิงพฤติกรรมที่สะท้อนคุณธรรม ว่าพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ คือ ความไม่ดีที่อยากแก้ไขมีอะไรบ้าง พฤติกรรมที่พึงประสงค์คือความดีที่ต้องการทำอะไรบ้าง 3) กำหนดอัตลักษณ์เชิงคุณธรรมคือคุณธรรมหลักสัก 3 ข้อ และ 4) แปลงคุณธรรม (หลักคิดเรื่องความจริงใจ ความดี ความงาม) มาเป็นจริยธรรม (พฤติกรรมคือคำพูดและการกระทำ)

จากแนวคิดและทฤษฎีข้างต้น สามารถสรุปความแตกต่างระหว่าง ความรับผิดชอบต่อสังคม และความรับผิดชอบต่อสังคมของมหาวิทยาลัย ได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 2.1 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความรับผิดชอบต่อสังคม และความรับผิดชอบต่อสังคมของมหาวิทยาลัย

Corporate Social Responsibility - CSR	University Social Responsibility - USR
การกำกับดูแลกิจการที่ดี	ตอบสนองความต้องการของสังคม
การประกอบธุรกิจด้วยความเป็นธรรม	สื่อสารกับสังคม และรับใช้สังคม
รับผิดชอบต่อผู้บริโภค	ความเสมอภาคในโอกาสการเข้าถึงอุดมศึกษา
พัฒนาชุมชน ดูแลสิ่งแวดล้อม	ลดปัญหาความเสียเปรียบในสังคม

แหล่งที่มา: สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา, 2552.

2.3 แนวคิดและทฤษฎีการประเมินผลเชิงดุลยภาพ (Balanced Scorecard: BSC)

2.3.1 ความเป็นมาของ Balanced Scorecard

สุรสิทธิ์ วชิรจักร (2553) Balanced Scorecard มีจุดเริ่มต้นตั้งแต่ปี 1990 ซึ่งเป็นผลมาจากการวิจัยของนักวิชาการ 2 ท่าน คือ ศาสตราจารย์ Kaplan และ Norton (1990) ซึ่งในปัจจุบันเครื่องมือชิ้นนี้ได้กลายมาเป็นเครื่องมือที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายจากองค์กรต่าง ๆ นับพันองค์กรทั่วโลก ภาพรวมของ Balanced Scorecard จะประกอบด้วยมิติในการประเมินองค์กรใน 4 มิติ ได้แก่ มิติด้านการเงิน มิติด้านลูกค้า มิติด้านกระบวนการภายใน และมิติด้านการเรียนรู้และพัฒนา ซึ่ง Kaplan และ Norton ได้คิดค้นขึ้นเพื่อที่จะแก้ไขปัญหการที่องค์กรธุรกิจส่วนใหญ่ในอดีตจะเน้นย้ำให้ความสำคัญกับมิติทางด้านการเงินเพียงมิติเดียว นอกจากนี้แล้ว Balanced Scorecard ยังเป็นเครื่องมือที่ให้ความสำคัญต่อการดำเนินงานตามแผนกลยุทธ์ของหน่วยงานเนื่องจากวัตถุประสงค์และตัวชี้วัดที่ปรากฏใน Balanced Scorecard จะต้องเป็นวัตถุประสงค์และตัวชี้วัดที่สอดคล้องกับกลยุทธ์ขององค์กร

2.3.2 ความหมายของ Balanced Scorecard

สุรสิทธิ์ วชิรขจร (2553: 14) ให้นิยามความหมายของ Balanced Scorecard ไว้ว่าเป็นกลุ่มของตัวชี้วัดที่สร้างขึ้นจากพื้นฐานกลยุทธ์ขององค์กร ซึ่งกลุ่มของตัวชี้วัดที่เลือกสรรมาเหล่านี้ จะเป็นเครื่องมือที่ผู้บริหารใช้ในการสื่อสารถึงบุคลากรภายในหน่วยงาน หรือผู้ถือหุ้นภายนอกหน่วยงาน ซึ่งจะชี้ให้เห็นถึงผลลัพธ์ และปัจจัยที่มีส่วนผลักดันให้เกิดความสำเร็จของหน่วยงานให้ เป็นไปตามพันธกิจ เป้าหมาย หรือวัตถุประสงค์ในเชิงกลยุทธ์เป็นสำคัญ

อริวัฒน์ บัวงาม (2557) กล่าวว่า Balanced Scorecard คือ ระบบการบริหารงานและ ประเมินผลทั่วทั้งองค์กร และไม่ใช่เฉพาะเป็นระบบการวัดผลเพียงอย่างเดียว แต่จะเป็นการกำหนด วิสัยทัศน์ (Vision) และแผนกลยุทธ์ (Strategic Plan) แล้วแปลผลลงไปสู่ทุกจุดขององค์กรเพื่อใช้เป็นแนวทางในการดำเนินงานของแต่ละฝ่ายงานและแต่ละคน โดยระบบของ Balanced Scorecard จะเป็นการจัดหาแนวทางแก้ไขและปรับปรุงการดำเนินงาน โดยพิจารณาจากผลที่เกิดขึ้นของ กระบวนการทำงานภายในองค์กร และผลกระทบจากลูกค้าภายนอกองค์กร นำมาปรับปรุงสร้างกล ยุทธ์ให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลดียิ่งขึ้น เมื่อองค์กรได้ปรับเปลี่ยนเข้าสู่ระบบ Balanced Scorecard เต็มระบบแล้ว Balanced Scorecard จะช่วยปรับเปลี่ยนแผนกลยุทธ์ขององค์กรจากระบบ “การทำงานตามคำสั่งหรือสิ่งที่ได้เรียนรู้สืบทอดกันมา (Academic Exercise)” ไปสู่ระบบ “การร่วม ใจเป็นหนึ่งเดียวขององค์กร (Nerve Center of an Enterprise)

เอนก วัดแย้ม (2553) กล่าวว่า Balanced Scorecard เป็นระบบหรือกระบวนการในการ บริหารชนิดหนึ่งที่อาศัยการกำหนดตัวชี้วัด (Key Performance Indicators ; KPI) เป็นกลไกสำคัญ ซึ่งใช้ในการจัดการที่ช่วยในการนำกลยุทธ์ไปสู่การปฏิบัติ (Strategic Implementation) โดย อาศัยการวัดหรือประเมิน (Measurement) ที่จะช่วยทำให้องค์กรเกิดความสอดคล้องเป็นอันหนึ่ง อันเดียวกันและมุ่งเน้นในสิ่งที่มีความสำคัญต่อความสำเร็จขององค์กร (Alignment and Focused) การนำแนวคิดนี้ไปประยุกต์ใช้กับองค์กรต่าง ๆ ย่อมมี วัตถุประสงค์และสถานการณ์ที่แตกต่างกัน ดังนั้นองค์กรบางแห่งจึงเลือกที่จะใช้ BSC เป็นเพียงเครื่องมือในการประเมินผล แต่องค์กรบาง แห่งจะใช้เป็นเครื่องมือในการกำหนดกลยุทธ์ไปสู่การปฏิบัติซึ่งไม่ได้มีกฎที่ตายตัวว่า BSC สามารถ นำไปใช้ได้เพียงอย่างเดียว อย่างหนึ่งเท่านั้น

Kaplan และ Norton (1990 อ้างถึงใน สุรสิทธิ์ วชิรขจร, 2553) ให้ความหมายไว้ว่า Balanced Scorecard คือเครื่องมือที่ทำหน้าที่เปลี่ยนพันธกิจ (Mission) และกลยุทธ์ (Strategy) เป็น ชุดของการวัดผลการปฏิบัติงานที่มีส่วนช่วยกำหนดกรอบของระบบการวัด และการบริหารกลยุทธ์ ที่ครอบคลุมประเด็นครบถ้วนตัวเลขที่ได้จากการวัดจะทำหน้าที่วัดผลการปฏิบัติงานขององค์กรที่

ครอบคลุมด้านต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องไว้ครบถ้วน เช่น ด้านการเงิน ด้านลูกค้า ด้านกิจการภายใน และด้านการเรียนรู้และการเติบโตขององค์กร (เอนก วัดแย้ม, 2553)

จากการศึกษานิยามของ Balanced Scorecard ในงานวิจัยนี้ สามารถสรุปนิยามดังกล่าวตามความเข้าใจของผู้ศึกษาได้ว่า Balanced Scorecard หมายถึง การประเมินผลการดำเนินงานด้วยวิธีการสากลที่มีชื่อว่า Balanced Scorecard ซึ่งวิธีนี้ หลัก ๆ จะมีการแบ่งการดำเนินงานในแต่ละองค์กรออกเป็น 4 มิติ ซึ่งได้แก่ มิติด้านการเงิน มิติด้านลูกค้า มิติด้านกระบวนการบริหารงานภายใน และมิติด้านการเรียนรู้และการพัฒนาหน่วยงาน โดยที่แต่ละองค์กร สามารถเลือกที่จะมุ่งเน้นในแต่ละมิติได้แตกต่างกัน และไม่จำเป็นต้องให้ความสำคัญในทุก ๆ มิติเท่ากัน แต่ต้องใส่ใจในความสัมพันธ์ของทุกมิติ ในการประเมินจะเทียบกับวัตถุประสงค์และเป้าหมายของแต่ละมิติ โดยมีวิสัยทัศน์และกลยุทธ์เป็นตัวเชื่อมความสัมพันธ์

2.3.3 หลักการพื้นฐานของ Balanced Scorecard

Niven (2002: 12-21 อ้างถึงใน สุรสิทธิ์ วชิรขจร, 2553: 15) ได้มอง Balanced Scorecard ออกเป็น 3 นัยยะ ได้แก่ การมองว่า Balanced Scorecard เป็นระบบการวัดผลงาน (Measurement System) ประการที่สอง มองว่า Balanced Scorecard เป็นเครื่องมือผลักดันให้แผน กลยุทธ์สามารถประสบความสำเร็จ (Strategic Management System) และประการสุดท้าย มองว่า Balanced Scorecard เป็นเครื่องมือในการสื่อสารของผู้บังคับบัญชาหรือผู้บริหารของหน่วยงานไปสู่บุคลากรในหน่วยงาน (Communication Tool)

สุรสิทธิ์ วชิรขจร (2553: 16-22) ตามที่ Kaplan และ Norton ได้กำหนดตัวแบบชุดพื้นฐานว่าในการประเมินผลองค์กรนั้นควรมีมิติหรือมุมมองที่สำคัญใน 4 มิติ (ด้านการเงิน ด้านลูกค้า ด้านกระบวนการภายใน และด้านการเรียนรู้และการพัฒนาหน่วยงาน) ทั้งนี้ ไม่ได้หมายความว่าทั้ง 4 มิติดังกล่าวเป็นสิ่งที่จำเป็นจะต้องนำไปใช้ในทุก ๆ องค์กร มิติต่าง ๆ ของ Balanced Scorecard สามารถปรับปรุงแก้ไข เพิ่มหรือลดได้ ตามความเหมาะสมหรือตามลักษณะพื้นฐานของหน่วยงานนั้น ๆ เป็นสำคัญ แต่ทั้งนี้ในหลักการเบื้องต้นจะเน้นย้ำทั้ง 4 มิติ เพื่อความเข้าใจในทิศทางเดียวกันดังต่อไปนี้

1) มิติด้านการเงิน ในการศึกษาเกี่ยวกับมิติด้านการเงินผู้ศึกษาควรมีการพิจารณาถึงคำถามสำคัญดังนี้

- (1) อะไรคือเป้าหมายทางการเงินของหน่วยงาน
- (2) อะไรที่จะช่วยส่งเสริมให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าว
- (3) ชนิดของรายได้และกำไรที่หน่วยงานต้องการคืออะไร

(4) ในองค์กรที่ไม่หวังผลกำไร งบประมาณที่ใช้จะนำไปสู่เป้าหมายอะไรเป็นสำคัญ
 2) มิติด้านลูกค้า ในการศึกษาเกี่ยวกับมิติด้านลูกค้า คำถามที่สำคัญที่ควรจะมีการพิจารณาประกอบด้วย

- (1) ลูกค้าของเราคือใคร
- (2) เราจะทำให้ลูกค้าของเราพอใจได้อย่างไร
- (3) กลุ่มลูกค้าใหม่ที่เราควรจะมีเป้าหมายไปสู่คือกลุ่มไหน
- (4) เป้าหมายที่เราควรทำให้สำเร็จร่วมกับหุ้นส่วนหรือผู้ที่มีความร่วมมือต่อกัน (Partners) คืออะไร

(5) เป้าหมายที่สำคัญที่จะขยายช่องทางการตลาดประกอบด้วยอะไรบ้าง
 3) มิติด้านกระบวนการภายใน คำถามที่สำคัญจะประกอบด้วย
 (1) กระบวนการที่เราควรให้ความสำคัญในการที่จะนำไปสู่การได้มาซึ่งลูกค้า คืออะไร
 (2) อะไรคือกิจกรรมที่เราควรจะต้องพิจารณาปรับปรุง เพื่อให้สามารถที่จะแข่งขันในตลาดได้อย่างยั่งยืน

- 4) มิติด้านการเรียนรู้และการพัฒนาหน่วยงาน
 - (1) เราควรที่จะมุ่งหมายไปสู่ผลงานในด้านใดและเราจะสามารถพัฒนาบุคลากรขององค์กรไปสู่จุดนั้นได้อย่างไร
 - (2) อะไรคือบรรยากาศหรือวัฒนธรรมที่จะนำไปสู่การพัฒนาขององค์กร
 - (3) อะไรที่เราจำเป็นต้องทำในการพัฒนาหรือการอบรมบุคลากรเพื่อให้บรรลุเป้าหมายอื่น ๆ ที่องค์กรกำหนดขึ้น

จากคำถามของทั้ง 4 มิติข้างต้น ผู้ศึกษาจะนำมาเชื่อมโยงกับสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ พร้อมทั้งอธิบายถึงความสำคัญในแต่ละมิติเพื่อความเข้าใจที่มากยิ่งขึ้น ดังต่อไปนี้

5) มิติด้านการเงิน (ประสิทธิผลทางการเงิน)

สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เป็นองค์กรการศึกษา ซึ่งถือเป็นองค์กรที่ไม่ได้หวังผลกำไรเป็นหลักดังเช่น องค์กรธุรกิจทั่วไป ดังนั้นความใส่ใจในมิติทางการเงินจึงไม่อยู่ในระดับที่น่าเป็นห่วง เนื่องจากหากเป็นองค์กรธุรกิจทั่วไปนั้น จะให้ความสำคัญกับมิติด้านการเงินมากเป็นพิเศษ ต้องมีการคิดคำนวณถึงรายได้และรายรับอย่างละเอียดถี่ถ้วนในทุก ๆ กระบวนการ จนอาจส่งผลกระทบต่อมิติอื่น ๆ ได้ ดังนั้นสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ จึงสามารถที่จะให้ความสำคัญกับการเชื่อมโยงระหว่างตัวชี้วัดด้านการเงินและตัวชี้วัดด้านอื่น ๆ ได้อย่างเต็มที่ ดังนั้นคำถามของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มีดังต่อไปนี้

(1) อะไรคือเป้าหมายทางการเงินของหน่วยงาน

เงินไม่ใช่เป้าหมายหลักของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เนื่องจากสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ไม่ได้ใช้เงินเพื่อความอยู่รอด แต่ใช้ไปในด้านการของการพัฒนาองค์กร และคุณภาพในการใช้เงิน เช่น ใช้เงินได้บรรลุตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้

(2) ในองค์กรที่ไม่หวังผลกำไร งบประมาณที่ใช้จะนำไปสู่เป้าหมายอะไรเป็นสำคัญ

งบประมาณจะถูกใช้ในแง่ของการพัฒนาองค์กรในด้านต่าง ๆ เพื่อมุ่งมั่นที่จะพัฒนาองค์กรให้เป็นสถาบันการศึกษาระดับโลก

6) มิติด้านลูกค้า (ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย)

จากการที่สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เป็นสถาบันการศึกษาระดับสูง (ปริญญาโท และปริญญาเอก) นั้น ลูกค้าย่อมหมายถึงผู้ใช้บริการซึ่งแน่นอนว่าคือ นักศึกษานั้นเอง แต่สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ได้มีการเปิดการเรียนการสอน 2 แบบ คือ ภาคปกติ และภาคพิเศษ ซึ่งมีความแตกต่างของทั้ง 2 แบบคือเวลาและทุนการศึกษา นักศึกษาภาคปกติ เวลาเรียนไม่เอื้ออำนวยต่อการทำงานประจำ ดังนั้นลูกค้าของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ จึงหมายถึงผู้ปกครองอีกด้วย ซึ่งในมิตินี้ถือว่าสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์จำเป็นต้องให้ความสำคัญมากกว่าองค์กรธุรกิจทั่วไป เนื่องจากนักศึกษานั้น ถือเป็นบุคลากรของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์เช่นกัน นอกจากนี้ยังรวมไปถึงชาวบ้านในบริเวณใกล้เคียงที่ได้รับผลกระทบจากการดำเนินงานของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ย่อมอยู่ในความรับผิดชอบด้วยเช่นกัน ดังนั้น คำถามของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มีดังต่อไปนี้

(1) ลูกค้าของเราคือใคร

จากที่ได้กล่าวไปข้างต้นลูกค้าของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์คือ นักศึกษา ผู้ปกครองและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียนั้นเอง

(2) เราจะทำให้ลูกค้าของเราพอใจได้อย่างไร

ความพึงพอใจของนักศึกษาและผู้ปกครองนั้นย่อมหมายถึงการศึกษาและ อนาคตที่ดี หลังจากจบออกไป และอาจรวมถึงบริการต่าง ๆ ภายในสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์อีกด้วย ส่วนชาวบ้านในบริเวณใกล้เคียงอาจต้องการเพียงแค่ความรับผิดชอบต่อสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์พึงกระทำ

(3) กลุ่มลูกค้าใหม่ที่เราควรจะมีเป้าหมายไปสู่คือกลุ่มไหน

เนื่องจากสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์เป็นสถาบันที่ไม่ได้หวังผลกำไรเป็นหลัก ดังนั้นจึงไม่มีการมุ่งเป้าหมายไปที่กลุ่มลูกค้าใหม่ และด้วยความที่เป็นสถาบันการศึกษากลุ่มลูกค้าของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์นั้นจึงชัดเจนอยู่แล้ว

7) มิติด้านกระบวนการภายใน (การดำเนินงาน)

กระบวนการหลักของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์นั้น คือการเรียนการสอน การพัฒนานักศึกษาให้เติบโตไปเป็นเสาหลักให้แก่สังคมไทย ซึ่งจะเห็นได้ว่ามิติด้านกระบวนการภายในของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์เชื่อมโยงกับมิติสุดท้ายอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งสิ่งที่หน้าเป็นห่วงสำหรับองค์กรต่าง ๆ ของมิตินี้มิใช่การขาดกลยุทธ์ที่ดี แต่คือการขาดวิธีการหรือปัจจัยในการดำเนินการตามกลยุทธ์อย่างเหมาะสม ดังนั้นคำถามของ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มีดังต่อไปนี้

(1) กระบวนการที่เราควรให้ความสำคัญในการที่จะนำไปสู่การได้มาซึ่งลูกค้า คืออะไร

สำหรับสถาบันการศึกษา สิ่งที่จะดึงดูดนักศึกษาได้มากที่สุดย่อมหมายถึงมาตรฐานและคุณภาพของการศึกษา ยิ่งไปกว่านั้นสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์เปิดสอนในระดับสูงเท่านั้น ซึ่งมีเพียงนักศึกษาที่ต้องการความรู้อย่างลึกซึ้งมาสมัคร จึงเป็นที่ชัดเจนว่ากระบวนการที่ควรให้ความสำคัญที่สุดคือกระบวนการการเรียนการสอนนั่นเอง

(2) อะไรคือกิจกรรมที่เราควรจะต้องพิจารณาปรับปรุง เพื่อให้สามารถที่จะแข่งขันในตลาดได้อย่างยั่งยืน

กิจกรรมเหล่านี้ย่อมหมายถึงกิจกรรมที่นอกเหนือไปจากกิจกรรมหลัก นั่นก็คือการเรียนการสอน ผู้ศึกษามองว่าข้อดีของการเป็นสถาบันที่เปิดสอนในระดับสูงเท่านั้น คือสิ่งที่แตกต่างจากสถาบันการศึกษาอื่น ๆ และทำให้ได้กิจกรรม ทางสังคมที่แตกต่างจากสถาบันอื่น ๆ อีกด้วย นอกจากนั้นคือสิ่งแวดล้อมที่ดีในการเรียนการสอนนั่นเอง

8) มิติด้านการเรียนรู้และการพัฒนาหน่วยงาน

มิตินี้ถือได้ว่าเป็นมิติที่สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ให้ความสำคัญมากที่สุด เนื่องจากการเป็นสถาบันการศึกษาอยู่แล้ว และยังมีความมุ่งมั่นที่จะพัฒนาองค์กรให้เป็นสถาบันการศึกษาระดับโลก ซึ่งตรงกันข้ามกับองค์กรธุรกิจอื่น ๆ ที่มักจะมองข้ามมิตินี้ แม้มิติด้านการเรียนรู้และการพัฒนาหน่วยงานจะเป็นมิติที่เป็นพื้นฐานสำคัญของ Balanced Scorecard ดังนั้นคำถามของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มีดังต่อไปนี้

(1) เราควรที่จะมุ่งหมายไปสู่ผลงานในด้านใดและเราจะสามารถพัฒนาบุคลากรขององค์กรไปสู่จุดนั้นได้อย่างไร

ผู้ศึกษาคิดว่าสิ่งเหล่านี้ต้องเกิดจากการปลูกฝังตั้งแต่ครั้งแรก ที่เข้าร่วมองค์กรและต้องมีการตรวจติดตามและทำซ้ำอย่างสม่ำเสมอ ส่วนจุดมุ่งหมายของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์นั้นชัดเจนอยู่แล้วคือมาตรฐานและคุณภาพของการศึกษา เพื่อมุ่งสู่สถาบันการศึกษาระดับโลก นอกจากนั้น สถาบันฯ ควรมุ่งมั่นในการพัฒนาด้านความตระหนักและจิตสำนึก คุณธรรมและ

จริยธรรมให้แก่บุคลากรของสถาบันฯ ด้วย จึงจะถือได้ว่าเป็นการดำเนินงานด้วยความรับผิดชอบ ต่อสังคมอย่างแท้จริง

(2) อะไรคือบรรยากาศหรือวัฒนธรรมที่จะนำไปสู่การพัฒนาขององค์กร

บรรยากาศของการเป็นตัวอย่างที่ดีให้กับผู้เข้าใหม่ เนื่องจาก ลูกค้ำของสถาบัน บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ จะเป็นบุคลากรสำคัญของสถาบันเพียง 2-5 ปี เท่านั้น การเป็นตัวอย่างที่ดีสืบไป ย่อมทำให้เกิดความต่อเนื่องในการปฏิบัติและในที่สุดก็จะสร้างบรรยากาศที่ดี และเกิดเป็น วัฒนธรรมที่จะนำไปสู่การพัฒนาองค์กรได้

(3) อะไรที่เราจำเป็นต้องทำในการพัฒนาหรือการอบรมบุคลากรเพื่อให้บรรลุเป้าหมายอื่น ๆ ที่องค์กรกำหนดขึ้น

ในประเด็นนี้ผู้ศึกษาขอมุ่งเน้นไปที่สังคมและสิ่งแวดล้อมของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เนื่องจากว่า สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์มีการจัดกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งสิ่งเหล่านี้สามารถนำพาองค์กรให้ไปสู่ความยั่งยืนได้นั่นเอง

2.4 ข้อมูลทั่วไปของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (National Institute of Development Administration: NIDA)

2.4.1 ประวัติความเป็นมาของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (2557ช) สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์เป็นสถาบันการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ก่อตั้งเมื่อวันที่ 1 เมษายน 2509 ด้วยความช่วยเหลือเบื้องต้นจาก คณะรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กรมวิเทศสหการ มูลนิธิฟอร์ด และ Midwest University Consortium for International Affairs (MUCIA) โดยโอนคณะรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ งานฝึกอบรมส่วนหนึ่งของสภาพพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ งานฝึกอบรม และงานสอนส่วนหนึ่งของสำนักงานสถิติแห่งชาติ มาเป็นกิจกรรมหนึ่งของสถาบัน

ในอดีตรบบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงสนพระทัยในเรื่องการพัฒนาเศรษฐกิจเป็นพิเศษ เมื่อราว พ.ศ. 2503 ได้ทรงปรารภกับ นายเดวิด รอกกีเฟลเลอร์ ถึงเรื่องที่จะปรับปรุงการสถิติของชาติ ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาประเทศ และในที่สุดได้มีการจัดทำโครงการเสนอรัฐบาล โดยให้ตั้ง Graduate Institute of Development Administration (GIDA) ขึ้น ต่อมา รัฐบาลได้ตั้งคณะกรรมการเพื่อพิจารณาจัดตั้งสถาบันสอนวิชาการบริหารเกี่ยวกับการพัฒนาประเทศ โดยได้

นำโครงการ GIDA ของค็อกเตอร์ สเตซี เมย์ มาศึกษา และได้เสนอมติของที่ประชุมคณะกรรมการต่อคณะรัฐมนตรีว่าจะตั้ง สถาบันพัฒนาการบริหาร (Institute of Development Administration) โดยดำเนินการสอนในชั้นปริญญาโทและเอก การศึกษาฝึกอบรมและการวิจัย ต่อมาจึงได้เปลี่ยนชื่อเป็น สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (National Institute of Development Administration: NIDA)

2.4.2 ปณิธาน วิสัยทัศน์ และพันธกิจของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (2557ก) สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์มีสถานภาพเป็นหน่วยงานระดับกรม ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เป็นสถาบันอุดมศึกษาของรัฐแห่งเดียวในประเทศไทยที่ทำการสอนเฉพาะระดับบัณฑิตศึกษา (สูงกว่าปริญญาตรี) โดยเน้นหนักในสาขาวิชาทางด้านการบริหารการพัฒนา นอกจากนี้ยังมีหน้าที่ในด้านการวิจัย ฝึกอบรม และให้บริการทางวิชาการด้านอื่น ๆ แก่หน่วยงานราชการ รัฐวิสาหกิจ ธุรกิจเอกชน และประชาชนทั่วไป

2.4.2.1 ปรัชญา

สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์เป็นสถาบันอุดมศึกษาที่จัดตั้งขึ้นตามพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เมื่อวันที่ 1 เมษายน 2509 เนื่องจากทรงเห็นว่า การพัฒนาประเทศในขณะนั้น มีความจำเป็นที่ต้องมีบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถมาช่วยกันพัฒนา ดังพระราชปรารภที่ว่า ประเทศไทยมีความจำเป็นที่ต้องผลิตผู้เชี่ยวชาญสถิติ และผู้เชี่ยวชาญในสาขาอื่นๆ เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ เมื่อได้ก่อตั้งสถาบันขึ้นแล้วตามพระราชดำริ สถาบันได้กำหนดตราสัญลักษณ์ของสถาบันเป็นรูปกงล้อคล้ายธรรมจักร ภายในดวงตราสัญลักษณ์มีรูปคบเพลิง 8 อัน สื่อความหมายถึง มรรคแปด ซึ่งหมายถึงหลักธรรมที่สำคัญของพระพุทธศาสนาที่ใช้เป็นแนวทางไปสู่การพ้นทุกข์ด้วยการใช้ปัญญา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ จึงเห็นสมควรใช้แนวทางของมรรคแปด มาเป็นกรอบแนวคิดของปรัชญาที่พึงยึดถือสำหรับการทำงานของบุคลากรของสถาบัน โดยกำหนดเป็นปรัชญาของสถาบันว่า “สร้างปัญญา เพื่อการเปลี่ยนแปลง” (WISDOM for Change)

WISDOM for Change สร้างปัญญา เพื่อการเปลี่ยนแปลง

W : World Class

คือ ความมุ่งมั่นของนิคัา ที่จะพัฒนาองค์กรให้เป็นสถาบันการศึกษาระดับโลก

I : Innovation

คือ ความมุ่งมั่นของนิคัา ที่มุ่งสร้างสรรค์นวัตกรรมให้กับสังคมไทย

S : Social Responsibility

คือ ความมุ่งมั่นของนิค้ำ ที่มีส่วนร่วมรับผิดชอบในการสร้างสรรค์และจรรโลงสังคม

D : Discipline

คือ ความมุ่งมั่นของนิค้ำ ที่ต้องการให้บุคลากรทุกคนเป็นผู้มีระเบียบวินัย

O : Open-Mindedness

คือ ความมุ่งมั่นของนิค้ำ ที่ต้องการให้บุคลากรทุกคนเป็นผู้มีจิตใจเปิดกว้าง รู้จักรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น

M : Morality

คือ ความมุ่งมั่นของนิค้ำ ที่ต้องการให้ทุกคนเป็นผู้มีคุณธรรม ซื่อสัตย์ สุจริต ยึดหลักธรรมาภิบาล

2.4.2.2 ปณิธาน

สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ถือกำเนิดจากพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชฯ สถาบันจึงน้อมนำพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งพระราชทานแก่บัณฑิตทั้งหลายในพิธีพระราชทานปริญญาบัตร ครั้งแรกของสถาบัน เมื่อวันที่ 19 พฤศจิกายน 2513 มาเป็นแนวทางในการปฏิบัติการกิจ โดยนำความรู้และคุณธรรม มาสร้างปัญญา สร้างจิตสำนึก และความรับผิดชอบต่อสังคม ประเทศชาติ เพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง โดยมุ่งเน้นการพัฒนาคุณภาพการศึกษา เพื่อยกระดับให้เป็นสถาบันการศึกษาของประเทศที่มีศักยภาพพร้อมรับการเปลี่ยนแปลงและสามารถแข่งขันได้ในระดับสากล ข้อความตามพระบรมราโชวาท ซึ่งสถาบันน้อมนำมาใช้เป็นปณิธานของสถาบัน มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ท่านทั้งหลายที่สำเร็จการศึกษาจากสถาบันแห่งนี้ เป็นผู้ที่จะเชื่อว่า มีความรู้ ความสามารถสูง จึงเป็นที่หวังของคนไทยทั้งชาติ รวมทั้งของข้าพเจ้าด้วย ที่จะได้อาศัยความรู้ ความคิด สติปัญญา และความสามารถ ในอันที่จะนำพาประเทศชาติให้ก้าวไปสู่ความมั่นคง และสมบรูณ์พูนสุข ขอให้ท่านรับหน้าที่อันมีเกียรตินี้ด้วยความมั่นใจ ตั้งใจและบริสุทธิ์ใจ แล้วร่วมกันปฏิบัติหน้าที่น้อยใหญ่ให้ลุล่วงไป ด้วยความขยันหมั่นเพียรและด้วยความสุจริต เทียงตรง ทั้งต่อตนเองและต่อประชาชน

2.4.2.3 วิสัยทัศน์

“สถาบันชั้นนำแห่งชาติที่สร้างผู้นำและองค์ความรู้เพื่อการเปลี่ยนแปลงในระดับสากล” วิสัยทัศน์ของสถาบัน ประกอบด้วยสาระสำคัญ 5 ประการ ดังต่อไปนี้

- 1) ความเป็นสถาบันชั้นนำ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เป็นสถาบันอุดมศึกษาชั้นนำด้านการบริหารการพัฒนา
- 2) ความเป็นสถาบันแห่งชาติ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เป็นสถาบันอุดมศึกษาแห่งชาติ
- 3) ความเป็นสถาบันที่ได้มาตรฐานติดอันดับโลก สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ สามารถดำเนินการหลัก ให้เป็นที่ยอมรับในระดับสากล
- 4) ความเป็นสถาบันที่มุ่งเน้นศาสตร์ด้านการเปลี่ยนแปลงและการพัฒนา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เป็นสถาบันอุดมศึกษาของรัฐแห่งเดียวในประเทศไทยที่ทำการสอนเฉพาะระดับบัณฑิตศึกษา (สูงกว่าปริญญาตรี) ในสาขาวิชาทางด้านการบริหารการพัฒนา ซึ่งแตกต่างจากสถาบันอื่น
- 5) ความเป็นสถาบันที่มีความเป็นเลิศใน 3 ภารกิจหลัก สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มีความเป็นเลิศในภารกิจหลัก คือ งานด้านการวิจัย การจัดการศึกษา และการให้บริการวิชาการ

2.4.2.4 พันธกิจ

เพื่อให้บรรลุวิสัยทัศน์ที่กำหนดไว้ของสถาบัน จึงกำหนดพันธกิจที่ต้องดำเนินการไว้ ดังต่อไปนี้

- 1) สร้างผู้นำที่มีปัญญาคู่คุณธรรมเพื่อพัฒนาประเทศ
- 2) สร้างองค์ความรู้ ศึกษาวิจัย ด้านการบริหารการพัฒนา
- 3) สร้างงานบริการวิชาการที่มีคุณค่าต่อการพัฒนาประเทศ
- 4) สร้างเสริมค่านิยมและจิตสำนึกมุ่งมั่นพัฒนาประเทศ บนพื้นฐานความเข้มแข็งของศิลปวัฒนธรรมไทย
- 5) สร้างเสริมการบริหารจัดการตามหลักธรรมาภิบาล โดยให้คุณค่ากับการพัฒนาและการมีส่วนร่วมของบุคลากร
- 6) สร้างประโยชน์ให้กับสังคมเพื่อให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืน

โดยสรุปพันธกิจของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ คือ การมุ่งเน้นการผลิตบัณฑิตระดับบัณฑิตศึกษาที่มีภาวะผู้นำ พัฒนาองค์ความรู้ งานวิจัย และให้บริการวิชาการ ด้านการบริหารการพัฒนา เพื่อให้บุคลากรของประเทศมีศักยภาพเพียงพอในการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าอย่างยั่งยืน

2.4.3 สถานที่ตั้งของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

เลขที่ 118 หมู่ที่ 3 ถนนเสรีไทย แขวงคลองจั่น เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240 โดยที่การเดินทางสามารถเดินทางได้สะดวกในหลายเส้นทาง ได้แก่

2.4.3.1 ทางถนนรามคำแหง ผ่านสี่แยกลำสาละ ถึงสามแยกบ้านม้า เลี้ยวซ้ายเข้าถนนศรีบูรพา จากนั้นเลี้ยวซ้ายที่สี่แยกนิค้ำ สถาบันอยู่ทางซ้ายมือ

2.4.3.2 ทางถนนลาดพร้าว ผ่านตลาดบางกะปิ เข้าถนนเสรีไทย ถึงสี่แยกนิค้ำ สถาบันอยู่ทางขวามือ

2.4.3.3 ทางถนนรามอินทรา เลี้ยวเข้าถนนนวมินทร์ หรือเสรีไทย มาทางบางกะปิ ผ่านสี่แยกนิค้ำ สถาบันอยู่ทางซ้ายมือ

2.4.3.4 โดยสารรถประจำทางที่ผ่านหน้าสถาบัน

2.4.3.5 โดยสารเรือ คลองแสนแสบ โดยขึ้นที่ท่าวัดศรีบุญเรือง

2.4.4 ข้อมูลทั่วไปของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ตราสถาบัน (ทางการ)

ตราสถาบัน
(เพื่อการประชาสัมพันธ์)

สีประจำสถาบัน

ภาพที่ 2.2 ตราสถาบันทั้ง 2 แบบและสีประจำสถาบัน
แหล่งที่มา: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, 2557ข.

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ทฤษฎีความรับผิดชอบต่อสังคม และ ทฤษฎีการประเมินผลเชิงดุลยภาพ Balanced Scorecard ในการประยุกต์ใช้กับองค์กรต่าง ๆ กัน โดยมีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

2.5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีความรับผิดชอบต่อสังคม

สราลี พุ่มกุมาร (2555) ได้วิจัยเรื่อง กลยุทธ์การแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมและการรับรู้ ประโยชน์ที่มีต่อสถานีวิทยุโทรทัศนไทยทีวีสีช่อง 3 ในภาวะอุทกภัยปี พ.ศ. 2554 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลยุทธ์และการสื่อสารการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคม รวมถึงการรับรู้ ประโยชน์ที่มีต่อการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคม นอกจากนั้นยังใช้ระเบียบวิธีวิจัยทั้งเชิง คุณภาพและปริมาณ ผลการวิจัยพบว่า 1) กลยุทธ์การแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมของสถานีวิทยุ โทรทัศนไทยทีวีสีช่อง 3 ในภาวะอุทกภัยปี พ.ศ. 2554 มีกระบวนการดำเนินงาน 4 ขั้นตอน ได้แก่ การเลือกประเด็นที่มีความสำคัญ การเลือกกิจกรรมที่มีความหลากหลายและมีความสอดคล้องกัน มี กระบวนการทำงาน 2 รูปแบบ (จากบนลงล่างและจากล่างขึ้นบน) และสุดท้ายคือมีการประเมินผล 2) การสื่อสารการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมของสถานีวิทยุโทรทัศนไทยทีวีสีช่อง 3 เน้นการ เลือกใช้สื่อของตนเองเป็นหลัก 3) การเปิดรับข่าวสารมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการรับรู้ประโยชน์ และพฤติกรรมการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคม 4) การรับรู้ประโยชน์ จากการแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมที่มีต่อองค์กร ต่อประชาชน ต่อประเด็นปัญหา ต่างมี ความสัมพันธ์เชิงบวกซึ่งกันและกัน

นิสากร โลกสุทธิ์ (2551) ได้วิจัยเรื่อง กลยุทธ์การใช้กิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR) เพื่อการสร้างภาพลักษณ์ของบริษัท สิงห์ คอร์เปอเรชั่น จำกัด ซึ่งผลการวิจัยเชิงคุณภาพ พบว่า บริษัท สิงห์ คอร์เปอเรชั่น จำกัด ใช้การปรับภาพลักษณ์ขององค์กรด้วยการเชื่อมโยง คุณสมบัติต่าง ๆ ขององค์กรในระบบความจำเป็นของผู้บริโภค ใน 4 มิติ ได้แก่ คุณสมบัติ คุณประโยชน์ หรือทัศนคติที่มีต่อสินค้าและบริการ (Product Attributes, Benefits or Attitudes) พนักงานและการสร้างความสัมพันธ์ (People and Relationship) คุณค่าและโปรแกรมขององค์กร (Value and Programs) และความน่าเชื่อถือขององค์กร (Corporate Credibility) ผลการวิจัยเชิง ปริมาณพบว่า การรับรู้ภาพลักษณ์ที่ดีของบริษัท สิงห์ คอร์เปอเรชั่น จำกัด มีความสัมพันธ์กับการ ทำกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมของบริษัท สิงห์ คอร์เปอเรชั่น จำกัด นอกจากนี้ยังพบว่า ประชาชนที่มีลักษณะทางประชากรแตกต่างกัน มีการรับรู้ภาพลักษณ์ของบริษัท สิงห์ คอร์เปอเรชั่น

จำกัด ไม่แตกต่างกัน ยกเว้น ตัวแปรด้านศาสนา ส่วนการรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับการทำกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมของบริษัท สิ่งห้ คอ์เปอเรชั่น จำกัด ไม่แตกต่างกัน ยกเว้นตัวแปร อายุ และรายได้ ที่มีการรับรู้ข้อมูลข่าวสารที่แตกต่างกัน

วรทัย ราวินิก (2549) ได้วิจัยเรื่อง ประสิทธิภาพของการใช้แนวคิดความรับผิดชอบต่อสังคมในการสร้างภาพลักษณ์ของบริษัท เครือเจริญโภคภัณฑ์ จำกัด ซึ่งผลการวิจัยเชิงคุณภาพ พบว่าประชาชนส่วนใหญ่มีการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ของบริษัท เครือเจริญโภคภัณฑ์ จำกัด แบ่งออกได้เป็น 2 มิติ คือ ความรับผิดชอบต่อสังคมภายในองค์กร และความรับผิดชอบต่อสังคมภายนอกองค์กร โดยในการจัดทำโครงการมีขั้นตอนสำคัญ ๆ อยู่ 5 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 การเลือกประเด็นทางสังคม ขั้นที่ 2 การเลือกกิจกรรม ขั้นที่ 3 การวางแผนการดำเนินงาน ขั้นที่ 4 การกำหนดวิธีการประเมินผล ขั้นที่ 5 การวางแผนการสื่อสาร ซึ่งในการประชาสัมพันธ์เพื่อสร้างภาพลักษณ์ของบริษัท เครือเจริญโภคภัณฑ์ จำกัด นั้น จะเป็นการประชาสัมพันธ์โดยใช้สื่อแบบผสมผสาน ที่เน้นสื่อที่ให้ความร่วมมือในการเผยแพร่แบบให้เปล่า (Free Media) เป็นหลัก ผลการวิจัยเชิงปริมาณพบว่า ประชาชนที่มีลักษณะทางประชากรแตกต่างกัน มีการเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ของบริษัท เครือเจริญโภคภัณฑ์ จำกัด แตกต่างกันอย่างไ้ก้ตามเมื่อพิจารณาแยกตามตัวแปรแล้ว ประชากรที่มีเพศแตกต่างกัน มีการเปิดรับข่าวสารจากสื่อไม่แตกต่างกัน ส่วนตัวแปรอื่น ๆ ทั้ง อายุ อาชีพ การศึกษา และรายได้ มีการเปิดรับข่าวสารจากสื่อแตกต่างกัน ส่วนในด้านของภาพลักษณ์ การเปิดรับสื่อประชาสัมพันธ์ มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ภาพลักษณ์ของบริษัท เครือเจริญโภคภัณฑ์ จำกัด นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังพบว่า การรับรู้ภาพลักษณ์ มีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจซื้อสินค้าหรือบริการของบริษัท เครือเจริญโภคภัณฑ์ จำกัด

สมศักดิ์ เวียงอินทร์ (2551) ได้วิจัยเรื่อง ผลกระทบของความรับผิดชอบต่อสังคมและภาพลักษณ์ขององค์กรที่มีต่อผลการดำเนินงานของธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้จัดการสาขา ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร จำนวน 300 คน พบว่า ผู้จัดการสาขาธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร มีความคิดเห็นด้วยเกี่ยวกับการมีความรับผิดชอบต่อสังคมโดยรวม ด้านความรับผิดชอบต่อสังคมในด้านกฎหมาย และด้านความรับผิดชอบต่อสังคมในด้านจริยธรรม อยู่ในระดับมากที่สุด และด้านความรับผิดชอบต่อสังคมในด้านเศรษฐกิจ และด้านความรับผิดชอบต่อสังคมด้านมนุษยธรรมอยู่ในระดับมาก มีความคิดเห็นด้วยเกี่ยวกับการมีภาพลักษณ์ขององค์กรโดยรวมและเป็นรายด้านทุกด้าน อยู่ในระดับมาก และมีความคิดเห็นด้วย เกี่ยวกับการมีผลการดำเนินงานโดยรวมและเป็นรายด้านทุกด้าน อยู่ในระดับมาก และผู้จัดการสาขาธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร ที่มีความแตกต่างกัน ในเรื่องประเภท

ของสาขา มีความคิดเห็นด้วยเกี่ยวกับการมีความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านความรับผิดชอบต่อสังคมในด้านมนุษยธรรมแตกต่างกัน

เพชรรัตน์ เรืองศักดิ์ (2553) ได้วิจัยเรื่อง ความรับผิดชอบต่อสังคมของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในภาคอุตสาหกรรม จังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่า พบว่า SMEs ส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมก่อสร้าง จัดตั้งแบบห้างหุ้นส่วนสามัญหรือห้างหุ้นส่วนสามัญจำกัด ก่อตั้งมาแล้วกว่า 15 ปี มีขนาดเงินทุนของสถานประกอบการ โดยมีสินทรัพย์ถาวรไม่เกิน 50 ล้านบาท (สถานประกอบการขนาดย่อม) และมีจำนวนพนักงานในสถานประกอบการ จำนวน 1-50 คน ระดับความคิดเห็นต่อแนวคิดความรับผิดชอบต่อสังคมของ SMEs โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ได้แก่ ด้านประเด็นด้านผู้บริโภค ด้านธรรมาภิบาลขององค์กร ด้านสิ่งแวดล้อม ด้านการพัฒนาสังคม ด้านการดำเนินงานอย่างเป็นธรรม ด้านสิทธิมนุษยชน และอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ด้านข้อปฏิบัติด้านแรงงาน กิจกรรมของ SMEs ที่สะท้อนถึงความรับผิดชอบต่อสังคม ในด้านการศึกษา และวัฒนธรรม ส่วนใหญ่เป็นการทำนุบำรุงอุปถัมภ์ศาสนา ทำบุญ ทอดกฐิน สร้างวัด ในด้านชุมชน ส่วนใหญ่เป็นการบริจาคเงินหรือสิ่งของเพื่อสาธารณประโยชน์ บรรเทาภัยพิบัติหรือช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาส ด้านสุขภาพและสวัสดิการ ส่วนใหญ่เกี่ยวกับกิจกรรมนันทนาการเพื่อสร้างเสริมคุณภาพชีวิตที่ดีของพนักงาน ได้แก่ งานเลี้ยงสังสรรค์ แข่งขันกีฬา ทัศนอาจร และด้านสิ่งแวดล้อม มักเป็นกิจกรรมปลูกป่า และอนุรักษ์ทรัพยากรป่าไม้

วัชรียา สุขศีล (2548) ได้วิจัยเรื่อง ผลกระทบของความรับผิดชอบต่อสังคมที่มีต่อผลการดำเนินงานของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมและบริษัทข้ามชาติของไทย โดยการเก็บข้อมูลจากผู้ประกอบการ SMEs และ MNEs ที่ประกอบกิจการอุตสาหกรรมการผลิตเครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ในประเทศไทย จำนวน 179 ราย พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจ SMEs และ MNEs ส่วนใหญ่ 1) คนไทยเป็นเจ้าของกิจการ มีพนักงานต่ำกว่า 11 คน กิจการไม่เคยได้รับเกียรติประวัติที่แสดงถึงความรับผิดชอบต่อสังคม และมีงบประมาณสนับสนุนสังคมน้อยกว่า 1,000,001 บาท 2) ให้ความสำคัญกับความรับผิดชอบต่อสังคม 4 ด้าน คือ ด้านมนุษยธรรม ด้านจริยธรรม ด้านกฎหมาย และด้านเศรษฐศาสตร์ ในระดับมาก 3) มีอัตราการเจริญเติบโตของยอดขายระหว่าง 1-10 % 4) ความแตกต่างในรูปแบบของธุรกิจ ให้ความสำคัญกับความรับผิดชอบต่อสังคมไม่แตกต่างกัน

จิตติมา ปริเมฉินทร์ (2552) ได้วิจัยเรื่อง การดำเนินการเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรธุรกิจขนาดใหญ่ในประเทศไทย ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวคิด ความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรธุรกิจ รูปแบบ กิจกรรม ความรับผิดชอบต่อสังคม ของบริษัทมหาชนที่มีชื่อเสียง การศึกษาเป็นการวิจัยเอกสาร เก็บรวบรวมข้อมูลและประมวลผลจากวรรณกรรม และงานวิจัยที่

เกี่ยวข้อง ร่วมกับการสัมภาษณ์นักวิชาการผู้มีความเชี่ยวชาญด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ได้ผล การศึกษาดังนี้ แนวคิดความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรธุรกิจ คือ ภาระที่องค์กรจะต้อง ดำเนินการอย่างถูกกฎหมาย มีจริยธรรม มีการกำกับดูแลกิจการที่ดี และก่อให้เกิดประโยชน์ต่อ ส่วนรวม ด้วยการทำกิจกรรมเพื่อสาธารณสังคมในรูปแบบต่าง ๆ ด้วยความสมัครใจและมีส่วนร่วม ร่วมกันผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย สามารถจัดตั้งหน่วยงานเพื่อบริหารจัดการดำเนินกิจกรรมให้เกิดเป็น รูปธรรมตามหลักการดำเนินธุรกิจที่ได้กำหนดไว้เป็นแนวทางร่วมกัน และดำเนินกิจกรรมอย่าง ต่อเนื่องสม่ำเสมอ ศึกษาค้นคว้าหาแนวทางการปรับปรุงส่งเสริมและพัฒนากิจการดำเนินการด้าน ความรับผิดชอบต่อสังคมให้มีคุณภาพประโยชน์ทางสังคมให้มากยิ่งขึ้นต่อไป สำหรับข้อเสนอแนะ องค์กรภาครัฐควรมีการส่งเสริมสนับสนุนให้แนวคิดความรับผิดชอบต่อสังคม มาประยุกต์ใช้ในการ กำหนดนโยบายและการบริหารในองค์กร ควรมีการเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องการลงทุนด้าน ความรับผิดชอบต่อสังคมให้มากกว่าปัจจุบัน

ทัศนีย์ เหลืองตระกูลกูร (2552) ได้วิจัยเรื่อง การจัดการความรับผิดชอบต่อสังคมของ องค์กรธุรกิจที่ได้รับรางวัลจากตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ซึ่งมีวัตถุประสงค์คือ 1) เพื่อ ศึกษาหลักการ แนวคิด ค่านิยมของความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรธุรกิจที่ได้รับรางวัล CSR Awards 2) เพื่อศึกษาการดำเนินงานและปัญหาจากการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ขององค์กรดังกล่าว 3) เพื่อนำผลการศึกษามาเสนอแนะเป็นแนวทางในการดำเนินงานด้านความ รับผิดชอบต่อสังคมขององค์กร โดยเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้บริหารงาน ด้านความรับผิดชอบต่อ สังคม (CSR) ขององค์กรชั้นนำ ผลการศึกษาพบว่า 1) การดำเนินงานด้าน CSR ขององค์กร เป็นส่วนหนึ่งของหลักการกำกับดูแลกิจการ เพื่อดูแลผลประโยชน์ของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย 2) ปัจจัย แห่งความสำเร็จ คือ กรรมการผู้จัดการใหญ่/คณะกรรมการบริษัท/ธนาคาร เป็นผู้ผลักดันการ ดำเนินงานด้าน CSR ส่วนปัญหาจากการดำเนินงาน CSR หลักๆ คือ ความไม่เพียงพอของ งบประมาณ การขาดการมีส่วนร่วมของพนักงาน การสื่อสารที่ขาดประสิทธิภาพ 3) แนวทางการ ดำเนินงานด้าน CSR ขององค์กรชั้นนำ คือ การกำหนดนโยบาย CSR ซึ่งบูรณาการเข้ากับวิสัยทัศน์ และภารกิจขององค์กร ผู้บริหารมีพันธะผูกพันในการดำเนินงาน CSR โดยให้พนักงานมีส่วนร่วม ในการดำเนินกิจกรรม CSR รวมทั้งมีการสำรวจความต้องการของคนในชุมชนหรือพื้นที่เป้าหมาย ก่อนดำเนินงานด้าน CSR ข้อเสนอแนะจากการวิจัย ในการจัดการงานด้าน CSR คือ ควรใช้การ สื่อสารเป็นเครื่องมือในการสร้างจิตสำนึกในการมีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรม CSR ไม่ใช่เพื่อ โฆษณาประชาสัมพันธ์ภาพลักษณ์องค์กร

ประมวล บุตรดี (2552) ได้วิจัยเรื่อง การดำเนินกิจกรรมด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของ องค์กรธุรกิจกับการพัฒนาชุมชน กรณีศึกษาฝ่ายชะลอน้ำชุมชนสาบหมก จังหวัดลำปาง ซึ่งมี

วัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบและกระบวนการดำเนินการกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรธุรกิจ (บริษัท ปูนซีเมนต์ไทย (ลำปาง) จำกัด) ที่มีต่อชุมชน และเพื่อศึกษาความสอดคล้องของแนวคิดความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรธุรกิจ กับแนวคิดการพัฒนาชุมชน ซึ่งเป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ เก็บข้อมูลโดยใช้การสังเกตการณ์ และการสัมภาษณ์ จากภาคสนามในชุมชนสาธาณสุข จังหวัดลำปาง ผลการศึกษาพบว่า บริษัทได้จัดทำโครงการ รั้งน้ำ เพื่ออนาคต เป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรม CSR โดยสนับสนุนให้ชุมชนร่วมสร้างฝายชะลอน้ำ นับว่าเป้าหมายและกระบวนการดังกล่าวสอดคล้องกับแนวคิด ทฤษฎีการพัฒนาชุมชน แต่ยังมีมีความแตกต่างกันในด้านแนวคิดและทฤษฎีหลัก และพบว่าแนวโน้มของกิจกรรมเรื่องฝายชะลอน้ำอาจไม่ยั่งยืนในระยะยาว เพราะกิจกรรมยังขาดการส่งเสริมสร้างเครือข่ายระหว่างชุมชนและองค์กร เนื่องจากบริษัทจะถอนความช่วยเหลือเพื่อไปสนับสนุนชุมชนอื่น ๆ ต่อไป ข้อเสนอแนะจากผลการศึกษาได้แก่ องค์กรธุรกิจ และภาครัฐในพื้นที่ ควรประสานความร่วมมือกันดำเนินโครงการ CSR ที่สอดคล้องกับความต้องการของชุมชน และสร้างกระบวนการตลอดจนกลไกให้เป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาชุมชน ในขณะที่ชุมชนควรมีส่วนร่วมในการทำงานร่วมกับทุกฝ่าย โดยมีการเชื่อมโยงเครือข่ายความสัมพันธ์กันเพื่อการพัฒนาในมิติต่าง ๆ

มินทร์ฐิตา จิราธรรมวัฒน์ (2553) ได้วิจัยเรื่อง การรับรู้และทัศนคติที่ประชาชนมีต่อภาพลักษณ์ด้านความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กร (CSR) ของบริษัท ปตท. จำกัด (มหาชน) ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการดำเนินการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กร รวมถึงระดับการรับรู้และทัศนคติของประชาชนที่มีต่อการดำเนินการ กลุ่มตัวอย่างได้แก่ ประชาชนที่อาศัยอยู่ในเขตวังทองหลาง เขตสาทร เขตจตุจักร เขตบึงกุ่ม เขตบางพลัด และเขตราชบุรีบูรณะ ที่มีอายุระหว่าง 18-60 ปี จำนวน 400 คน ใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูล ผลการศึกษาพบว่า การรับรู้การดำเนินการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของบริษัท ปตท. จำกัด (มหาชน) ของประชาชนมีภาพรวมอยู่ในระดับมาก และในแต่ละด้านพบว่า ด้านสิ่งแวดล้อมและด้านชุมชนมีระดับการรับรู้มาก และด้านสังคมมีระดับการรับรู้ปานกลาง ทัศนคติของประชาชนเป็นทัศนคติเชิงบวก และทำให้กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เลือกใช้ผลิตภัณฑ์ เพราะความชอบในการดำเนินการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม นอกจากนี้ยังสามารถสรุปเป็นข้อเสนอแนะได้ดังนี้ 1) บริษัทควรดำเนินการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมให้เข้มข้นขึ้นกว่าเดิมและมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง 2) บริษัทควรเพิ่มการใช้สื่อหลากหลายทางประชาสัมพันธ์เชิงลึกให้มากขึ้น 3) บริษัทควรเข้าไปจัดกิจกรรมที่ใกล้ชิดกับสังคมให้มากขึ้น 4) บริษัทควรดำเนินโครงการเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมให้มากขึ้นเนื่องจากประชาชนมีทัศนคติในเชิงบวก และมีการตื่นตัวกับภาวะโลกร้อน 5) บริษัทควรดำเนินโครงการที่ทำให้เกิดทัศนคติในเชิงบวกต่อความรับผิดชอบต่อสังคมอย่างต่อเนื่องต่อไป

วีรศักดิ์ จันทะสงคราม (2549) ได้วิจัยเรื่อง การรับรู้ตนเองด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้บริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาฬสินธุ์ เขต 2 ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้ตนเอง และศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศกับขนาดของโรงเรียนที่มีต่อการรับรู้ด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้บริหารสถานศึกษา เป็นรายด้านและรวมทุกด้าน กลุ่มตัวอย่างได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐานจำนวน 131 ท่าน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล ได้ผลการวิจัยว่า 1) การรับรู้ตนเองด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้บริหารสถานศึกษา โดยรวมทุกด้านอยู่ในระดับมาก และสามารถเรียงลำดับการรับรู้จากระดับมากไปหาน้อย ได้แก่ ด้านการร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ของชุมชนและสังคม ด้านการบำเพ็ญประโยชน์และสร้างสรรค์ความเจริญให้ชุมชนและสังคม ด้านการช่วยคิดและแก้ปัญหาต่าง ๆ ของสังคม ด้านการช่วยสอดส่องพฤติกรรมของบุคคลที่จะเป็นภัยของสังคม และด้านการให้ความรู้ ความสนุกสนาน เพลิดเพลินแก่ประชาชนตามความสามารถของตน 2) มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศกับขนาดของโรงเรียนที่มีต่อการรับรู้ตนเอง ด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้บริหารสถานศึกษา 3) ผู้บริหารได้เสนอแนะแนวทางเพิ่มประสิทธิภาพความรับผิดชอบต่อสังคมว่า ควรเสียสละเวลาส่วนตัวเข้าร่วมกิจกรรมของชุมชน ควรบำเพ็ญตนให้เป็นประโยชน์ต่อสังคมตามความรู้ความสามารถ และควรบริจาคงบประมาณสนับสนุนกิจกรรมต่าง ๆ ของชุมชน

จอย ทองกล่อมสี (2555) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาตัวบ่งชี้ความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันอุดมศึกษาไทยตามหลักธรรมาภิบาล ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิเคราะห์แนวทาง ลักษณะ ขอบข่าย และพัฒนา ตัวบ่งชี้ความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันอุดมศึกษาไทยตามหลักธรรมาภิบาล ดำเนินการวิจัย 2 ระยะคือ ระยะที่ 1 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี สัมภาษณ์ และจัดประชุมกลุ่มย่อยเพื่อกำหนดกรอบแนวทาง ลักษณะ และขอบข่าย ระยะที่ 2 พัฒนาตัวบ่งชี้ ด้วยวิธีวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติบรรยาย กลุ่มตัวอย่างคือ สถาบันอุดมศึกษา 23 แห่ง คณาจารย์ และบุคลากรในสถาบันอุดมศึกษา 322 คน ใช้แบบวิเคราะห์เอกสารเป็นเครื่องมือวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการเชิงคุณภาพแบบอุปนัย และใช้โปรแกรมสำเร็จรูปวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ ผลการวิจัยพบว่า แนวทางความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันอุดมศึกษาไทยตามหลักธรรมาภิบาล ประกอบด้วย 4 ด้าน คือ ชุมชน, พันธกิจ, สังคม และธรรมาภิบาล ลักษณะและขอบข่ายตัวบ่งชี้ประกอบด้วย 4 ด้าน คือ Input – Process – Output, วัตถุประสงค์การก่อตั้งสถาบัน, พันธกิจ และความต้องการของสังคม ตัวบ่งชี้ความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันอุดมศึกษาไทย ประกอบด้วย 7 องค์ประกอบ 63 ตัวบ่งชี้ เรียงลำดับค่าน้ำหนักจากมากไปหาน้อย ดังนี้ 1) การดูแลแก้ปัญหาชุมชนและสังคม 6 ตัวบ่งชี้ 2) การวิจัยเพื่อพัฒนาชุมชนและสังคม 7 ตัวบ่งชี้ 3) การใช้นวัตกรรมเพื่อพัฒนาชุมชนและสังคม 6

ตัวบ่งชี้ 4) การจัดการสิ่งแวดล้อมเพื่อพัฒนาสังคม 9 ตัวบ่งชี้ 5) การส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม 13 ตัวบ่งชี้ 6) การบริหารแบบมีส่วนร่วม 10 ตัวบ่งชี้ และ 7) จริยธรรมทางวิชาการ จำนวน 12 ตัวบ่งชี้

วายุ กาญจนสร (2551) ได้วิจัยเรื่อง ความรับผิดชอบต่อสังคมของนักศึกษา สาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความรับผิดชอบต่อสังคมของนักศึกษา ประจำปีการศึกษา 2550 ประชากรที่ใช้คือ นักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ประจำปีการศึกษา 2550 จำนวน 174 คน โดยใช้แบบวัดความรับผิดชอบต่อสังคมที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น ประกอบด้วยความรับผิดชอบต่อสังคม 6 ด้าน ได้ผลการวิจัยว่า นักศึกษาสาขาวิชาพลศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ประจำปีการศึกษา 2550 มีความรับผิดชอบต่อสังคมสูงทั้ง 6 ด้าน โดยสามารถเรียงลำดับตามค่าเฉลี่ยจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุดได้ดังนี้ 1) ความรับผิดชอบต่อการเล่นกีฬาและการเป็นผู้ดูกีฬา 2) ความรับผิดชอบต่อครอบครัว 3) ความรับผิดชอบต่อประเทศชาติ 4) ความรับผิดชอบต่อสถาบันการศึกษา 5) ความรับผิดชอบต่อชุมชน และ 6) ความรับผิดชอบต่อเพื่อน

เจษฎา คำเงิน (2554) ได้วิจัยเรื่อง การศึกษาความเชื่อมโยงขององค์กรที่ไม่แสวงหาผลกำไรกับการดำเนินธุรกิจที่มีความรับผิดชอบต่อสังคม กรณีศึกษาธุรกิจเพื่อสังคมห้องอาหาร ซี แอนด์ ซี ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเชื่อมโยงระหว่างการค้าดำเนินงานพัฒนาของสมาคมพัฒนาประชากรและชุมชน กับความสอดคล้องในการดำเนินธุรกิจ และอิทธิพลที่มีผลต่อการตัดสินใจใช้บริการของลูกค้าต่อธุรกิจเพื่อสังคมห้องอาหาร ซี แอนด์ ซี โดยใช้เครื่องมือวิเคราะห์สภาพภายในองค์กร จากตัวแบบ 7 ปัจจัย (7S Model) และศึกษาอิทธิพลที่มีผลต่อการตัดสินใจของลูกค้าที่เคยใช้บริการ ได้ผลการศึกษาว่า การดำเนินงานด้านการพัฒนาของสมาคมพัฒนาประชากรและชุมชน มีความเชื่อมโยงและสอดคล้องกันกับการดำเนินธุรกิจที่มีความรับผิดชอบต่อสังคม การวิเคราะห์การดำเนินงานเชิงกลยุทธ์ การจัดการโครงสร้างองค์กร การจัดระบบปฏิบัติงาน การจัดสรรบุคลากร การพัฒนาทักษะความรู้ความสามารถ การสร้างรูปแบบบริหารจัดการ และการสร้างค่านิยมร่วมพบว่าปัจจัยทั้ง 7 มีความเชื่อมโยงซึ่งกันและกัน ส่วนด้านอิทธิพลที่มีต่อการตัดสินใจใช้บริการนั้นพบว่า ลูกค้าส่วนใหญ่ทราบว่าห้องอาหารฯ มีการดำเนินการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม แต่ไม่มีผลต่อการตัดสินใจใช้บริการ เนื่องจากลูกค้ายังคำนึงถึงสินค้าและบริการเป็นสำคัญ

2.5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีการประเมินผลเชิงดุลยภาพ Balanced Scorecard

ศดโส ดุลยา (2553) ได้วิจัยเรื่อง การศึกษารูปแบบกลยุทธ์และกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรธุรกิจจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยด้วยมุมมอง Balanced Scorecard ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์องค์ประกอบกลยุทธ์และกิจกรรมความรับผิดชอบต่อ

สังคมขององค์กรธุรกิจจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ด้วยมุมมอง Balanced Scorecard ร่วมกับการจัดลำดับความสำคัญของแต่ละองค์ประกอบเพื่อนำเสนอเป็นแนวทางการกำหนดหลักเกณฑ์สำหรับการใช้ประเมินผลการปฏิบัติงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมให้กับองค์กร และท้ายสุดคือเพื่อนำเสนอรูปแบบกลยุทธ์และกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมจากองค์กรธุรกิจจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ให้้องค์กรธุรกิจและผู้สนใจทั่วไปได้ศึกษาเป็นรูปแบบแนวทางในการกำหนดกลยุทธ์และกิจกรรม CSR โดยสำรวจกลุ่มตัวอย่างจาก 8 ประเภทธุรกิจ แล้วทำการวิเคราะห์ผลด้วยการใช้สถิติเชิงพรรณนาและเทคนิคการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงสำรวจ ผลการศึกษาพบความสอดคล้องของรูปแบบการดำเนินกลยุทธ์และกิจกรรม CSR ทั้งในระดับมุมมอง BSC และระดับองค์ประกอบรูปแบบ CSR ทุกประเภทธุรกิจ และพบว่าองค์กรส่วนใหญ่ใช้รูปแบบ “กลยุทธ์และกิจกรรมการพัฒนาขีดความสามารถทางการแข่งขันในธุรกิจให้มีความยั่งยืน” และด้วยกลยุทธ์ BSC ด้านกระบวนการภายใน เป็นแนวทางสำหรับพัฒนาให้เกิดความยั่งยืนในธุรกิจ โดยมีความสอดคล้องกับผลการจัดลำดับองค์ประกอบ ซึ่งพบว่าองค์กรธุรกิจจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ให้ความสำคัญกับการดำเนินกลยุทธ์และกิจกรรมเพื่อ “การสร้างความยั่งยืนทางเศรษฐกิจการเงิน” และเมื่อทำการทดสอบค่าความสัมพันธ์ (Correlation) ระหว่างระดับมุมมอง BSC จำนวน 4 ด้าน และระดับองค์ประกอบรูปแบบ CSR จำนวน 6 องค์ประกอบ พบความสัมพันธ์ในระดับปานกลางถึงมาก

โสภา สุทธิยุทธ์ (2554) ได้วิจัยเรื่อง ความคิดเห็นในการนำระบบการประเมินผลแบบ Balanced Scorecard มาใช้ในการประเมินผลงานของผู้บริหารระดับผู้อำนวยการในสำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยแม่โจ้ จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความคิดเห็นในการนำระบบการประเมินผลงานแบบ Balanced Scorecard มาใช้ เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย มีทั้งแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ เก็บข้อมูลโดยตรงจากผู้อำนวยการ สังกัดสำนักงานอธิการบดีจำนวน 13 ท่าน ผลการศึกษาพบว่า ผู้บริหารระดับผู้อำนวยการในสำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยแม่โจ้ จังหวัดเชียงใหม่ เห็นด้วยอย่างยิ่งกับการประเมินผลงานตามมิติด้านประสิทธิภาพ มิติด้านการบริหารจัดการ มิติด้านพันธกิจ และมิติด้านคุณภาพการให้บริการ และมีข้อเสนอแนะจากงานวิจัย ดังนี้ ด้านนโยบาย 1) กำหนดเป็นนโยบายของมหาวิทยาลัย ในการประเมินผลการปฏิบัติงาน ของผู้บริหารทุกระดับ 2) จัดทำเป็นหลักเกณฑ์และวิธีการประเมิน พร้อมแจ้งวัตถุประสงค์ให้ทุกหน่วยงานรับทราบ 3) ฝ่ายบุคคลส่วนกลางเป็นผู้ดำเนินการในการประเมินผลงานของผู้บริหาร ด้านผู้บริหาร 1) ควรกำหนดรูปแบบการปฏิบัติงานจากส่วนกลางให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน 2) ควรมีการประเมินผลการปฏิบัติงานอย่างจริงจังและต่อเนื่อง 3) ควรมีการ

ทบทวนระบบการประเมินผลการปฏิบัติงานอย่างสม่ำเสมอ 4) ควรผลักดันให้ผู้บริหารระดับสูงเห็นความสำคัญของการประเมินผลการปฏิบัติงาน

จิรศักดิ์ พูลเจริญ (2547) ได้วิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของพนักงานบริษัท ทีทีแอนด์ที จำกัด (มหาชน) ต่อการประเมินผลการปฏิบัติงานโดยใช้ KPI จาก Balanced Scorecard ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความคิดเห็นของพนักงานต่อการประเมินผลการปฏิบัติงาน กลุ่มตัวอย่างเป็นพนักงานจำนวน 250 คน จากการใช้แบบสอบถาม ได้ผลการศึกษา ดังนี้ พนักงานส่วนใหญ่รู้จักดัชนีวัดผลการดำเนินงานและเห็นด้วยกับวัตถุประสงค์ของดัชนีชี้วัด ทั้งปัจจัยที่สำคัญที่จะช่วยให้ประสบความสำเร็จ และประโยชน์ของดัชนีชี้วัด ปัญหาในการใช้ดัชนีชี้วัด คือดัชนีชี้วัดบางตัวมีหน่วยงานเกี่ยวข้องหลายหน่วยงานทำให้ยากในการวัดผล รองลงมา คือ ปัญหาความรู้ความเข้าใจในดัชนีชี้วัดของพนักงานไม่เพียงพอ และดัชนีชี้วัดบางตัวมีข้อมูลไม่เพียงพอต่อการคำนวณค่าดัชนี ตามลำดับพนักงานที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกันและมีตำแหน่งที่แตกต่างกันมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการประเมินผลการปฏิบัติงาน โดยใช้ KPI จาก Balanced Scorecard แตกต่างกัน

ประสิทธิ์ ลอยวิสุทธิ์ (2554) ได้วิจัยเรื่อง การประเมินการปฏิบัติงานแบบคุณภาพของสหกรณ์ออมทรัพย์ตำรวจสงขลา จำกัด ซึ่งมีวัตถุประสงค์ เพื่อประเมินผลการปฏิบัติงานใน 4 มุมมอง คือ มุมมองด้านการเงิน มุมมองด้านกระบวนการภายใน มุมมองด้านการเรียนรู้และการพัฒนา และมุมมองด้านสมาชิก และเพื่อศึกษาปัญหา ข้อเสนอแนะแนวทางการพัฒนาสหกรณ์ออมทรัพย์ เครื่องมือในการประเมินประกอบด้วยแบบประเมิน 4 ฉบับ และแบบสัมภาษณ์ 4 ฉบับ แบ่งตามมุมมองทั้ง 4 มุมมอง จากกลุ่มตัวอย่างรวม 407 คน ได้ผลการศึกษาว่า มุมมองที่ผ่านเกณฑ์การประเมินตามที่ผู้เชี่ยวชาญกำหนด คือ มุมมองด้านกระบวนการภายใน มุมมองด้านการเรียนรู้และพัฒนา และมุมมองด้านการเงิน ส่วนมุมมองที่ไม่ผ่านการประเมิน แสดงว่าสหกรณ์ออมทรัพย์ตำรวจสงขลา จำกัด ยังไม่สามารถพัฒนาระบบการดำเนินงานให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

ณัฐนันท์ ยืนยง (2554) ได้วิจัยเรื่อง การประเมินผลการปฏิบัติงานของบุคลากรกรมกิจการพลเรือนทหารอากาศโดยใช้แนวคิดการปฏิบัติงานเชิงคุณภาพ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ เพื่อ 1) ศึกษาการตอบรับการประเมินผลการปฏิบัติงานโดยใช้แนวคิดการปฏิบัติงานเชิงคุณภาพ 2) ศึกษาผลจากการประเมินผลการปฏิบัติงานโดยใช้แนวคิดการปฏิบัติงานเชิงคุณภาพ 3) ศึกษาปัญหา อุปสรรค และข้อเสนอแนะที่มีผลต่อการประเมินผลการปฏิบัติงานโดยใช้แนวคิดการปฏิบัติงานเชิงคุณภาพ กลุ่มเป้าหมายได้แก่ ข้าราชการกรมกิจการพลเรือนทหารอากาศ โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูล ได้ผลการวิจัยว่า 1) กลุ่มตัวอย่างมีระดับการตอบรับการประเมินผลการปฏิบัติงาน ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะความคิดเห็นต่อด้านการเรียนรู้และพัฒนา 2) ข้อมูลส่วนบุคคล การศึกษาและตำแหน่งงานที่แตกต่างกัน มีการตอบรับการประเมินผลการปฏิบัติงาน ในภาพรวม

แตกต่างกัน โดยเฉพาะด้านกระบวนการ ด้านการเรียนรู้และพัฒนา 3) การตอบรับการประเมินผลการปฏิบัติงาน มีผลเชิงบวกกับผลการประเมินผลการปฏิบัติงาน ในทุกด้าน

คุณ วันบุญกุล (2554) ได้วิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของดัชนีชี้วัดผลสำเร็จขององค์กรตามหลักการวัดผลการปฏิบัติงานเชิงคุณภาพ กรณีศึกษา: โรงงานฉีดพลาสติก ซึ่งมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของดัชนีชี้วัดผลสำเร็จ (Key Performance Indicators: KPI) ตามหลักการวัดผลการปฏิบัติงานเชิงคุณภาพ เพื่อการสร้างความเชื่อมโยงดัชนีชี้วัดเป็นแผนที่ยุทธศาสตร์ (Strategy Map) ขั้นตอนการดำเนินงานเก็บข้อมูลดัชนีชี้วัดของฝ่ายโรงงานเป็นเวลา 24 เดือน หลังจากนั้นทำการทดสอบระดับความสัมพันธ์ของดัชนีชี้วัดผลสำเร็จพบว่า ดัชนีชี้วัดของแผนกผลิตที่มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงต่อกันทั้ง 4 ด้าน โดยมีความสัมพันธ์ระดับต่ำ ถึงปานกลาง แผนกวิศวกรรมมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงเฉพาะด้านการเงิน มีความสัมพันธ์ระดับต่ำ ส่วนแผนกควบคุมคุณภาพมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงเฉพาะภายในกระบวนการระหว่างแผนกเท่านั้น

นิภาพร ประดับมุข (2551) ได้วิจัยเรื่อง การศึกษาลำดับความสำคัญในการกำหนดตัวชี้วัดประเมินในแต่ละมุมมองของการประเมินผลเชิงคุณภาพในการดำเนินงานภายในโครงข่ายโซ่อุปทานของกลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ เพื่อวิเคราะห์ถึงการจัดลำดับความสำคัญของตัววัดประเมินการจัดการโซ่อุปทานที่พิจารณาจาก 4 มุมมองของการประเมินผลเชิงคุณภาพ ที่ประกอบไปด้วย มุมมองด้านการเงิน มุมมองด้านลูกค้า มุมมองด้านกระบวนการภายใน และมุมมองด้านการเรียนรู้และพัฒนา ผลจากการตอบแบบสอบถามจากผู้เชี่ยวชาญ พบว่า ผลการให้ค่าน้ำหนักในการวัดประเมินในมุมมองด้านการเงินนั้น มีค่าการให้ความสำคัญเป็นลำดับที่หนึ่ง และลำดับในมุมมองของแต่ละด้านพบว่า ในด้านการเงิน ความสามารถในการทำกำไรคือลำดับที่หนึ่ง ด้านลูกค้า ความพึงพอใจของลูกค้าคือลำดับที่หนึ่ง ด้านกระบวนการภายใน เวลามาสู่ตลาดคือลำดับที่หนึ่ง ด้านการเรียนรู้และพัฒนา ผลิตภัณฑ์ใหม่คือลำดับที่หนึ่ง จากนั้นจะพบว่า เมื่อทำการพิจารณาตามลำดับการส่งมอบในสายโซ่อุปทานนั้น แต่ละลำดับของการส่งมอบให้ความสำคัญกับตัวชี้วัดประเมินแตกต่างกัน ในการวัดประเมินเชิงคุณภาพ

จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ข้างต้น จึงได้แนวคิดว่าการประเมินผลการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ควรเริ่มศึกษาจากแนวทางการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ที่สถาบันฯ ดำเนินงานในอดีตและปัจจุบันก่อน จากนั้นจึงเริ่มศึกษาต่อไปที่บริบท และปัจจัยภายนอก ที่ส่งผลต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันฯ ควบคู่ไปกับการประเมินผลเชิงคุณภาพทั้ง 4 มิติ จากการสัมภาษณ์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง และการสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม โดยที่มิติทั้ง 4 นั้น

ต้องผ่านการประยุกต์ให้เข้ากับแนวทางการดำเนินงานของสถาบันการศึกษาเป็นหลัก จึงจะสามารถ
สรุปเป็นแนวทางพัฒนาการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันฯ ต่อไป

บทที่ 3

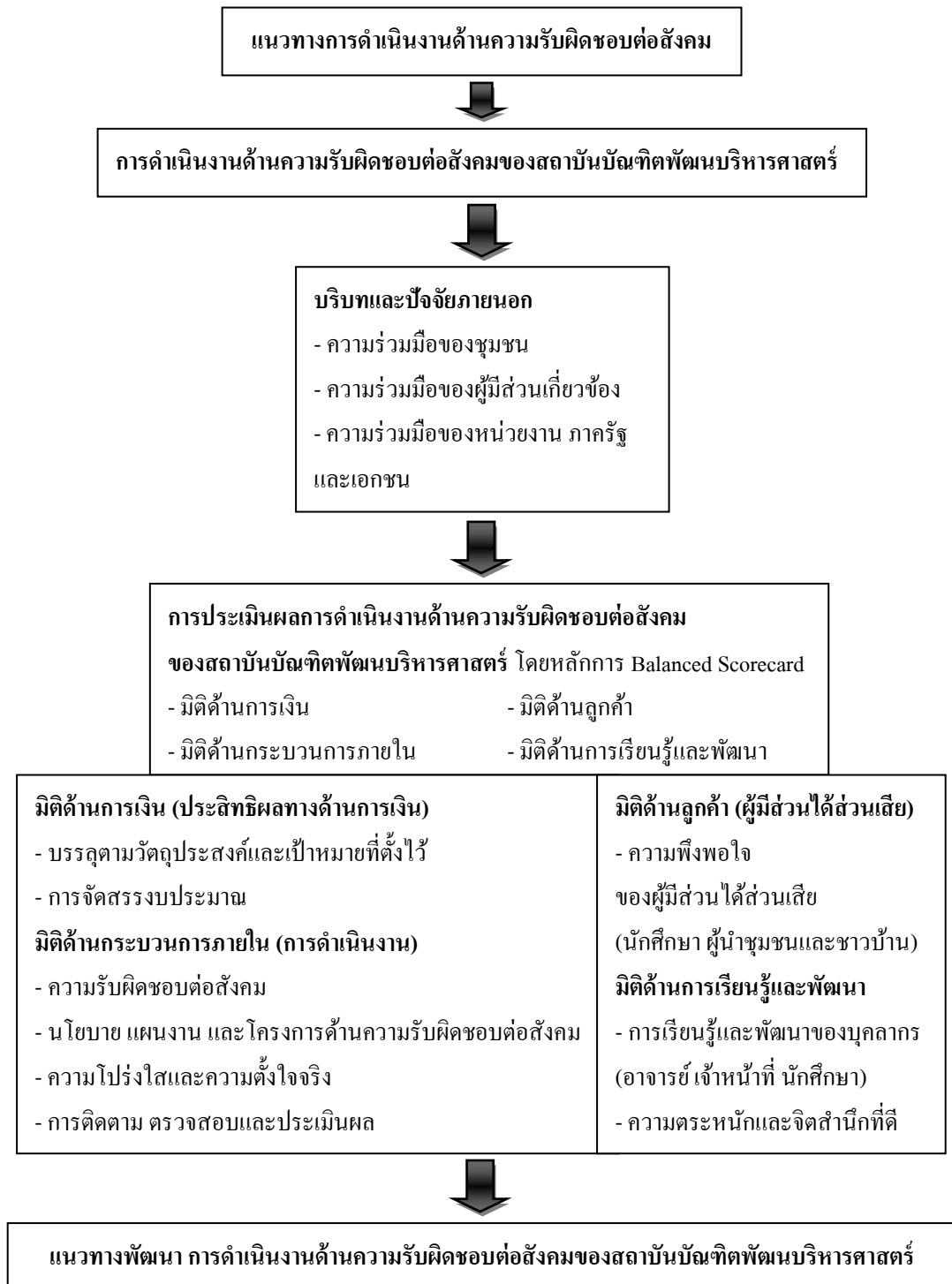
กรอบแนวคิดและวิธีการศึกษา

การศึกษาเรื่อง “ การประเมินผลการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบัน บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ” ผู้ศึกษาได้รวบรวมข้อมูลทุติยภูมิจากเอกสาร หนังสือ งานวิจัยที่ เกี่ยวข้องและข้อมูลจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ รวมทั้งการเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิโดยการสัมภาษณ์ กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก โดยการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-Structured Interviews) โดย การศึกษาในครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) มีรายละเอียดกรอบแนวคิดและ วิธีศึกษาดังนี้

- 3.1 กรอบแนวคิดในการศึกษา
- 3.2 วิธีการดำเนินการศึกษา
- 3.3 แหล่งของข้อมูลในการศึกษา
- 3.4 วิธีการเก็บข้อมูลและอุปกรณ์
- 3.5 กลุ่มเป้าหมายและผู้ให้ข้อมูลหลัก
- 3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 กรอบแนวคิดในการศึกษา

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สามารถกำหนดกรอบแนวคิดใน การวิจัยเรื่อง การประเมินผลการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒ นบริหารศาสตร์ ได้ดังแสดงในภาพที่ 3.1

ภาพที่ 3.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

3.2 วิธีการดำเนินการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาถึง การประเมินผลการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ โดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) มีวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-Structure Interviews) แล้วนำข้อมูลมาทำการเรียบเรียง วิเคราะห์เนื้อหา เพื่อหาข้อสรุปผลของการศึกษา

3.3 แหล่งของข้อมูลในการศึกษา

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษานี้ ประกอบด้วย ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) และข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ซึ่งมีรายละเอียดแหล่งของข้อมูลในการศึกษาดังนี้

3.3.1 ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data)

ผู้ศึกษาได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ ซึ่งเป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองโดยการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-Structure Interviews) กับกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) ที่มีส่วนร่วมในการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ นอกจากนี้ยังใช้วิธีการสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม (Participant Observation) เพื่อสังเกตการดำเนินงานและการเข้าร่วมโครงการของผู้ให้ข้อมูลหลัก เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์และสรุปผลการศึกษา

3.3.2 ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data)

ผู้ศึกษาได้ทำการรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิซึ่งเป็นข้อมูลที่ได้ผ่านการวิเคราะห์แล้วจากเอกสาร หนังสือ บทความ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง วารสารทางวิชาการและข้อมูลจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์ที่มีความเกี่ยวข้องกับสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์และการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม

3.4 วิธีการเก็บข้อมูลและอุปกรณ์

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการศึกษาในครั้งนี้คือการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-Structure Interviews) กับกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักแบ่งเป็น 4 กลุ่ม ประกอบด้วย 1) ผู้บริหาร

สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ 2) ผู้ร่วมดำเนินโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม และ นักศึกษาผู้เข้าร่วมโครงการความรับผิดชอบต่อสังคม 3) เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของหน่วยงานภายในสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ 4) ผู้นำชุมชนและชาวบ้าน ซึ่งแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างที่ใช้มีลักษณะเป็นแบบสัมภาษณ์ปลายเปิด (Open-ended Questions) โดยผู้ศึกษาได้ออกแบบแบบสัมภาษณ์จากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งกำหนดคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์ตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาใช้เวลาในการสัมภาษณ์ประมาณ 45-60 นาที

3.4.1 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

แบบสัมภาษณ์ปลายเปิด (Open-ended Questions) ที่ใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาครั้งนี้ ได้จากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแล้วกำหนดคำถามที่ใช้ในการสัมภาษณ์ตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา จากนั้นผู้วิจัยจึงนำแบบสัมภาษณ์ไปทดสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) เพื่อให้เนื้อหาของแบบสัมภาษณ์นั้นมีความเหมาะสม สอดคล้อง ตรงประเด็น และครอบคลุมกับสิ่งที่ต้องการศึกษา โดยผู้เชี่ยวชาญในเรื่องที่ศึกษาเป็นผู้ประเมินแบบสัมภาษณ์ดังกล่าว เมื่อได้แบบสัมภาษณ์ที่เป็นเครื่องมือในการวิจัยดังกล่าวแล้ว ผู้ศึกษาได้นำเครื่องมือที่ได้ไปทำการทดสอบกับกลุ่มนักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ รวมทั้งสิ้นจำนวน 10 ท่าน และนำแบบสัมภาษณ์ดังกล่าวกลับมาทบทวน แก้ไข ให้สอดคล้อง ตรงประเด็นและตรวจสอบความสมบูรณ์ของเครื่องมือโดยผู้เชี่ยวชาญในเรื่องที่ศึกษาอีกครั้ง ก่อนนำไปใช้เก็บข้อมูลจริง โดยเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลเพื่อศึกษาในครั้งนี้ ประกอบด้วยแบบสัมภาษณ์ แบ่งเป็น 4 กลุ่ม ประกอบด้วย 1) ผู้บริหารสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ 2) ผู้ร่วมดำเนินโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม และนักศึกษาผู้เข้าร่วมโครงการความรับผิดชอบต่อสังคม 3) เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของหน่วยงานภายในสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ 4) ผู้นำชุมชนและชาวบ้าน รวมผู้ให้ข้อมูลหลักทั้งสิ้น 19 ท่าน โดยแต่ละแบบสัมภาษณ์แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ให้สัมภาษณ์

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นและประสบการณ์ที่มีต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

3.4.2 อุปกรณ์ที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

อุปกรณ์ที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลการศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เครื่องมือและอุปกรณ์ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่

3.4.2.1 แบบสัมภาษณ์ปลายเปิด โดยผู้วิจัยได้เตรียมไว้ล่วงหน้า เพื่อให้สะดวกในการบันทึกและวิเคราะห์ข้อมูล

3.4.2.2 อุปกรณ์บันทึกเสียง เพื่อใช้บันทึกการสัมภาษณ์ การสนทนาที่เป็นประเด็นสำคัญของผู้ให้ข้อมูล โดยก่อนการสัมภาษณ์ในแต่ละครั้ง ผู้วิจัยได้ขออนุญาตจากผู้ให้สัมภาษณ์ก่อน ซึ่งช่วยให้ผู้วิจัยได้ข้อมูลครบถ้วนตามประเด็นที่ต้องการศึกษาและสามารถตรวจสอบกับอุปกรณ์บันทึกเสียงในภายหลังได้

3.4.2.3 สมุดบันทึกและอุปกรณ์เครื่องเขียนต่าง ๆ เพื่อใช้บันทึกการสัมภาษณ์ และการสนทนาของผู้ให้ข้อมูล

3.4.2.4 กล้องถ่ายภาพ พร้อมอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการถ่ายภาพ เพื่อใช้บันทึกภาพการสัมภาษณ์ และการสนทนาของผู้ให้ข้อมูล รวมทั้งสภาพแวดล้อมโดยทั่วไปของพื้นที่ศึกษา

3.5 กลุ่มเป้าหมายและผู้ให้ข้อมูลหลัก

การศึกษาในครั้งนี้กลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก ที่มีส่วนเกี่ยวข้องและเป็นผู้มีส่วนร่วมในการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ประกอบด้วย 1) ผู้บริหารสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ 2) ผู้ร่วมดำเนินโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม และนักศึกษาผู้เข้าร่วมโครงการความรับผิดชอบต่อสังคม 3) เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของหน่วยงานภายในสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ 4) ผู้นำชุมชนและชาวบ้าน ซึ่งผู้ให้สัมภาษณ์เหล่านี้ ผู้ศึกษาได้เริ่มจากการสัมภาษณ์บุคลากรและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับกิจกรรมของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ก่อน ด้วยเทคนิคการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Selection) สำหรับผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในบริเวณใกล้เคียงสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ผู้ศึกษาได้เริ่มจากการสัมภาษณ์ผู้นำชุมชนที่ได้ทำความรู้จักก่อน จากนั้นจึงสอบถามถึงบุคคลอื่น ๆ ต่อไป ด้วยเทคนิคลูกบอลหิมะ (Snowball Technique) รวมผู้ให้ข้อมูลหลักทั้งสิ้น 19 ท่าน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

3.5.1 บุคลากรและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับกิจกรรมของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

3.5.1.1 ผู้บริหารสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ จำนวน 1 ท่าน

3.5.1.2 เจ้าหน้าที่กลุ่มงานสื่อสารองค์การและกิจกรรมเพื่อสังคม จำนวน 3 ท่าน

3.5.1.3 เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของหน่วยงานภายในสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ จำนวน 2 คน

3.5.1.4 นักศึกษาผู้ร่วมดำเนินโครงการความรับผิดชอบต่อสังคม จำนวน 3 ท่าน

3.5.1.5 นักศึกษาผู้เข้าร่วมโครงการความรับผิดชอบต่อสังคม จำนวน 6 ท่าน

3.5.2 ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในบริเวณใกล้เคียงสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ผู้นำชุมชนและชาวบ้านผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในบริเวณใกล้เคียงสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ จำนวน 3 ท่าน

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาในครั้งนี้ หลังจากที่ได้ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแล้วจึงได้สร้างแบบสัมภาษณ์ ซึ่งใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลและนำแบบสัมภาษณ์ไปเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลัก ซึ่งการเก็บรวบรวมข้อมูลในแต่ละครั้ง ผู้ศึกษาได้ทำการจดบันทึกและตรวจสอบข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องและสมบูรณ์มากที่สุด จากนั้นผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) ด้วยการวิเคราะห์แบบ 3 เสา (Triangulation) ซึ่งในงานวิจัยนี้จะใช้การตรวจสอบสามเส้าด้านข้อมูล (Data Triangulation) คือ การพิสูจน์ว่าข้อมูลที่ผู้วิจัยได้มานั้น ถูกต้องหรือไม่ ดังนั้น 3 เสาที่นำมาพิจารณาในการตรวจสอบนั้น ได้แก่ 1) การตรวจสอบข้อมูลสามเส้าด้านทฤษฎี 2) การตรวจสอบสามเส้าด้านบุคคล และ 3) การตรวจสอบสามเส้าด้านเวลา ซึ่งหากทั้ง 3 เสามีข้อค้นพบที่เหมือนกันหรือเป็นไปในทิศทางเดียวกัน แสดงว่าผู้วิจัยได้ข้อมูลที่ถูกต้อง หลังจากได้ตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลแล้ว ผู้วิจัยจะใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา (Descriptive Analysis) เพื่อสรุปเนื้อหา ความคิดเห็นและข้อค้นพบ แล้วนำเสนอตามประเด็นที่กำหนด ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการศึกษาและกรอบแนวคิด ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1) การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

2) ผลจากการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

3) ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่มีผลต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

4) ข้อเสนอแนะแนวทางพัฒนา การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

จากนั้น ผู้วิจัยจึงได้ทำการประเมินคุณค่าและผลการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ พร้อมทั้งวิเคราะห์ปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่มีผลต่อการดำเนินงานดังกล่าว เพื่อนำไปสู่แนวทางพัฒนา การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ต่อไป

บทที่ 4

ผลการศึกษา

จากการศึกษาเรื่อง การประเมินผลการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ผู้วิจัยได้ทำการรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ให้ข้อมูลหลัก ซึ่งผู้วิจัยจะนำเสนอผลการศึกษาตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัย แบ่งออกเป็น 4 ส่วนดังต่อไปนี้

4.1 แนวทางการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

4.2 ผลการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ตามหลักการ Balanced Scorecard

4.3 ปัญหาและอุปสรรคที่มีผลต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

4.4 แนวทางพัฒนาการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

4.1 แนวทางการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

4.1.1 ยุทธศาสตร์การพัฒนาระยะยาวของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ 2551 – 2565

4.1.1.1 ยุทธศาสตร์การสรรหา/คัดเลือก และพัฒนาบุคคลทุกกลุ่มให้มีขีดความสามารถสูง (Talent People) สามารถขับเคลื่อนสถาบันฯ ไปสู่ความเป็นมหาวิทยาลัยระดับโลกได้

4.1.1.2 ยุทธศาสตร์การระดมทรัพยากรเพื่อการพัฒนาสถาบันฯ

4.1.1.3 ยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบบริหารงานต่างๆ ของสถาบันฯ ให้เอื้อต่อการปฏิบัติการกิจไปสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการ

4.1.1.4 ยุทธศาสตร์การสร้างเครือข่ายความร่วมมือกับองค์การภายนอก ทั้งในระดับประเทศและระดับนานาชาติ

4.1.1.5 ยุทธศาสตร์การเสริมสร้างแบรนด์ของสถาบันฯ ใหม่ (Rebranding)

4.1.1.6 ยุทธศาสตร์การรักษาความเป็นเลิศทางวิชาการด้านหลักสูตร งานวิจัย และการบริการวิชาการที่มีความโดดเด่นและสอดคล้องกับความต้องการของสังคม

4.1.1.7 ยุทธศาสตร์การเสริมสร้างบทบาทและความรับผิดชอบต่อสังคม

4.1.1.8 ยุทธศาสตร์การพัฒนาความเข้มแข็งของศูนย์พัฒนาวิชาการต่างๆ

โดยที่ ปีงบประมาณ 2558 มีการจำแนกงบประมาณตามยุทธศาสตร์การพัฒนาระยะยาว ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.1 งบประมาณที่สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ได้รับประจำปี 2558

ยุทธศาสตร์การพัฒนาของสถาบันฯ	จำนวน	ร้อยละ (ล้านบาท)
1) ยุทธศาสตร์การสรรหา/คัดเลือก และพัฒนาบุคลากรทุกกลุ่มให้มี ขีดความสามารถสูง (Talent People) สามารถขับเคลื่อนสถาบันฯ ไปสู่ ความเป็นมหาวิทยาลัยระดับโลกได้	670.86	38.44
2) ยุทธศาสตร์การระดมทรัพยากรเพื่อการพัฒนาสถาบันฯ	0.80	0.04
3) ยุทธศาสตร์การพัฒนาระบบบริหารงานต่างๆ ของสถาบันฯ ให้เอื้อต่อการปฏิบัติการกิจไปสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการ	315.45	17.50
4) ยุทธศาสตร์การสร้างเครือข่ายความร่วมมือกับองค์การภายนอก ทั้งในระดับประเทศและระดับนานาชาติ	13.98	0.80
5) ยุทธศาสตร์การเสริมสร้างแบรนด์ของสถาบันฯ ใหม่ (Rebranding)	52.98	3.03
6) ยุทธศาสตร์การรักษาความเป็นเลิศทางวิชาการด้านหลักสูตร งานวิจัย และการบริการวิชาการที่มีความโดดเด่นและสอดคล้อง กับความต้องการของสังคม	448.85	25.72

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ยุทธศาสตร์การพัฒนาของสถาบันฯ	จำนวน (ล้านบาท)	ร้อยละ
7) ยุทธศาสตร์การเสริมสร้างบทบาทและความรับผิดชอบต่อสังคม	12.40	0.71
8) ยุทธศาสตร์การพัฒนาความเข้มแข็งของศูนย์พัฒนาวิชาการต่างๆ	240.09	13.76
รวมทั้งสิ้น	1,745.41	100

แหล่งที่มา: กองแผนงาน, 2558.

4.1.2 วิสัยทัศน์และพันธกิจ

จากที่ได้กล่าวถึงไปแล้วในบทที่ 2 ข้อ 2.4.2.3 วิสัยทัศน์ และ ข้อ 2.4.2.4 พันธกิจ สรุปได้ว่า พันธกิจที่กำหนดขึ้นตามวิสัยทัศน์ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์นั้น คือการมุ่งเน้นการผลิตบัณฑิตระดับบัณฑิตศึกษาที่มีภาวะผู้นำ พัฒนาองค์ความรู้ งานวิจัย และให้บริการวิชาการ ด้านการบริหารการพัฒนา เพื่อให้บุคลากรของประเทศมีศักยภาพเพียงพอในการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าอย่างยั่งยืน

ซึ่งจะเห็นได้ว่า ยุทธศาสตร์ข้อ 4.1.1.7 ยุทธศาสตร์การเสริมสร้างบทบาทและความรับผิดชอบต่อสังคม วิสัยทัศน์ข้อ 5) ความเป็นสถาบันที่มีความเป็นเลิศใน 3 ภารกิจหลัก สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มีความเป็นเลิศในภารกิจหลัก คือ งานด้านการวิจัย การจัดการศึกษา และการให้บริการวิชาการ และพันธกิจข้อ 6) สร้างประโยชน์ให้กับสังคมเพื่อให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืน รวมถึงปรัชญาของสถาบันฯ WISDOM for Change สร้างปัญญา เพื่อการเปลี่ยนแปลง ตัว S : Social Responsibility คือ ความมุ่งมั่นของนิคดา ที่มีส่วนร่วมในการสร้างสรรค์และจรรโลงสังคม ล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม และเป็นจุดเริ่มต้นของนโยบาย แผนงาน และแนวทางการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมต่างๆ รวมถึงการเพิ่มงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ร่วมกับหน่วยงานสื่อสารองค์การ เป็นกลุ่มงานสื่อสารองค์การและกิจกรรมเพื่อสังคม โดยขึ้นตรงกับกองงานผู้บริหาร และสำนักงานอธิการบดี ซึ่งจะกล่าวถึงในหัวข้อถัดไป

4.1.3 กลุ่มงานสื่อสารองค์การและกิจกรรมเพื่อสังคม

4.1.3.1 ประวัติ

กลุ่มงานสื่อสารองค์การและกิจกรรมเพื่อสังคม เป็นกลุ่มงานใหม่ที่รวมงานประชาสัมพันธ์กับคำสัมพันธ์เข้าด้วยกัน และเพิ่มบทบาทภารกิจด้านงานเครือข่ายความร่วมมือและกิจกรรมเพื่อสังคม โดยแบ่งโครงสร้างงานออกเป็น 6 งาน คือ งานประชาสัมพันธ์ งานผลิตสื่อประชาสัมพันธ์ งานฐานข้อมูลศิษย์เก่า งานระดมทรัพยากร งานเครือข่ายและกิจกรรมเพื่อสังคม และงานบริหารและธุรการ

4.1.3.2 วิสัยทัศน์

เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์เป็น สถาบันชั้นนำแห่งชาติที่สร้างผู้นำและองค์ความรู้เพื่อการเปลี่ยนแปลงในระดับสากล (World Class University) มีความเป็นเลิศในภารกิจหลัก คือ งานด้านการวิจัย การจัดการศึกษา และการให้บริการวิชาการ และสร้างระบบการสื่อสารทั้งภายในและภายนอกสถาบันที่มีประสิทธิภาพ สร้างความสัมพันธ์ระหว่างสถาบันกับประชาชนให้ถูกต้องเหมาะสมยิ่งขึ้น ตลอดจนเพิ่มบทบาทภารกิจด้านงานเครือข่ายความร่วมมือและกิจกรรมเพื่อสังคมอย่างเป็นรูปธรรม

4.1.3.3 พันธกิจ

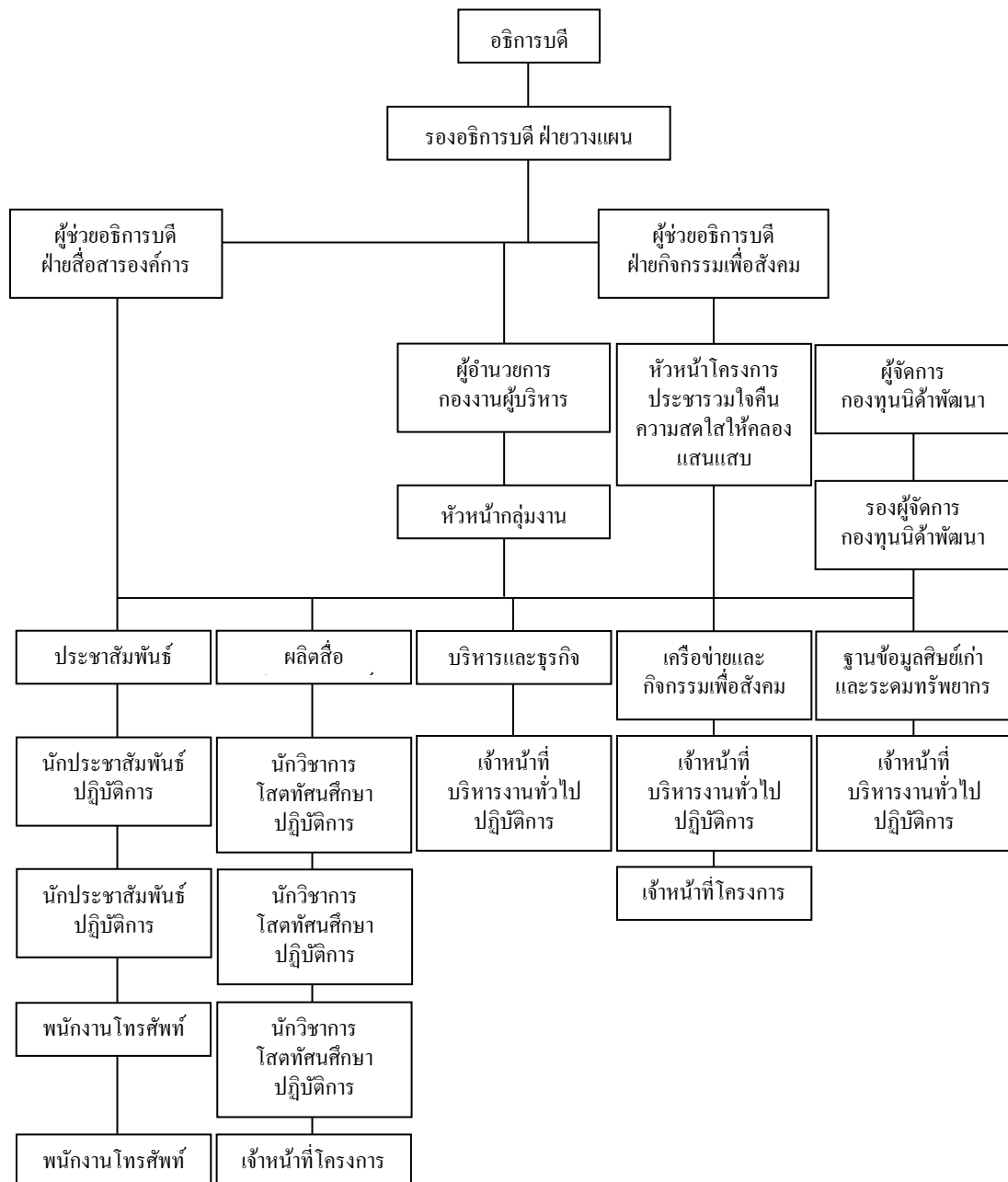
เป็นหน่วยงานฝ่ายสนับสนุนด้านการสื่อสารองค์การและกิจกรรมสังคม ประกอบด้วย งานประชาสัมพันธ์เชิงรุก งานผลิตสื่อประชาสัมพันธ์ งานฐานข้อมูลศิษย์เก่า งานระดมทรัพยากร งานเครือข่ายและกิจกรรมเพื่อสังคม โดยเน้นการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารผ่านสื่อมวลชนทุกประเภทและสื่อเทคโนโลยี เพื่อให้ประชาชน ได้รับรู้ข้อมูลข่าวสารกิจกรรมสถาบันอย่างต่อเนื่องและทันเหตุการณ์ อันจะส่งผลให้ประชาชนเชื่อมั่นในการให้บริการด้านการวิจัย การศึกษา และทางวิชาการ ตลอดจนการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้แก่องค์กร

4.1.3.4 เป้าหมายของหน่วยงาน

- 1) เพื่อประชาสัมพันธ์และเผยแพร่ข่าวสาร สร้างค่านิยม และความเข้าใจอันดีร่วมกันระหว่างสถาบันกับสาธารณชน ผ่านการสื่อสารหลายช่องทางก่อให้เกิดภาพลักษณ์สถาบันที่พึงประสงค์
- 2) เพื่อเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดี ระหว่างผู้บริหาร บุคลากรสถาบัน นักศึกษาเก่าและปัจจุบันกับสื่อมวลชน อันจะเป็นประโยชน์ต่อการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร
- 3) เพื่อแสดงความรับผิดชอบต่อสังคม และสร้างการยอมรับในสังคมอย่างยั่งยืน

4.1.3.5 โครงสร้างการบริหาร

กลุ่มงานสื่อสารองค์การและกิจกรรมเพื่อสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (2558) โครงสร้างการบริหารงาน ตามความรับผิดชอบในแต่ละตำแหน่ง จากระดับผู้บริหารสถาบันฯ สู่ระดับผู้ปฏิบัติงาน มีดังต่อไปนี้

ภาพที่ 4.1 แผนผังโครงสร้างการบริหารงาน

4.1.3.6 การกิจของหน่วยงาน

1) งานประชาสัมพันธ์ สร้างภาพลักษณ์ที่ดีให้กับสถาบันฯ พัฒนาระบบเครือข่ายประชาสัมพันธ์ จัดทำแผนประชาสัมพันธ์เชิงบูรณาการ (ร่วมกับคณะ/สำนัก) เผยแพร่ข่าวสารการจัดกิจกรรมต่างๆ ของสถาบันฯ ทั้งภายในและภายนอก งานโทรศัพท์ (Mini Call Center) งานพิธีกร งานประเมินผลการประชาสัมพันธ์ งานติดตาม (Monitoring) อาทิ Press Clipping จัดงานแถลงข่าว จัดทำข่าวแจกสื่อมวลชน (Press Release) จัด Event ต่างๆ จัดทำฐานข้อมูลสื่อมวลชน จัดงานเลี้ยงสังสรรค์ขอบคุณสื่อมวลชน จัดนิทรรศการ ฯลฯ

2) งานผลิตสื่อประชาสัมพันธ์ ผ่านสื่อต่างๆ ของสถาบัน เช่น LCD (Digital Signage) LED Billboard ป้ายตัวอักษรวิ่ง Website पोสเตอร์ในลิฟต์ บอร์ด เป็นต้น ผ่านสื่อมวลชน ผ่านสื่อออนไลน์ ได้แก่ กลุ่ม Social Online (Facebook Twitter Youtube) ผลิตรายการที่ประเทศไทยทางสถานีโทรทัศน์ดาวเทียมผลิตรายการโทรทัศน์ออนไลน์ (TV Online) ผลิตรายการวิทยุผ่านสถานีวิทยุเน็ต (Net Radio) งานภาพนิ่ง งานโสตทัศนูปกรณ์ งานออกแบบ จัดทำแผ่นพับ วารสาร จดหมายข่าว และสิ่งพิมพ์ต่างๆ จัดทำของที่ระลึก

3) งานฐานข้อมูลศิษย์เก่า จัดทำฐานข้อมูลศิษย์เก่าทุกคณะ จัดทำฐานข้อมูลศิษย์เก่าที่ได้รับรางวัลสร้างชื่อเสียงให้กับสถาบัน จัดทำฐานข้อมูลศิษย์เก่าที่มีศักยภาพ จัดทำฐานข้อมูลศิษย์เก่าที่ได้รับเลื่อนตำแหน่งสูงขึ้น ประชุมติดตามคณะกรรมการฐานข้อมูลศิษย์เก่าของแต่ละคณะ/สำนักปรับปรุงข้อมูลให้เป็นปัจจุบัน ส่งข่าวสารต่างๆ ให้กับศิษย์เก่าทางจดหมาย E-mail Group และ Facebook (NIDA Alumni)

4) งานระดมทรัพยากร บริหารกองทุนนิตยภัตพัฒนา จัดกิจกรรมระดมทุน

5) งานเครือข่ายและกิจกรรมเพื่อสังคม จัดทำแผน CSR ระดับสถาบัน สร้างเครือข่ายพันธมิตร จัดกิจกรรมความร่วมมือกับองค์กรต่างๆ เพื่อสาธารณะประโยชน์ และเผยแพร่สู่สาธารณชน

6) งานบริหารและธุรการ รับ-ส่งหนังสือผ่านระบบ E-document จัดการประชุมและบันทึกรายงานการประชุม ร่างหนังสือโต้ตอบ พิมพ์เอกสาร จัดทำสำเนาเอกสาร เก็บเอกสาร จัดทำงบประมาณและขออนุมัติ จัดซื้อจัดจ้าง เบิกจ่ายเงิน จัดทำรายงานสรุปเงินงบประมาณทุก 3 เดือน ดูแลพัสดุครุภัณฑ์และทำทะเบียนควบคุม ดูแลงานบริหารทรัพยากรบุคคล และสวัสดิการต่างๆ

4.1.4 แผนการดำเนินงานและกิจกรรมด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบัน บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

จากวิสัยทัศน์ พันธกิจ และเป้าหมายของกลุ่มงานสื่อสารองค์การและกิจกรรมเพื่อสังคม ส่งผลให้เกิดการดำเนินกิจกรรมในปีงบประมาณ 2558 ออกเป็น 7 โครงการใหญ่ ดังต่อไปนี้

4.1.4.1 โครงการ NIDA CSR สร้างจิตสำนึกช่วยเหลือสังคม

สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ให้ความสำคัญและต้องการผลักดันให้สถาบันฯ เป็นสถาบันฯ ที่มีความรับผิดชอบต่อสังคมและส่งเสริมให้มีการจัดทำโครงการ University Social Responsibility มาอย่างต่อเนื่อง โดยมีการแต่งตั้งผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายกิจกรรมเพื่อสังคมเป็นผู้กำกับดูแลเป็นการเฉพาะ มีการแต่งตั้งคณะทำงานด้านกิจกรรมเพื่อสังคมที่ประกอบด้วยคณาจารย์ เจ้าหน้าที่คณะ สำนักและหน่วยงานต่างๆ ของสถาบันฯ เป็นคณะทำงาน โดยมีหน้าที่ในการร่วมกำหนดแนวทางความรับผิดชอบต่อสังคม ร่วมกันกำหนดแนวทางการแก้ไข ประเด็นปัญหาของชุมชนหรือองค์กร ร่วมกันจัดทำแผนงานโครงการ และติดตามความก้าวหน้า และผลการดำเนินโครงการของ สถาบันฯ

การจัดโครงการ University Social Responsibility เป็นไปตามยุทธศาสตร์การ พัฒนาสถาบันฯ ยุทธศาสตร์ที่ ๗ การเสริมสร้างบทบาทและความรับผิดชอบต่อสังคม และกำหนด กลยุทธ์สำหรับการดำเนินงานไว้ 3 กลยุทธ์ คือ

1) เสริมสร้างความเข้มแข็งของค่านิยมร่วม WISDOM ให้เป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมองค์กร (รับผิดชอบต่อประเด็นของ Social Responsibility) และการบูรณาการความ รับผิดชอบต่อสังคมกับการเรียนการสอน เพื่อให้นักศึกษาได้นำความรู้ไปจัดทำเป็นโครงการหรือ กิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อชุมชน

2) ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของภาคประชาชนในการแก้ไขปัญหาสังคม

3) จัดกิจกรรมบริการทางวิชาการเพื่อให้บริการต่อสาธารณะ

ซึ่งปีงบประมาณ 2558 สถาบันฯ ได้ดำเนินโครงการกิจกรรมที่แสดงถึงการเป็น University Social Responsibility รวม 6 ครั้ง ดังนี้

1) มอบเงินสนับสนุนการจัดกิจกรรมวันเด็กศูนย์พัฒนาเด็กก่อนวัยเรียน คลองจั่น

2) มอบเงินสนับสนุนโครงการปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงแหล่งการเรียนรู้ ศูนย์โลกกว้างโรงเรียนบางกอกศึกษา

3) มอบเงินช่วยเหลือผู้ประสบภัยแผ่นดินไหวประเทศเนปาล

4) มอบสิ่งของช่วยเหลือให้กับมูลนิธิบ้านนกขมิ้น

5) มอบเงินสมทบทุนร่วมสร้างพระพุทธรูปปางไสยาสน์ร่วมกับมหาวิทยาลัยมหิดล

6) มอบอุปกรณ์การศึกษาเพื่อสนับสนุนและพัฒนาเยาวชนที่ด้อยโอกาสให้กับโรงเรียนที่จัดรูปแบบการศึกษาสงเคราะห์ ณ โรงเรียนมงคลวิทยาลัย จังหวัดระยอง

4.1.4.2 โครงการสร้างเครือข่ายกิจกรรมเพื่อสังคมสู่การพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืน

โครงการสร้างเครือข่ายกิจกรรมเพื่อสังคม สู่การพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืนนั้น สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ได้ให้การสนับสนุนสมาคมสภาองค์กรชุมชนกรุงเทพมหานคร ตั้งแต่ปี 2554 โดยให้ความรู้ทางด้านวิชาการ กระบวนการจัดทำแผนพัฒนาสังคม การบริหาร ยุทธศาสตร์ และการพัฒนาด้านกระบวนการจัดทำสื่อสาธารณะ ที่มีผลต่อการสร้างเครือข่ายกิจกรรมเพื่อสังคม มีการทำกิจกรรมร่วมกัน ผลการดำเนินงานของโครงการฯ ส่งผลต่อชุมชนที่เข้าร่วมโครงการ 50 เขต กรุงเทพมหานคร ทำให้แต่ละชุมชนมีความตื่นตัว ประชาชนและสมาชิกของชุมชนในแต่ละเขตเข้ามามีส่วนร่วมในการคิด วิเคราะห์ปัญหาของชุมชน ให้คนในชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชน และจัดการชุมชนของตนเอง

จากสถานการณ์ในปัจจุบัน ปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อชุมชนมิใช่มีแต่เพียงปัญหาที่มาจากในพื้นที่เท่านั้น หากแต่มีความซับซ้อนหลากหลายมากมายทั้งสถานการณ์ภายในประเทศ สถานการณ์ในระดับอาเซียนและสถานการณ์โลก ที่ส่งผลอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ จึงจำเป็นต้องพัฒนาศักยภาพแกนนำ ให้รู้จักการวิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูล เพื่อให้รู้เท่าทัน และสามารถนำไปใช้ในการวางแผนพัฒนาชุมชน แก้ไขปัญหาความขัดแย้งในชุมชนและในเขตความรับผิดชอบได้ ยกระดับแกนนำให้เป็นนักยุทธศาสตร์ สามารถวางแผนให้เกิดการขับเคลื่อนงาน ทั้งในด้านข้อมูลและการพัฒนาได้อย่างเป็นรูปธรรม ซึ่งมีแผนงานการจัดกิจกรรมร่วมกับสมาคมสภาองค์กรชุมชน กรุงเทพมหานคร ในปี 2558 ดังนี้

1) ประชุมคณะทำงานร่วมเพื่อเตรียมการวางแผนการพัฒนาออกหลักสูตร และติดตามผลลัพธ์จากการอบรมเชิงปฏิบัติการ 6 ครั้ง

2) อบรมพัฒนาศักยภาพแกนนำเพื่อยกระดับเป็นนักยุทธศาสตร์ 2 วัน

3) การพัฒนากลุ่มี้นักยุทธศาสตร์ชุมชน จำนวน 2 วัน 1 คืน

4) ติดตามประเมินผลจากการอบรม จำนวน 2 ครั้ง

5) คณะทำงานลงติดตามประเมินผลจากการอบรมและหนุนเสริมพื้นที่ใน 6 โซน จำนวน 6 ครั้ง

4.1.4.3 โครงการประชาร่วมใจคืนความสดใสให้คลองแสนแสบ

โครงการประชาร่วมใจคืนความสดใสให้คลองแสนแสบ ได้เริ่มดำเนินโครงการมาตั้งแต่เดือนเมษายน 2546 เนื่องจากสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์นั้น มีที่ตั้งติดกับคลองแสนแสบ จึงได้หารือกับนักศึกษาคณะพัฒนาสังคม แล้วเลือกดำเนินโครงการเพื่อสังคมขึ้น โดยการให้ความรู้กับประชาชนที่อยู่ติดกับคลองแสนแสบ ให้ปรับวิถีคิด วิถีปฏิบัติ และปรับระบบการใช้น้ำและทิ้งขยะใหม่ ซึ่งสาเหตุของปัญหาพบว่าคลองแสนแสบเชื่อมต่อกับคลองซอยต่างๆ และระบบท่อน้ำทิ้งที่มาจากถนนหลายสาย รวมทั้งที่ผ่านมายังไม่มีการแยกระบบน้ำดีและน้ำทิ้ง หรือการบำบัดน้ำเสียก่อนทิ้ง จึงต้องร่วมมือเป็นเครือข่าย ให้ทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วม และเริ่มจากต้นทาง คือ ครอบครัว องค์กรและชุมชน รวมทั้งเสนอให้รัฐบาลดำเนินการ ให้หน่วยงานราชการ วัด และมัสยิด เป็นต้นแบบในการบำบัดน้ำเสียก่อนทิ้ง หรือต้องไม่ทิ้งน้ำเสียลงคลอง ต้องมีหน่วยงานที่ปรึกษาให้ความรู้กับหน่วยงานราชการและสถานประกอบการต่างๆ จึงจะประสบผลสำเร็จ ซึ่งโครงการประชาร่วมใจคืนความสดใสให้คลองแสนแสบ นับตั้งแต่เดือนตุลาคม ปี 2557 ถึง เดือนกันยายน ปี 2558 มีการจัดกิจกรรมดังนี้

- 1) การจัดประชุม 24 ครั้ง
- 2) การจัดอบรม และบรรยาย 22 ครั้ง
- 3) การรณรงค์สร้างจิตสำนึกเรื่องการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม 21 ครั้ง
- 4) จัดงานมหกรรมรวมใจเพื่อสายน้ำ 1 ครั้ง

4.1.4.4 โครงการบูรณาการ CSR ร่วมกับการเรียนการสอน

โครงการบูรณาการ CSR ร่วมกับการเรียนการสอน มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เกิดการบูรณาการการเรียนการสอน กับความต้องการของชุมชน สังคมภาคธุรกิจ อุตสาหกรรม โรงเรียน หน่วยงานของรัฐและที่ไม่ใช่ของรัฐ และประชาชนทั่วไป เป็นต้น ที่สามารถทำงานร่วมกันได้ โดยมุ่งเน้นความต้องการของชุมชนเป็นสำคัญ กิจกรรม CSR ร่วมกับการเรียนการสอน จึงเป็นการนำเอาความรู้ในด้านวิชาการต่างๆ ของสถาบันฯ มาทำให้เกิดการเรียนรู้และสร้างความเข้าใจในบริบทของสังคมมากขึ้น ซึ่งจะต้องเกิดจากความร่วมมือของทุกภาคส่วนในสถาบันฯ และชุมชน ในการนำเอาความรู้และความเชี่ยวชาญมาสร้างสรรค์ผลงานที่เป็นประโยชน์ร่วมกันทั้งสองฝ่าย

การจัดโครงการดังกล่าวจะช่วยสามารถฝึกฝนให้นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในสถาบันฯ ได้มีส่วนร่วมในการทำประโยชน์ที่นำความรู้สู่สังคมอันจะเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการนำความรู้และประสบการณ์ที่ได้รับ ไปพัฒนาองค์กรหรือประเทศชาติต่อไปเมื่อจบการศึกษา ซึ่งในปี 2558 โครงการบูรณาการ CSR ร่วมกับการเรียนการสอน มีการดำเนินการรวม 2 ครั้ง ดังนี้

1) ดำเนินโครงการร่วมกับนักศึกษาหลักสูตรการจัดการสิ่งแวดล้อม ภาคพิเศษ คณะบริหารการพัฒนาสิ่งแวดล้อม จังหวัดระยอง ณ อุทยานแห่งชาติเขาชะเมาเขาวง จังหวัดจันทบุรี

2) ดำเนินโครงการ กิจกรรมเยาวชนปลูกปัญญาพัฒนาสิ่งแวดล้อม ร่วมกับนักศึกษาหลักสูตรการจัดการสิ่งแวดล้อม ภาคปกติ คณะบริหารการพัฒนาสิ่งแวดล้อม กรุงเทพมหานคร ณ โรงเรียนชยานุพิทยาคม อำเภอสรรพยา จังหวัดชัยนาท

4.1.4.5 โครงการ “ค่ายนิค้ำพัฒนาผู้นำสู่อาเซียน ครั้งที่ 2”

สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ จัดงาน The 2nd NIDA ASEAN Camp 2015 ภายใต้คอนเซ็ปต์ “ค่ายนิค้ำพัฒนาผู้นำสู่อาเซียน” เพื่อเตรียมความพร้อมของเยาวชนไทยให้สามารถปรับตัวให้เข้ากับประชากร สังคม และวัฒนธรรมของประเทศต่างๆ ในประชาคมอาเซียน ผ่านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในรูปของกิจกรรมการเรียนรู้นอกห้องเรียน โดยมีนักศึกษาจากหลากหลายมหาวิทยาลัยทั่วประเทศ จำนวน 100 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยไม่ต่ำกว่า 2.75 เข้าร่วมค่ายและทำกิจกรรมต่างๆ เป็นเวลา 6 วัน ตั้งแต่วันที่ 17-22 มิถุนายน 2558 ณ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ กรุงเทพฯ ภูวิลรีสอร์ท จังหวัดนครราชสีมา และลงพื้นที่ทำกิจกรรม CSR (University Social Responsibility) ณ โรงเรียนบ้านใหม่ลำโรง จังหวัดนครราชสีมา โดย ผศ.ดร.จุฑารัตน์ ชมพันธุ์ ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายกิจกรรมเพื่อสังคมเดินทางไปร่วมกิจกรรมในครั้งนี้ด้วย

4.1.4.6 โครงการอบรมเผยแพร่องค์ความรู้ด้านพัฒนบริหารศาสตร์สู่อาเซียน

โครงการอบรมเผยแพร่องค์ความรู้ด้านพัฒนบริหารศาสตร์สู่อาเซียน เป็นการจัดกิจกรรมการให้ความรู้กับคณะครู อาจารย์ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ผู้นำชุมชน เกษตรกร และประชาชนในบริเวณอำเภอสีคิ้ว จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งในปี 2558 มีการดำเนินการ 2 ครั้ง ดังนี้

1) จัดอบรมเรื่อง การเขียนโครงการและการประเมินผลโครงการเพื่อรองรับการเปิดประชาคมอาเซียน

2) จัดอบรมเรื่อง การพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อรองรับการเปิดประชาคมอาเซียน

4.1.4.7 โครงการกองทุนนิค้ำพัฒนา

กองทุนนิค้ำพัฒนา ได้ก่อตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์หลักของการจัดตั้งกองทุนนิค้ำพัฒนามี 2 ประการ คือ เพื่อระดมทุนสนับสนุนการพัฒนาสถาบันในด้านต่างๆ สู่การเป็นสถาบันอุดมศึกษาระดับสากล (ตามปรัชญาของสถาบันที่ว่า “สร้างปัญญาเพื่อการเปลี่ยนแปลง” หรือ WISDOM for Change) และเพื่อส่งเสริมการวิจัย การเรียนและการสอนของสถาบันฯ เพื่อให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลสูงสุด ซึ่งกองทุนนิค้ำพัฒนา จะมีรายได้จากแหล่ง

ต่างๆ ได้แก่ เงินอุดหนุนจากสถาบันฯ เงินอุดหนุนจากแหล่งทุนภายนอกสถาบันฯ เงินบริจาค ดอกผลที่เกิดจากกองทุน และอื่นๆ นับตั้งแต่เดือนตุลาคม ปี 2557 ถึงเดือนกรกฎาคม ปี 2558 มีรายการดังต่อไปนี้

- 1) มีการบริจาคเงินเข้ากองทุนนิคัพัฒนา จากการจัดกิจกรรมระดมทุนต่างๆ อาทิ กิจกรรมส่งการ์ดอวยพรวันเกิดแก่ศิษย์เก่า หนังสือชวนบริจาค ฯลฯ
- 2) มีเงินกิจกรรมพิเศษคงเหลือสะสมจากนักศึกษา
- 3) มีการบริจาคเงินในโครงการต่างๆ ภายใต้โครงการบริจาคบูชาพระบรมรูปและเหรียญที่ระลึกฯ เช่น โครงการกองทุนเพื่อน้อง โครงการนิคั-ธนาคารกรุงไทย เทิดพระเกียรติมหาราช

4.1.4.8 โครงการทอดผ้าป่าเพื่อปรับปรุงภูมิทัศน์และปรับระบบสิ่งแวดล้อมวัดศรีบุญเรือง

โครงการทอดผ้าป่าเพื่อปรับปรุงภูมิทัศน์และปรับระบบสิ่งแวดล้อมวัดศรีบุญเรือง เริ่มต้นขึ้นเนื่องจาก ปัจจุบันภูมิทัศน์ของวัดยังสามารถปรับปรุงและพัฒนาให้สวยงาม ร่มรื่น สามารถเพิ่มรูปแบบต่างๆ ในการปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรมแก่คนทั่วไป เพื่อให้วัดเป็นสถานที่เรียนรู้ของผู้คนมากขึ้น นอกจากนี้ น้ำทิ้งของวัดศรีบุญเรืองยังไม่มีระบบบำบัดก่อนทิ้งลงคลองแสนแสบ เพื่อให้วัดเป็นต้นแบบของการจัดการด้านสิ่งแวดล้อมที่ดี จึงควรมีการปรับปรุงระบบน้ำทิ้ง

4.1.4.9 โครงการสนามเด็กเล่นสร้างปัญญา

การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการพัฒนาประเทศ การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์จำเป็นต้องพัฒนาด้านสุขภาพ สมองและจิตใจ และต้องเริ่มตั้งแต่เด็ก สนามเด็กเล่นและรูปแบบการเล่นต่างๆ มีส่วนในการพัฒนากายภาพ มีส่วนสร้างเซลล์สมองของเด็ก มีส่วนในการพัฒนาการคิด วิเคราะห์ ความคิดสร้างสรรค์ และมีส่วนในการพัฒนาจริยธรรม ความรับผิดชอบ การฟังความคิดเห็นผู้อื่น การเคารพกฎระเบียบ เป็นต้น การมีสนามเด็กเล่นที่มีรูปแบบการเล่นที่เหมาะสมต่างๆ สามารถเป็นกลไกสำคัญอย่างหนึ่ง ในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของประเทศ

นอกจากนี้ การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ยังมีการมอบหมายให้แต่ละคณะ และหน่วยงานต่างๆ ภายในสถาบันฯ ดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมภายในคณะ และหน่วยงานต่างๆ ด้วยตนเอง จากการจัดสรรงบประมาณในการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมโดยเฉพาะ อย่างไรก็ตาม เมื่อกลุ่มงานสื่อสารองค์กรและกิจกรรมเพื่อสังคมต้องการความร่วมมือในการเข้าร่วมดำเนินการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันฯ จากคณะ และหน่วยงานต่างๆ จะมีการออกจดหมายเวียนไปถึงแต่ละคณะ และหน่วยงาน

ต่างๆ เพื่อขอความร่วมมือเป็นโครงการไป ซึ่งแต่ละคณะ และหน่วยงานต่างๆ นั้น ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

4.2 ผลการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหาร- ศาสตร์ตามหลักการ Balanced Scorecard

ผลการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ นั้น ได้จากการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi - Structured Interviews) กับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ของสถาบันฯ ควบคู่ไปกับการศึกษาเอกสารหรือบทความที่เกี่ยวข้อง (Documentary Research) นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้มีโอกาสศึกษาการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันฯ ด้วยวิธีการสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม (Participatory Observation) ในบางกิจกรรม อาทิ โครงการ NIDA USR สร้างจิตสำนึกช่วยเหลือสังคม งานมหกรรมรวมใจเพื่อสายน้ำ โครงการบูรณาการ CSR ร่วมกับการเรียนการสอน โครงการค่ายนิคัฒนาผู้นำสู่อาเซียน ครั้งที่ 2 โครงการอบรมเผยแพร่ องค์ความรู้ด้านพัฒนบริหารศาสตร์สู่อาเซียน โครงการสนามเด็กเล่นสร้างปัญญา เป็นต้น ซึ่งการ ประเมินผลการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมตามหลักการ Balanced Scorecard จะแบ่ง มิติในการประเมินผลการดำเนินงานออกเป็น 4 มิติ ได้แก่ มิติด้านการเงิน มิติด้านลูกค้า มิติด้าน กระบวนการบริหารงานภายใน และมิติด้านการเรียนรู้และการพัฒนาหน่วยงาน โดยที่ผู้วิจัยได้นำ มิติในการประเมินผลการดำเนินงานทั้ง 4 ด้านมาประยุกต์ใช้ให้เข้ากับแนวทางการดำเนินงานด้าน ความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันฯ เป็นมิติในการประเมินผลการดำเนินงานดังต่อไปนี้ (สามารถดู รายละเอียดเพิ่มเติม ด้านการประยุกต์มิติทั้ง 4 ด้าน ในบทที่ 2 หัวข้อ 2.3.3 หลักการพื้นฐานของ Balanced Scorecard

4.2.1 มิติด้านประสิทธิผลทางการเงิน

ประสิทธิผลทางการเงินนั้น ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็นสองส่วน ได้แก่ การเบิกจ่าย งบประมาณ และการดำเนินงานตามงบประมาณที่ได้รับ ซึ่งในส่วนของการเบิกจ่ายงบประมาณ จากการสัมภาษณ์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบัน บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ โดยที่ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 1 (2558) ได้ให้ข้อมูลว่า

“ต้องเข้าใจว่างบประมาณภาครัฐไม่ได้หมายความว่า จะนำไปทำอะไรก็ได้ แต่จะจำกัดด้วยเรื่องของวัตถุประสงค์ หรือเป้าหมายที่กำหนดไว้ เวลาทำ

โครงการจะเห็นว่า มีหลักการและเหตุผลในการทำจากพันธกิจ จากยุทธศาสตร์ข้อต่างๆ ซึ่งจะเชื่อมโยงกันทั้งหมด เพื่อไปตอบวัตถุประสงค์ของโครงการที่ตั้งมา และต้องตอบสนองเป้าหมายหรือพันธกิจที่สถาบันฯ ตั้งไว้ตลอด เพราะถ้าไม่ตอบสนอง ย่อมไม่ผ่านตั้งแต่การอนุมัติงบประมาณแล้ว”

โดยผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 4 (2558) กล่าวว่า

“งบประมาณจะมีการจัดสรรตามโครงการที่ขอไป ส่วนของที่นี่จะมีการจัดสรรงบประมาณมาให้พอสมควร ในนี้ถ้าจะมีสองหน่วยงานคือสำนักสิริพัฒนาและสำนักเทคโนโลยีสารสนเทศ ที่จะได้เงินงบประมาณแผ่นดินในการจัดบริการสังคม จะรับโดยตรงจากกองแผนงาน ซึ่งได้รับงบประมาณอย่างเหมาะสมแล้ว เทียบกับการจัดโครงการปีละ 4 - 5 โครงการ ต่อปีงบประมาณ จำนวนคนที่เข้าร่วมโครงการประมาณ 2,000 - 2,500 คน”

นอกจากนี้ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 5 (2558) กล่าวเสริมว่า

“ในเรื่องของงบประมาณนั้นยอมขึ้นอยู่กับวิธีใช้ด้วย การทำ CSR นั้นเป็นการทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่น ซึ่งเราควรจะให้ในสิ่งที่เรามี ไม่จำเป็นต้องใช้เงินมากมาย ส่วนตัวพี่เองนั้นการใช้จ่ายเงินบริจาคสิ่งของนั้น มันไม่ยั่งยืน ควรจะให้ความรู้มากกว่า และยิ่งเราเป็นสถาบันการศึกษาด้วย เราจึงต้องนำองค์ความรู้ที่เรามีนั้นออกไปให้เขา”

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การเบิกจ่ายงบประมาณโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มีขั้นตอนการปฏิบัติอย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากการใช้จ่ายงบประมาณของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ จะเป็นไปเป็นไปตามระเบียบของราชการ ที่จะต้องมีการเสนอโครงการ เสนอรายละเอียด วัตถุประสงค์ เป้าหมาย งบประมาณ เพื่อรับการอนุมัติเบิกจ่าย ไม่สามารถพลิกแพลงได้ ทำให้การใช้จ่ายในทุกๆ ขั้นตอน ย่อมต้องมีการทำรายงานสรุปผลโครงการ ทำการประเมินผลโครงการ ซึ่งผลการประเมินโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมนั้น ได้รับผลตอบแทนความพึงพอใจอยู่ในระดับมากมาโดยตลอด (จากระดับความพึงพอใจทั้งหมด มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด)

ในส่วนของการดำเนินงานตามงบประมาณที่ได้รับ จากการสัมภาษณ์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ โดยที่ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 2 (2558) ได้ให้ข้อมูลว่า

“เราจะเลือกตามกิจกรรมที่คิดว่าสามารถที่จะช่วยพัฒนาชุมชนให้เกิดความยั่งยืน มีการวางแผน สอบถามชุมชนเป็นระยะยาวอย่างต่อเนื่อง จากการตอบแบบสอบถาม แล้วนำความต้องการของชุมชนมาปรับใช้กับงบประมาณที่ได้รับ บางอย่างก็ต้องยอมรับว่า ไม่สามารถให้ได้ตามที่ชุมชนต้องการจริงๆ เพราะส่วนมากจะต้องการเป็นสิ่งที่สามารถนำไปใช้ได้เลย มากกว่าความช่วยเหลือในระยะยาว ที่นี่ก็เป็นหน้าที่ของเราอีกเช่นกัน ที่จะต้องประนีประนอม เสนอ กิจกรรมหรือความช่วยเหลือให้ใกล้เคียงกับที่ชุมชนต้องการมากที่สุด”

โดยที่ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 1 (2558) กล่าวเสริมว่า

“บางครั้งก็ต้องยอมรับให้ได้ก่อนว่า สิ่งที่เรา มีกับสิ่งที่ชุมชนต้องการนั้น ไม่ตรงกัน ชุมชนอาจจะต้องการเงินเพื่อนำไปพัฒนา แต่ที่เรามีคืองบประมาณที่จำกัดกับองค์ความรู้ต่างๆ ทำให้การสื่อสารนั้นเป็นสิ่งที่สำคัญมากๆ ทำอย่างไรให้ชุมชนกับเราเข้าใจกัน มันก็ต้องคุยกัน ต้องประชุม เพื่อหาตรงกลาง หาข้อตกลงร่วมกัน ที่ทั้งเราและเขาพอใจ ดำเนินการร่วมกันต่อไปได้ ไม่ใช่เรามีเท่านั้น ก็จะทำให้เท่านี้ ไม่ถามคนรับเลย ทำแบบนี้ต่อไปเขาก็จะไม่ให้ความร่วมมือกับเราอีก”

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ในแต่ละโครงการความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์นั้น จะมีการประชุมเพื่อหาข้อตกลงร่วมกันระหว่างชุมชนและสถาบันฯ โดยที่ข้อตกลงระหว่างกันนั้น จะได้ทั้งการปฏิบัติตามความต้องการของชุมชนและอยู่ในขอบข่ายที่ทางสถาบันฯ สามารถจัดหาให้ได้เป็นหลัก วิธีการเช่นนี้จะทำให้การดำเนินงานตามงบประมาณที่ได้รับ สามารถตอบโจทยความต้องการได้ทั้ง 2 ฝ่าย และส่งผลให้สามารถควบคุมงบประมาณที่ใช้ได้เป็นอย่างดี

4.2.2 มิติด้านผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์นั้น ผู้วิจัยได้เฉพาะเจาะจงไปที่บุคลากรของสถาบันฯ ได้แก่ เจ้าหน้าที่ผู้ดำเนินโครงการความรับผิดชอบต่อสังคม นักศึกษา ผู้เข้าร่วมโครงการความรับผิดชอบต่อสังคม และบุคคลภายนอกที่เข้าร่วมโครงการ ได้แก่ นักศึกษาจากสถาบันอื่น ผู้นำชุมชนและชาวบ้าน

ในส่วนแรกเจ้าหน้าที่ผู้ดำเนินโครงการความรับผิดชอบต่อสังคม จากการสัมภาษณ์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ โดยผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 4 (2558) ได้ให้ข้อมูลว่า

“ในฐานะที่เราเป็นข้าราชการคนหนึ่ง ได้ใช้ภาษีประชาชนที่เก็บมา แปลเปลี่ยนเป็นความรู้แก่เด็กๆ เหล่านั้น แม้เด็กๆ จะเก็บไปได้มาก น้อยไม่เท่ากัน แต่เราก็มีความสุขที่ได้ให้ และอีกสิ่งหนึ่งที่ยากจะบอกคือ ภาษีที่เก็บมา เป็นเงินงบประมาณแผ่นดินที่เราได้รับการจัดสรร การขอใช้งบประมาณเหล่านี้ในแต่ละโครงการ ไม่ใช่เรื่องง่าย ต้องมีการหารือในเรื่องของประโยชน์ คุณค่าที่ประชาชนจะได้รับ ก่อนที่จะได้รับการอนุมัติ เมื่อโครงการเสร็จสิ้นเราจึงได้รับความภาคภูมิใจ ในฐานะที่เราเป็นข้าราชการคนหนึ่งที่สามารถนำเงินของประชาชนมาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อประเทศชาติ”

โดยที่ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 5 (2558) กล่าวเสริมว่า

“กิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมแบบไหน ผู้ดำเนินโครงการมักจะรู้สึกได้ถึงการเป็นผู้ให้ การที่ได้เห็นแววตาและรอยยิ้มของผู้รับ นั้นทำให้รู้สึกดีอย่างบอกไม่ถูก และถือเป็นการผ่อนคลายจากการทำงานได้อีกด้วย ฉะนั้นไม่ว่ากิจกรรมเหล่านี้จะจัดขึ้นเมื่อไร ก็พร้อมจะให้ความร่วมมืออยู่เสมอ”

ในขณะที่ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 3 (2558) กล่าวว่า

“ต่างกับบุคลากรบางส่วน ที่ไม่เคยเข้าร่วมโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมใดๆ เลย ก็จะไม่ได้รับรู้รู้สึกตรงนี้ และไม่พร้อมที่จะให้ความร่วมมือ

ใดๆ กับกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมหรือกิจกรรมอื่น บางส่วนนั้นยังคิดแค่
ว่ามาทำงาน ในเวลางาน เสร็จงานก็เป็นเวลาส่วนตัว เวลาของครอบครัว ซึ่งจริงๆ
ก็ไปโทษเขาไม่ได้เพราะเขาไม่เคยทำ ก็อาจจะไม่เข้าใจ ไม่รู้สิกว่าทำแล้วตัวเราจะ
ได้อะไรตอบแทน”

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า เจ้าหน้าที่ผู้ดำเนินโครงการความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบัน
บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มีความพึงพอใจ และมีความภูมิใจที่ได้เข้าร่วมโครงการด้านความ
รับผิดชอบต่อสังคมต่างๆ ซึ่งเป็นเพราะได้รับรู้ถึงความรู้สึกของการเป็นผู้ให้ และสัมผัสได้ถึง
ความรู้สึกของผู้รับ แม้บางโครงการจะดำเนินการในวันหยุดก็ยังเต็มใจที่จะให้ความร่วมมือ และ
พร้อมที่จะสนับสนุนโครงการเหล่านี้อย่างต่อเนื่อง ตรงกันข้ามกับบุคลากรที่ไม่ได้มีหน้าที่
รับผิดชอบต่องานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม จะไม่เข้าใจถึงจุดประสงค์ของการดำเนินงานด้าน
ความรับผิดชอบต่อสังคม อันนำไปสู่การไม่ให้ความร่วมมือต่อกิจกรรมต่างๆ ซึ่งเป็นสิ่งที่สถาบัน
บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์จำเป็นต้องแก้ไข

สำหรับนักศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ผู้เข้าร่วมโครงการความรับผิดชอบต่อ
สังคม จากการสัมภาษณ์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของ
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ โดยผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 1 (2558) กล่าวว่า

“นักศึกษาของเราเนี่ยยังไม่ค่อยให้ความสนใจกับโครงการเหล่านี้สัก
เท่าไรนัก พี่ก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าเพราะอะไร ก็จะมีเป็นส่วนน้อยจริงๆ ที่ชอบ
กิจกรรมเหล่านี้ คือขอเข้าร่วมโครงการด้วยตนเองเลย ไม่มีที่פקให้ ไม่มีค่า
เดินทางให้ก็ยังไป แต่ก็จะเป็นพวกหน้าเดิมๆ หรืออย่างเช่นนักศึกษาที่เป็นสโมสร
นักศึกษา ก็จะมีส่วนร่วมบ้างในบางโครงการที่เขาสนใจ แต่ก็จะมีเท่านี้จริงๆ
นักศึกษาส่วนใหญ่ของที่นี่ยังไม่ค่อยทำกิจกรรมนอกเวลาเรียนสักเท่าไร”

ในขณะที่ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 9 (2558) กล่าวว่า

“โดยส่วนตัวแล้วผมจะชอบทำกิจกรรมนอกเวลาเรียนอยู่แล้วครับ แล้วที่
นิคานี้แหละครับที่ทำให้ผมรู้จัก CSR รู้จักว่าเขาทำอะไรกัน ตอนที่ได้เข้ามาเรียน
ที่นี่ ก็ได้มีโอกาสออกไปทำกิจกรรมที่ต่างจังหวัดกับพี่ๆภาคพิเศษ ตอนแรกก็รู้แค่
ว่ากิจกรรมในวันนั้นมีอะไรบ้าง เช่น ขุดโป่ง ทำฝาย ต้องบอกก่อนว่าผมเข้าเรียน

เป็นนักศึกษาคณะกรรมการพัฒนาสิ่งแวดล้อม ซึ่งกิจกรรมที่เวลาจะออกไปทำกันจึงเป็นประมาณนี้ แล้วผมก็ชอบมากๆ กลับมาจึงได้ปรึกษาอาจารย์ในคณะว่าสิ่งที่ทำไปเนี่ยมันคืออะไร แล้วก็เริ่มเรียนรู้ที่จะหางาน หากิจกรรมที่เราชอบต่อ แล้วก็เลยได้มาเข้าร่วมโครงการ CSR ของนิค้ำ ก็รู้สึกดีเหมือนเคยครับ เพราะรู้สึกได้เลยว่าสิ่งที่เราทำ สิ่งที่เราเหนื่อย ลงแรงไปนั้นมันจับต้องได้ เห็นผล แม้จะมีข้อผิดพลาดบ้าง แต่ถ้ามีโอกาสที่จะได้เข้าร่วมกิจกรรมเหล่านี้ก็ รับรองว่าไม่พลาดแน่ๆ ครับ”

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า นักศึกษาผู้เข้าร่วมโครงการความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ นั้นล้วนมาจากความสมัครใจ เป็นนักศึกษามุขกมลเดิมๆ หรือกลุ่มเดิมๆ ที่ให้ความสนใจในกิจกรรมต่างๆ เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ในมุมมองของนักศึกษาเหล่านี้จึงมีความพึงพอใจ และยินดีที่จะให้ความร่วมมือ สนับสนุนกิจกรรมของทางสถาบันฯ เป็นอย่างมาก แต่จำนวนนักศึกษาเหล่านี้ก็มีจำนวนไม่มากนัก ซึ่งอาจเป็นผลมาจากว่า สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ นั้นเป็นสถาบันการศึกษาระดับสูง ที่มีการเรียนการสอนในระดับปริญญาโทขึ้นไป ทำให้นักศึกษาที่เข้าเรียนกับทางสถาบันฯ ล้วนมีจุดประสงค์หลักเดียวกัน คือ การศึกษามีใช้การทำกิจกรรม ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ที่ทางสถาบันฯ ควรเพิ่มเติม ให้ความรู้ ความเข้าใจถึงความสำคัญ ประโยชน์ของการทำกิจกรรม และการช่วยเหลือสังคม

สำหรับนักศึกษาจากสถาบันอื่นๆ ผู้เข้าร่วมโครงการความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ จากการสัมภาษณ์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ โดยผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 16 (2558) กล่าวว่า

“รู้สึกดีมากครับที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมที่นิค้ำจัดขึ้น ถึงจะเหนื่อย แต่ก็สนุกมากๆ แล้วยังได้มาเจอเด็กๆ ได้เล่น ได้สอนเขา ได้ช่วยพัฒนาโรงเรียนของเขา แวดตาของเด็กที่เขาได้สนุกไปกับเรา ได้เห็นว่าเขาดีใจมากจริงๆ ที่เราเข้าไปหาเขา มันเป็นเรื่องการันตีที่ดีมากๆเลยครับ คิดไม่ผิดจริงๆ ที่ตัดสินใจสมัครมาเข้าร่วมกิจกรรม และถ้ามีโอกาสดีๆ แบบนี้อีกก็จะกลับมาอีกแน่นอนครับ แต่ถ้ามีสิ่งที่จะต้องปรับปรุงก็คงจะเป็นเรื่องของเวลาในการทำกิจกรรมที่น้อยเกินไปครับ น่าจะจัดสัก 10 ถึง 15 วันไปเลย คงจะได้ประโยชน์อะไรมากกว่านี้ครับ”

ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 17 (2558) กล่าวว่า

“สนุกมาก ยังไม่อยากกลับเลย ตอนแรกคิดว่าเวลาในแคมป์นานพอเหมาะสมแล้ว แต่เอาเข้าจริงๆ มันผ่านไปเร็วมาก เพื่อนๆ ที่มา ช่วยเหลือกันเป็นอย่างดี ไม่มีใครกินแรงใคร แม้จะเพิ่งมารู้จักกันที่นี่ แต่กลับสนิทกันได้อย่างรวดเร็ว ทำให้กิจกรรมทุกอย่างผ่านไปด้วยดี พอเห็นสิ่งที่เราทำสำเร็จ ก็ยิ่งภาคภูมิใจ ถ้ามีเวลาก็คอยจะทำอะไรให้โรงเรียน ให้เด็กๆ ให้ได้มากกว่านี้ด้วย”

โดยที่ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 14 (2558) กล่าวเสริมว่า

“ในการที่เราทำสิ่งดีๆ สิ่งที่มีประโยชน์ให้ใคร เราเองก็สุขใจ เขาเองก็สุขใจ ที่ได้รับ และได้ให้สิ่งเหล่านี้แก่พวกเขา ซึ่งอาจจะสามารถสร้างความตระหนัก และเพิ่มศักยภาพในการส่งต่อสิ่งดีๆ เหล่านี้ต่อไปได้ แม้ความรู้สึกละตินจะวัดไม่ได้ว่ามากน้อยแค่ไหน แต่รู้สึกละตินที่ได้ทำ เหมือนกับคนที่ มี กับคนที่ไม่มี เรามี เราให้เขา นั้นหมายความว่า เขาก็จะได้มีกับเราด้วย กับตัวเราเองแน่นอนว่ามันสุขใจ”

ในขณะที่ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 15 (2558) กล่าวเพิ่มเติมว่า

“หลักสูตรของพวกเรานี้ จะได้ไปทำงานช่วยเหลือสังคมอยู่เป็นประจำอยู่แล้ว ได้ทำกิจกรรมร่วมกับอาจารย์อยู่แล้ว เช่น การนำความรู้เกี่ยวกับด้านธุรกิจไปช่วยสร้างงานสร้างอาชีพให้ชุมชน ซึ่งถือเป็นการพัฒนาที่ยั่งยืนเพราะชุมชนสามารถสานต่อไปสู่ลูกหลานได้ ส่วนของนิคจะเป็นแบบ CSR ทั่วไปในสังคมของเรา คือยังไม่ยั่งยืน เช่น การไปปลูกป่า ไปทาสี ไปทำห้องสมุด ผ่านไป 3 เดือนก็เหมือนเดิมไม่มีการสานต่อ แต่ก็ดีในแง่ของการปลูกฝังให้เด็กๆ ได้ทำกิจกรรมที่มีประโยชน์ รู้จักกับ CSR ถ้าจะให้แนะนำควรจะเลือกประเด็น เลือกสถานที่ ให้เป็นจุดมุ่งหมายเดียวกัน แล้วก็วางแผน ให้เวลากับโครงการนั้นให้พอสมควร ซึ่งดีกว่าการที่เราจะไปทาสี หรือกวาดลานวัดเป็นสิบๆ ที่ เหมือนการสอนให้เขา รู้จักการจับปลา ไม่ใช่หาปลาไปให้เขา”

อย่างไรก็ตามผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 12 (2558) ได้ให้มุมมองที่แตกต่างว่า

“ผมว่ากิจกรรมที่นิศ้าทำมันดูธรรมดาไปหน่อยครับ คือก่อนที่จะผมจะมา ผมคาดหวังว่าจะได้เจออะไรที่ใหม่ ที่หนัก หรือยิ่งใหญ่กว่าที่เคยทำ เพราะที่นี่เป็น สถาบันระดับสูง ระดับของกิจกรรมที่ทำน่าจะใหญ่กว่านี้ เช่น การจัดเรียง ห้องสมุด ระดับนิศ้าผมคิดว่าถ้าให้ผมสร้างห้องสมุดให้เด็กๆเลย ผมก็ไม่ถอย แต่เท่าที่เห็นผมมองว่าเจ้าหน้าที่ของนิศ้า ยังขาดความเชี่ยวชาญในแง่ของกิจกรรม CSR ถ้าให้เดาก็คงจะไม่ได้จบมาทางด้าน CSR โดยตรง น่าจะเป็นคนที่มึนใจที่อยากจะทำงานด้านนี้เป็นส่วนใหญ่ ข้อดีเลยเป็นเรื่องของการจัดการกิจกรรม จัดการเวลา จัดการคน ที่ทำได้ดีมาก ๆ ได้เจอเพื่อนๆ ใหม่ที่น่ารัก เจอเด็กๆ ที่น่ารักและเป็นเด็กๆ ในชุมชนที่อยากได้รับความช่วยเหลือจากเราจริงๆ รวมๆแล้วก็ถือว่าเป็นกิจกรรมที่น่าพอใจครับ”

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า นักศึกษาผู้เข้าร่วมโครงการความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันฯ จากสถาบันอื่นเหล่านี้ เป็นบุคคลที่ผ่านการพิจารณาแล้ว ว่ามีความเหมาะสมกับโครงการ พร้อมทั้งจะทำกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมทุกรูปแบบ ทำให้นักศึกษาเหล่านี้มีความพึงพอใจเป็นอย่างมาก อีกทั้งยังต้องการให้ทางสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์สร้างประโยชน์ให้แก่สังคมให้มากขึ้นและมีประสิทธิภาพในแง่ของความยั่งยืนเพิ่มขึ้นด้วย เนื่องจากนักศึกษาเหล่านี้ มีความเชื่อมั่นว่าสถาบันฯ มีศักยภาพมากพอที่จะสร้างโครงการความรับผิดชอบต่อสังคมให้ดียิ่งๆ ขึ้นไป และสามารถที่จะปลูกฝังความตระหนักและจิตสำนึกด้านความรับผิดชอบต่อสังคมตามแนวทางการพัฒนาที่ยั่งยืน จนชุมชนสามารถนำไปต่อยอดเป็นต้นแบบให้ชุมชนอื่นๆ ในบริเวณใกล้เคียงได้

ในส่วนสุดท้ายผู้นำชุมชนและชาวบ้าน จากการสัมภาษณ์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ โดยผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 6 (2558) กล่าวว่า

“ในฐานะที่ผมเป็นผู้อำนวยการ โรงเรียน และเป็นผู้นำชุมชนนั้น ผมมีความพึงพอใจเป็นอย่างมาก ที่ได้เห็นการแสดงออกของนักศึกษาในเรื่องของการทำจิตอาสา ซึ่งในปัจจุบันจะเห็นได้ยากมาก เพราะส่วนใหญ่ที่เห็นจะเป็นการตั้งใจเรียนกันอย่างเดียวเลย ไม่เห็นการทำกิจกรรม พอมาตรงนี้ก็ทำให้เราได้เห็นในสิ่งที่เขาทำ คุณครูทุกท่านก็ตื่นเต้นนะ ที่นักศึกษามากันเยอะแบบนี้ นอกจากนี้

ก็ทำให้ผมได้เรียนรู้ในเรื่องของความเป็นผู้นำชุมชน ซึ่งในอนาคตผมคิดว่าเราสามารถนำสิ่งที่นักศึกษาทำ ไปพัฒนาตนเองในเรื่องของการที่เราจะไปเป็นผู้นำให้แก่สถานที่แห่งนี้ และในที่ต่างๆ ที่มีความพร้อมน้อยกว่าเรา ทำให้เราเกิดการนำไปต่อยอดได้อีก”

ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 7 (2558) กล่าวว่า

“นิคได้้นำสิ่งใหม่ๆ เข้ามา ทำให้นักศึกษาและนักเรียนได้ทำงานช่วยเหลือกัน แบ่งเบาภาระของบุคลากรในการปรับปรุงสถานที่ต่างๆ ในโรงเรียนให้สำเร็จเร็วขึ้น ดูจากวันนี้เด็กน้อยก็สนุกสนาน มีพี่ๆ เพื่อนๆ ผู้ปกครองมาร่วมกัน ก็ถือว่าเป็นความภาคภูมิใจของทางโรงเรียน เป็นการเสียสละของทางนิคที่พานักศึกษาเข้ามาร่วมกันพัฒนาโรงเรียนของเราให้มีความพร้อมดีกว่าเดิม ส่วนตัวผมเองก็ได้เรียนรู้ว่าจะนำหลักการ นำความรู้ต่างๆ มาปรับใช้ให้เข้ากับโรงเรียนของเราได้อย่างไร”

โดยที่ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 8 (2558) กล่าวเสริมว่า

“สิ่งเหล่านี้สามารถสร้างความตระหนักและจิตสำนึกได้ละ ทำให้เด็กสามัคคี ทำให้เด็กมีความคิด มีการลงมือทำ มีความรับผิดชอบ รู้คุณค่าของสิ่งของที่พี่เขาเอามาให้ เราต้องช่วยกันรักษา ช่วยกันดูแลนะ ส่วนผู้ปกครองก็จะช่วยกันดูแลอีกแรง เพราะนิคได้นำประโยชน์ดีๆ มาให้แก่โรงเรียน นำหนังสือมาให้น้องพาน้องทำกิจกรรม และฉันก็อยากจะสนับสนุนโครงการเหล่านี้ต่อไป เพราะมันมีประโยชน์ เด็กๆ ก็สนุกสนาน มีความสุขมาก เทียงแล้วยังไม่ยอมมาทานข้าวกันเลยละ ทำให้เราเองก็มีความสุขไปด้วย”

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ผู้นำชุมชนและชาวบ้านมากกว่าร้อยละ 90 มีความพึงพอใจเป็นอย่างมากและพร้อมที่จะสนับสนุนโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมต่อไปอย่างเต็มที่ ทั้งนี้เป็นผลมาจากสิ่งที่สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์เข้าไปช่วยเหลือ ทั้งในด้านการให้ความรู้ และการซ่อมบำรุงสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ในบริเวณโดยรอบของชุมชน อย่างไรก็ตามจะเห็นได้ว่าผู้ให้สัมภาษณ์จะกล่าวถึงการปรับปรุงและซ่อมบำรุงสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ เป็นหลัก ซึ่งอาจ

เป็นเพราะชาวบ้านในชุมชนมองเห็นและจับต้องสิ่งเหล่านี้ได้ชัดอย่างชัดเจน มากกว่าการให้ความรู้ ซึ่งจะสามารถพัฒนาชุมชนได้อย่างต่อเนื่องและยั่งยืน แสดงให้เห็นว่าชาวบ้านในชุมชนนั้นมีความเข้าใจในหลักการของความรับผิดชอบต่อสังคมที่ไม่ถูกต้องนัก ฉะนั้นจากข้อได้เปรียบที่ชาวบ้านในชุมชน พร้อมทั้งจะเข้าร่วมโครงการความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันฯอย่างต่อเนื่อง ทางสถาบันฯจึงมีหน้าที่ที่จะต้องปลูกฝังความรู้ ความเข้าใจในจุดประสงค์หลักของโครงการความรับผิดชอบต่อสังคมให้ชาวบ้านต่อไป

นอกจากนี้ ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ยังขึ้นอยู่กับ การกำหนดกลุ่มเป้าหมายในการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันฯ อีกด้วย ซึ่งการกำหนดกลุ่มเป้าหมายในการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันฯ จะแบ่งตามลักษณะการดำเนินโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมเป็น 2 ประเภท ได้แก่ 1) โครงการการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมภายนอกสถาบันฯ เช่น โครงการในเชิงเผยแพร่องค์ความรู้ กลุ่มเป้าหมายจึงเป็นบุคคลภายนอก ชุมชนโดยรอบสถาบันฯ ทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด (ศูนย์การศึกษานอกที่ตั้ง ของสถาบันฯ) เป็นต้น 2) โครงการการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมภายนอกสถาบันฯ เช่น โครงการในเชิงปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรม และจิตสำนึก กลุ่มเป้าหมายจึงเป็นบุคคลภายในสถาบันฯ อาจารย์ เจ้าหน้าที่สถาบันฯ และนักศึกษา เป็นต้น

4.2.3 มิติด้านการดำเนินงาน

สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ถือได้ว่ามีจุดเริ่มต้นมาจากพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 9 ที่ทรงสนพระทัยในการพัฒนาบุคลากรของประเทศ ให้มีคุณภาพมากพอ ที่จะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาสังคม พัฒนาประเทศต่อไป สถาบันฯ จึงได้กำหนดยุทธศาสตร์การเสริมสร้างบทบาทและความรับผิดชอบต่อสังคมขึ้น ซึ่งยุทธศาสตร์นี้มีผลนับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2551 ถึง ปี พ.ศ. 2565 ทำให้บุคลากรของสถาบันฯ พร้อมทั้งจะน้อมนำตามแนวพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมาโดยตลอด ในส่วนของมิติด้านการดำเนินงานนั้น ผู้วิจัยจึงมุ่งเน้นไปที่การสัมภาษณ์บุคลากรของสถาบันฯ โดยผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 1 (2558) กล่าวว่า

“ทางสถาบันฯ ของเรามีศูนย์ศึกษาเศรษฐกิจพอเพียง ทำให้เราดำเนินตามพระปณิธานของในหลวง ซึ่งจะเน้นในเรื่องของความยั่งยืน การทำความรับผิดชอบต่อสังคมให้เกิดความยั่งยืน โดยสถาบันฯ ได้มีการมอบหมายให้รองอธิการบดีฝ่ายวางแผนเป็นผู้ดูแลและมีการแต่งตั้งผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายกิจกรรมเพื่อสังคมให้รับผิดชอบงานนี้โดยตรง จากนั้นจึงมีการกำหนดให้งานด้านความ

รับผิดชอบต่อสังคม เข้ามาอยู่ในงานสื่อสารองค์การ กลายเป็นกลุ่มงานสื่อสาร
องค์การและกิจกรรมเพื่อสังคม เพื่อให้กลุ่มงานนี้ได้ดูแลโครงการอย่างต่อเนื่อง”

โดยที่ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 5 (2558) กล่าวเสริมว่า

“การทำ CSR ที่คืออย่างห้องสมุด ที่ทำ CSR นั้นต้องคิดอย่างหนึ่งว่า
บุคลากรมีความถนัดด้านใด ที่นี้มีความถนัดในเรื่องของการส่งเสริมการอ่าน
เพราะส่วนใหญ่พวกเราเป็นบรรณรักษ์ เวลาเราออกไปนั้น เราไปเล่นนิทาน ที่มี
ความรู้ที่เกี่ยวกับการอ่าน ดังนั้น ถ้าพี่ทำให้เด็กรู้สึกดีกับการอ่าน รักที่จะอ่าน ก็
เท่ากับว่าได้ปูพื้นฐานทางสังคมแล้ว ว่าต่อไปเขาต้องอ่านแน่นอน หนังสือที่เราเอา
ไปเล่นเป็นหนังสือที่ดีจริงๆ ไม่ใช่หนังสือที่คนทิ้งแล้วเอามาให้ แต่เป็นหนังสือที่มี
กระบวนการคัดแล้ว ว่าเป็นหนังสือที่เหมาะสมสำหรับเด็ก เป็นหนังสือที่ดีของทั้ง
ไทยและต่างประเทศจริงๆ คือเลือกสิ่งที่ดีที่สุดให้เขา แล้วดังนั้นเมื่อเขาเปิดใจที่จะ
อ่านหนังสือ รับรองว่าชุมชนจะสามารถเดินหน้าต่อไปได้อย่างยั่งยืน”

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า มิติด้านดำเนินงานของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มีจุดแข็งที่
การมีหน่วยงานรับผิดชอบอย่างชัดเจน ควบคู่ไปกับการมีผู้บริหารที่มีหน้าที่รับผิดชอบการ
ดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมดูแลอย่างใกล้ชิด ทำให้การดำเนินโครงการเป็นไปอย่าง
ราบรื่น พร้อมทั้งมีแรงสนับสนุนจากตัวแทนเจ้าหน้าที่ในแต่ละหน่วยงาน โดยเฉพาะหน่วยงานที่มี
การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมมาอย่างยาวนานและมีการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง จะ
ทราบดีถึงผลที่ได้รับหลังจากโครงการการดำเนินงานความรับผิดชอบต่อสังคมในทุกๆ ครั้งเสร็จ
สิ้น โดยที่ไม่่ว่าผลที่ได้จะเป็นบวกหรือลบ จะสามารถส่งผลต่อการพัฒนาโครงการในภาคหน้า
ให้ได้รับผลตอบแทนที่ดีขึ้นเรื่อยๆ ในแง่ของความยั่งยืน ทำให้การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อ
สังคมของสถาบันฯ มีความสมบูรณ์และเข้มแข็งมากยิ่งขึ้น รวมทั้งการมีนโยบาย แผนงาน และ
โครงการในการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมที่ชัดเจน ด้วยความที่สถาบันฯ เป็น
หน่วยงานราชการซึ่งถือเป็นเรื่องพื้นฐานในการดำเนินงานทุกๆ ด้านอยู่แล้ว จึงถือเป็นอีกหนึ่งจุด
แข็งด้วยเช่นกัน ส่วนจุดด้อยที่ผู้วิจัยสามารถสังเกตได้นั้น จะเป็นด้านความเข้าใจของบุคลากรของ
สถาบันฯ บางส่วน ที่ยังมีความเข้าใจในเรื่องของความรับผิดชอบต่อสังคมอย่างไม่ถูกต้อง ซึ่งอาจ
ส่งผลให้การดำเนินโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันฯ ไม่เกิดความยั่งยืนได้
เช่นกัน

นอกจากนี้ยังมีประเด็นอื่นที่มีความสำคัญต่อมิติด้านการดำเนินงานเช่นกัน ได้แก่ ความโปร่งใสและความตั้งใจจริงในการดำเนินโครงการ ซึ่งเป็นส่วนที่พิจารณาได้ยากที่สุด ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม โดยได้เข้าร่วมโครงการ เป็นหนึ่งในเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลโครงการ พบว่า การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันฯ นั้นมีความโปร่งใสมาก ทุกๆ สิ่งทุกๆ ขั้นตอน จะมีการประชุม แสดงความคิดเห็นร่วมกันเสมอ แต่ในแง่ของความตั้งใจจริงในการทำงานยังพบว่า เจ้าหน้าที่บางส่วนปฏิบัติงานได้ไม่เต็มที่ ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากความชำนาญและประสบการณ์ในการดำเนินการด้านกิจกรรมเพื่อสังคมของแต่ละบุคคลนั้นไม่เท่ากัน โดยเจ้าหน้าที่ที่มีประสบการณ์และความชำนาญสูงนั้นจะมีความตั้งใจมากกว่า แต่โดยรวมแล้วผู้ดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมล้วนมีพื้นฐานมาจากความสนใจทั้งสิ้น เป็นผลให้แม้เจ้าหน้าที่บางส่วนจะความตั้งใจน้อยกว่า แต่ยังสามารถสร้างประโยชน์ได้อย่างเป็นที่น่าสนใจ

4.2.4 มิติด้านการเรียนรู้และการพัฒนา

การเรียนรู้และการพัฒนา ผู้วิจัยจะศึกษาภาพรวมของการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ว่าสามารถส่งผลให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียของสถาบันฯ เกิดการเรียนรู้และพัฒนาไปในทิศทางใด อย่างไร ซึ่งผู้มีส่วนได้ส่วนเสียของสถาบันฯ นั้น ผู้วิจัยได้แบ่งเป็น 2 กลุ่มเช่นเดียวกันกับ หัวข้อ 4.2.2 มิติด้านลูกค้า คือ บุคลากรของสถาบันฯ ได้แก่ เจ้าหน้าที่ผู้ดำเนินโครงการความรับผิดชอบต่อสังคม นักศึกษาผู้เข้าร่วมโครงการความรับผิดชอบต่อสังคม และบุคคลภายนอกที่เข้าร่วมโครงการ ได้แก่ นักศึกษาจากสถาบันอื่น ผู้นำชุมชนและชาวบ้าน

ในส่วนแรกเจ้าหน้าที่ผู้ดำเนินโครงการความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ จากการสัมภาษณ์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันฯ โดยผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 4 (2558) ได้ให้ข้อมูลว่า

“ที่เรียนรู้เรื่องการให้ การให้แบบการให้จริงๆ ไม่ได้หวังผลตอบแทนถึงแม้ว่าจะเป็นเพียงสิ่งเล็กๆ โครงการเล็กๆ เท่านั้น คาดหวังเพียงแต่ว่าสิ่งที่นี้ทำให้ ตำนกสิริพัฒนาทำให้โดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย จะสามารถสร้างคุณประโยชน์ให้แก่ประเทศชาติ ในฐานะที่เราเป็นข้าราชการคนหนึ่ง ได้ใช้ภัยประชาชนที่เก็บมา แปลเปลี่ยนเป็นความรู้แก่เด็กๆ เหล่านั้น แม้เด็กๆ จะเก็บไปได้มาก น้อยไม่เท่ากัน แต่เราก็มีความสุขที่ได้ให้ การขอใช้งบประมาณเหล่านี้ในแต่ละโครงการไม่ใช่เรื่องง่าย ต้องมีการหารือในเรื่องของประโยชน์ คุณค่าที่ประชาชนจะได้รับ

ก่อนที่จะได้รับการอนุมัติ เมื่อโครงการเสร็จสิ้นเราจึงได้รับความภาคภูมิใจ ในฐานะที่เราเป็นข้าราชการคนหนึ่งที่สามารถนำเงินของประชาชนมาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อประเทศชาติ ส่วนการพัฒนาตนเอง จะพัฒนาในเรื่องของการทำงานร่วมกัน เนื่องจากงานฝึกอบรมนั้นต้องทำงานหลากหลาย พบปะผู้คนทั้งดีและไม่ดี ร้อยคน ร้อยอารมณ์ กับเด็กเป็นแบบหนึ่ง กับผู้ใหญ่กลับเป็นอีกแบบหนึ่ง ทำให้เราได้พัฒนาขึ้น มีความยืดหยุ่นตามสถานการณ์ต่างๆ มากขึ้น และสามารถรับมือกับปัญหาเฉพาะหน้าได้ดีขึ้น”

โดยผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 5 (2558) ได้ให้ข้อมูลว่า

“ได้เรียนรู้ความไม่เท่าเทียมกันในสังคม โอกาสของคนในสังคม เช่น โรงเรียนวัดศรีบุญเรืองที่อยู่ห่างจากเราแค่ฝั่งคลองกัน แต่โอกาสทางการศึกษานั้นห่างไกลกับเรามาก รวมทั้งสิ่งอำนวยความสะดวกต่างๆ ก็ห่างไกลเราอีกในหลายๆ เรื่อง และมีโอกาสได้คุยกับเด็กๆ ได้อยู่ในใจของเด็กๆ โดยที่ไม่ต้องใช้หน้าตา หรือความเป็นฮีโร่ คือเวลาผ่านไปในแต่ละครั้งเด็กก็จะรู้ว่าพี่มา เราได้หยิบยื่นโอกาสให้เด็กๆ จากการที่เราอยู่ในสถาบันฯ ที่มีทรัพยากร มีโอกาสและสามารถส่งต่อโอกาสเหล่านั้นให้เด็กๆ และชุมชน ได้มองดูเด็กๆ เติบโต และเป็นส่วนหนึ่งของการเติบโตของเขา ได้รับการพัฒนาตนเอง เช่น การเล่นกีฬานั้นครั้งแรกพี่ไม่กล้าเล่น พอพี่ได้ออกบ่อยๆ ขึ้นเราก็คจะรู้จักการพูด คุยกับเด็กมากขึ้น”

ในขณะที่ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 3 (2558) กล่าวว่า

“ได้ความรู้ใหม่ๆ เกี่ยวกับเรื่อง CSR จากเดิมที่คิดว่า CSR คือการบริจาคเงินช่วยเหลือ ทำบุญ ไม่รู้ว่าจะสร้างความยั่งยืนให้กับชุมชนยังไง แต่เมื่อเราได้มารับหน้าที่นี้ ได้ฟังจากอาจารย์ อ่านหนังสือ คุยกับชุมชน จะได้ความรู้เพิ่มเติมว่าจะทำความยั่งยืนให้เกิดขึ้นได้อย่างไร และได้รู้สึกรู้สึกว่ามีความอดทนมากขึ้น เพราะการทำงานกับชุมชนนั้นต้องใจเย็น เพราะเขาไม่ได้รับฝึกฝนให้อยู่ในกรอบปฏิบัติ ตามระเบียบสังคมมากนัก เขาจะดำเนินชีวิตตามแบบของเขาไม่มีกฎเกณฑ์ อยากทำอะไรก็ทำ เช่น งานอบรม 8 โมงครึ่งมา 10 โมง ซึ่งเราไปบังคับเขาไม่ได้ และ

เรามีหน้าที่สอนสิ่งเหล่านั้นให้แก่เขา แต่ก็มีบ้างที่ต้องดูเพราะเราต้องการให้เขา
เกิดการพัฒนามีเป็นบุคคลที่มีประสิทธิภาพมากขึ้น”

ดังนั้นในส่วนแรกสรุปได้ว่า เจ้าหน้าที่ผู้ดำเนินโครงการความรับผิดชอบต่อสังคม ของ
สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ได้รับการเรียนรู้และการพัฒนาตนเอง ตามประสบการณ์ หน้าที่
รับผิดชอบต่อของแต่ละหน่วยงาน แตกต่างกันไป ส่วนสิ่งที่แสดงออกได้ชัดเจนที่สุดเหมือนกัน
นั้น เป็นเรื่องของการภาคภูมิใจที่ได้เป็นผู้ให้ ได้สร้างประโยชน์ให้แก่ผู้อื่น ซึ่งผู้วิจัยคาดว่าความ
ภาคภูมิใจเหล่านี้ คือแรงผลักดันให้เจ้าหน้าที่ผู้ดำเนินโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของ
สถาบันฯ มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่นี้ ยินดีที่จะให้การสนับสนุนโครงการความรับผิดชอบต่อ
สังคมอยู่เสมอ และยอมส่งผลให้การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมในแต่ละหน่วยงาน
เกิดการพัฒนาไปในทิศทางที่ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ในส่วนของนักศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ผู้เข้าร่วมโครงการความ
รับผิดชอบต่อสังคม จากการสัมภาษณ์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อ
สังคมของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ โดยผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 9 (2558) กล่าวว่า

“ได้เรียนรู้ในเรื่องของการทำกิจกรรม CSR ที่แท้จริง เขาทำกันอย่างไร
งาน CSR ไม่ใช่แค่การแจกของนะ ทำ CSR ให้เกิดความยั่งยืนต้องทำอะไร และ
อีกสิ่งที่ทำให้ผมรู้สึกดีมาก ๆ ที่ได้เข้าร่วมโครงการนี้คือ ผมได้เห็นทัศนคติที่ดี ได้
เรียนรู้ทัศนคติที่ดีจากผู้เข้าร่วมโครงการคนอื่นๆ ทั้งเจ้าหน้าที่สถาบันฯ ทั้งเพื่อนๆ
นักศึกษา และทั้งชาวบ้าน ทำให้ผมรู้สึกชอบงาน CSR มาก เพราะนอกจากเราจะ
ได้ทำในสิ่งดีแล้ว ยังทำให้ผมได้เจอคนดีๆ อีกด้วย ส่วนเรื่องการพัฒนาตนเองนั้น
ผมกล้าพูดได้เลยว่าต่อไปนี้จะทำให้คนรอบข้างของผม รู้สึกอย่างที่ผมรู้สึกให้
ได้ครับ”

โดยผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 11 (2558) กล่าวเสริมว่า

“น่าจะเป็นเรื่องของขั้นตอนในการทำกิจกรรมคะ เพราะก่อนหน้านี้ไม่
เคยเข้าร่วมโครงการใดของสถาบันฯ เลย มาครั้งนี้ก็ทำให้ได้รู้จักพี่เจ้าหน้าที่นี้ด้
ด้วย เขาทำงานกันยังไง และก็ได้รับศักยภาพของตัวเองด้วยคะ ว่าเราสามารถสร้าง
ประโยชน์ให้คนอื่นได้อย่างไรบ้าง กลับไปก็คงจะทำตัวให้เป็นประโยชน์แล้วก็จะ

คอยติดตามกิจกรรมดีๆ เหล่านี้อย่างต่อเนื่อง และพร้อมให้การสนับสนุนหรือเข้าร่วมโครงการถ้ามีโอกาสอย่างแน่นอนค่ะ”

ดังนั้นในส่วนของนักศึกษาของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ผู้เข้าร่วมโครงการความรับผิดชอบต่อสังคมสามารถสรุปได้ว่า การเรียนรู้และการพัฒนาของนักศึกษาของสถาบันฯ โดยมากจะเป็นเรื่องในเชิงการปฏิบัติ การเข้าร่วมกิจกรรม การสร้างสายสัมพันธ์ระหว่างผู้เข้าร่วมกิจกรรมด้วยกัน ซึ่งส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะว่านักศึกษาของสถาบันฯ ล้วนเป็นผู้ที่เข้าศึกษาในระดับปริญญาโทขึ้นไป ดังนั้นนักศึกษาเหล่านี้ย่อมไม่ได้คาดหวังว่าตนเองจะมีโอกาสได้ทำกิจกรรมในระหว่างเรียน ส่งผลให้การทำกิจกรรมในระหว่างที่เรียนไปด้วยนั้น จึงเป็นเรื่องรอง หรือเป็นเรื่องที่ปฏิบัติในเวลาว่างเท่านั้น แต่กลับส่งผลต่อการพัฒนาตนเองได้เช่นกัน อย่างไรก็ตามสิ่งนี้ถือว่าเป็นสิ่งที่น่าสนใจแก่สถาบันฯ ที่สามารถส่งเสริมให้การเรียนรู้และการทำกิจกรรมสามารถปฏิบัติควบคู่ไปด้วยกันได้ ทำให้การเรียนรู้และการพัฒนาของนักศึกษาไม่ได้เกิดแค่ในห้องเรียนเพียงอย่างเดียว

สำหรับนักศึกษาจากสถาบันอื่นๆ ผู้เข้าร่วมโครงการความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ จากการสัมภาษณ์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ โดยผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 13 (2558) กล่าวว่า

“การทำ CSR ในครั้งนี้ ทำให้เราตระหนักได้เสมอว่า มันยังมีคนที่ไม่พร้อม คนที่ยังขาดในสังคมอีกมากมาย ถ้าเรามีพอ เราก็ควรจะไปช่วยเหลือเขาเท่าที่กำลังเราจะทำได้ เรียนรู้การสร้างประโยชน์ให้กับผู้อื่น ในฐานะที่เราจะเป็นผู้นำคนหนึ่งในอนาคต การสร้างประโยชน์ให้แก่ผู้อื่นก็เป็นสิ่งสำคัญที่ผู้นำควรจะเรียนรู้ไว้เหมือนกัน”

ในขณะที่ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 12 (2558) กล่าวว่า

“หลักๆ คือได้เรียนรู้การทำงานเป็นทีม การทำงานในเวลาที่มีจำกัดสามารถนำไปปรับใช้ทำ CSR ในคณะของตัวเองได้ แต่การเรียนรู้ที่เป็นรูปธรรมนอกจากนี้ ยังไม่ได้มาก เหมือนมันยังไม่สุด นิฉันน่าจะทำได้ดีกว่านี้ ยิ่งใหญ่กว่านี้ ทำให้บางทีก็ยังไม่แน่ใจว่าผมได้อะไรอีก”

ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 14 (2558) กล่าวเสริมว่า

“พูดตรงๆ ผมว่าผมมีความรู้ด้าน CSR มากกว่า แต่ในแง่ที่ผมจะเอาไปใช้ คือ ผมจะมองว่าสมัยนี้สังคม มองเรื่อง CSR เป็นเรื่องแบบนี้ จาบจวย ไม่ยั่งยืน คือกลายเป็นเรียนรู้จากความเข้าใจ CSR ของคนอื่นที่เป็นแบบนี้ ส่วนเรื่องที่จะได้นำไปพัฒนาต่อไปคือ เราจะเปลี่ยนแปลงความคิดขององค์กรที่จะทำ CSR ให้มันดีขึ้น ให้มันพัฒนาขึ้น ให้มันยั่งยืนได้อย่างไร”

ดังนั้นสำหรับนักศึกษาจากสถาบันอื่นๆ ผู้เข้าร่วมโครงการความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์สรุปได้ว่า การเรียนรู้และพัฒนาของนักศึกษาเหล่านี้ ก่อนข้างที่จะหลากหลาย เนื่องจากพื้นฐานความรู้ด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของแต่ละคน แต่ละสถาบันการศึกษาที่เข้าร่วมโครงการนั้น ไม่เท่ากัน บางส่วนจะรู้สึกเห็นคุณค่าและได้รับความรู้ในสิ่งที่ตนเองปฏิบัติร่วมกับสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ แต่บางส่วนที่มีความรู้ในด้านความรับผิดชอบต่อสังคมมาก่อน กลับไม่ได้เรียนรู้อะไรกลับไป หรือกลับกลายเป็นการเรียนรู้จากข้อด้อยกลับไป ซึ่งนักศึกษาส่วนนี้มองว่า การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันฯ นั้น เป็นการดำเนินงานแบบจาบจวย ไม่สามารถก่อให้เกิดความยั่งยืนได้ ซึ่งเป็นสิ่งที่สถาบันฯ ควรให้ความสำคัญและควรปรับปรุงแก้ไขอย่างเร่งด่วน

ในส่วนสุดท้ายผู้นำชุมชนและชาวบ้าน จากการสัมภาษณ์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ โดยผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 6 (2558) กล่าวว่า

“ได้เรียนรู้ในเรื่องของการเป็นผู้นำชุมชน ซึ่งผมก็คิดว่าในอนาคต นักศึกษาที่มาก็ได้้นำประโยชน์จากกิจกรรมตรงนี้ไปใช้เป็นผู้ต่อไป ถ้าเขาได้นำประสบการณ์ที่ได้รับจากที่นี่ หรือที่ต่างๆ ที่ทุกข์ยาก หรือว่าความพร้อมน้อย ก็จะได้นำไปพัฒนา ได้คิดตัวเขาไปพัฒนาเป็นผู้ที่ดีต่อไปได้ สิ่งที่เกิดขึ้น ณ วันนี้ ไม่ว่าจะเป็นการพัฒนาในแง่ไหน ผมก็จะสานต่อในเรื่องของการสร้างจิตสำนึกให้กับเด็กๆ ให้เขาเป็นคนดี ที่จะไปต่อยอด ในแง่ของจิตอาสา ทำกิจกรรมเพื่อสังคม เพื่อส่วนรวม ให้เกิดความต่อเนื่องต่อไป”

ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 7 (2558) กล่าวว่า

“ถือว่าเป็นต้นแบบ ที่ทำให้เราเห็นว่า การนำความรู้ อย่างเช่น การจัดสวนหย่อม หรือว่าการพัฒนาห้องสมุด เราสามารถนำมาใช้กับการเรียนการสอนของเราได้ ว่าเราจะทำยังไงให้ได้เกิดประโยชน์ ต่อไปเราก็อาจจะมีโอกาสได้ส่งต่อความรู้ตรงนี้ให้กับเด็ก หรือชาวบ้านต่อๆกันไป”

โดยที่ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 8 (2558) กล่าวเสริมว่า

“เราสามารถนำความรู้ที่ทางสถาบันฯ นำมาให้เรา มาพูด มาคุย แลกเปลี่ยน แล้วก็เห็นอาจารย์ท่านบอกว่านี่ถ้าจะมีการมาเปิดเรียนให้ที่นี่ด้วย ก็จะได้กระจายข่าวให้อีกทางหนึ่ง ว่าใครอยากเรียนก็จะคอยบอกให้ ในอนาคตคนแถวนี้จะได้มีความรู้ นำมาพัฒนาตนเองบ้าง”

ดังนั้นในส่วนสุดท้ายผู้นำชุมชนและชาวบ้านสรุปได้ว่า สิ่งที่สถาบันฯ นำไปมอบให้ ไม่ว่าจะเป็นด้านความรู้ หรือว่าสิ่งของ ล้วนแล้วแต่สร้างประโยชน์ และทำให้เกิดการเรียนรู้ได้ทั้งสิ้น หมายความว่าสถาบันฯ สามารถตอบโจทย์ความต้องการของพวกเขาได้ ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะพื้นที่ที่สถาบันฯ ได้เข้าไปดำเนินโครงการความรับผิดชอบต่อสังคมนั้น เป็นพื้นที่ที่กำลังขาดแคลนทรัพยากรต่างๆ หรือเป็นพื้นที่ที่ต้องการความช่วยเหลือจริงๆ ซึ่งถือได้ว่าสถาบันฯ ได้หาข้อมูลก่อนเข้าไปดำเนินโครงการความรับผิดชอบต่อสังคมในพื้นที่นั้นๆ ได้ดีมาก

อย่างไรก็ตามการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์จะเลือกที่จะใช้ผู้ที่มีประสบการณ์และความชำนาญในการดำเนินงานอยู่แล้ว ทำให้ในแง่ของการเรียนรู้บุคลากรเหล่านี้จะได้รับไปอย่างเต็มที่ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของความชำนาญในการดำเนินงาน ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์โครงการใหม่ๆ และในแง่ของการพบเจอผู้คน รับมือกับผู้ที่หลากหลาย รวมถึงการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าอีกด้วย ส่วนอาจารย์ที่เข้าร่วมโครงการนั้นจะเป็นไปตามความต้องการของแต่ละโครงการ ว่าต้องการการบริการวิชาการทางด้านใด และจึงเลือกอาจารย์ที่ไปให้ความรู้ ซึ่งอาจารย์จะเป็นผู้สละเวลาสอนหรือเวลาส่วนตัวมาร่วมกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคม ในส่วนของนักศึกษายังคงมีไม่มากนักที่จะเข้าร่วมโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ส่วนใหญ่จะเข้าร่วมเพราะมีความตั้งใจที่อยากสร้างประโยชน์ให้แก่สังคมจริงๆ ทำให้ได้รับการเรียนรู้และพัฒนาไปอย่างเต็มที่

ในแง่ของความตระหนักหรือจิตสำนึก จากการสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วมของผู้วิจัยนั้น สรุปได้ว่า การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ยังไม่สามารถสร้างความตระหนักหรือจิตสำนึกให้แก่บุคลากรที่เข้าร่วมโครงการได้อย่างชัดเจน เนื่องจากวิธีคัดเลือกบุคลากรเข้าร่วมโครงการนั้น ล้วนมาจากความสมัครใจ เช่น เจ้าหน้าที่ผู้ร่วมดำเนินโครงการความรับผิดชอบต่อสังคมนั้น กว่าร้อยละ 70 จะเป็นผู้ที่เคยผ่านงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมมาแล้ว และไม่เกินร้อยละ 30 เท่านั้นที่เป็นผู้เข้าร่วมดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมเป็นครั้งแรก นั่นหมายความว่าบุคลากรส่วนใหญ่ นั้นเป็นผู้ที่มีความตระหนักและจิตสำนึกเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว การเข้าร่วมกิจกรรมของเขาเหล่านั้นจึงไม่ได้เปลี่ยนแปลงอะไร ตรงกันข้ามกับผู้ที่ไม่เคยเข้าร่วมโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมเลย ก็ยังคงมีความตระหนักหรือจิตสำนึกในตัวบุคคลเท่าเดิมเช่นกัน ซึ่งถือเป็นสิ่งที่ทางสถาบันฯ ต้องพิจารณาในลำดับต่อไป ในเรื่องของการเพิ่มจำนวนผู้เข้าร่วมโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมหน้าใหม่ การคัดเลือกผู้ดำเนินโครงการความรับผิดชอบต่อสังคมว่าควรดำเนินไปในทิศทางใดต่อไป ควรหมุนเวียนผู้ดำเนินโครงการความรับผิดชอบต่อสังคม หรือควรเพิ่มความรับผิดชอบต่อสังคมให้เป็นอีกภาระหน้าที่หนึ่งของบุคลากรทุกคนในสถาบันฯ เป็นต้น ตรงข้ามกับการสร้างความตระหนักและจิตสำนึกให้นักศึกษาของสถาบันฯ ที่ทำได้ดีกว่า โดยร้อยละ 90 จะเป็นผู้เข้าร่วมดำเนินโครงการความรับผิดชอบต่อสังคมเป็นครั้งแรกทั้งสิ้น ทั้งนี้อาจเป็นผลจากการคัดเลือกนักศึกษาที่แต่ละคณะ จะเลือกนักศึกษาเข้าใหม่ ให้เป็นผู้เข้าร่วมโครงการเท่านั้น

4.3 ปัญหาและอุปสรรคที่มีผลต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

การศึกษาปัญหาและอุปสรรคที่มีผลต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ จากการสัมภาษณ์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันฯ สามารถแบ่งได้เป็น 3 ประเด็นสำคัญ ได้แก่ ประเด็นด้านงบประมาณ ประเด็นด้านบุคลากรของสถาบันฯ และประเด็นด้านแผนงานและกิจกรรมด้านความรับผิดชอบต่อสังคม โดยประเด็นด้านงบประมาณ ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 1 (2558) กล่าวว่า

“อย่างแรก การใช้จ่ายเงินงบประมาณไม่สอดคล้องกับความต้องการของชุมชน ซึ่งบางทีความต้องการของชุมชนนั้นเป็น สิ่งของ วัสดุ อุปกรณ์ที่เราไม่

สามารถให้ได้ ความต้องการทางด้านวิชาการ ด้วยภาระงานของอาจารย์ที่ค่อนข้างมาก จึงไม่พร้อมที่จะใช้เวลาแก่ชุมชน อาจารย์ของเราส่วนใหญ่ยังไม่พร้อม ทำให้เข้าถึงได้ค่อนข้างยาก กิจกรรมที่ร่วมกับทางนักศึกษา ด้วยความที่เป็นนักศึกษาระดับปริญญาโทและปริญญาเอก ทำให้นักศึกษาของเราเน้น เข้ามาเพื่อเรียนเท่านั้น ความสนใจที่จะเข้าร่วมกิจกรรมกับทางสถาบันค่อนข้างน้อย ห่างเหินกับทางสถาบันฯ บางทีมีการเชิญให้เข้าร่วมโครงการ ก็ยังไม่ได้รับผลการตอบรับเท่าที่ควร”

ประเด็นถัดมา ประเด็นด้านบุคลากรของสถาบันฯ ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 5 (2558) ได้ให้ข้อมูลว่า

“โดยภาพรวมคือ เวลาที่หน่วยงานกลางขอบุคลากรเข้าร่วมโครงการ ไม่ค่อยมีคนสละเวลาไปเข้าร่วม โดยจะยินดีสละเป็นเงินบริจาคมากกว่าการร่วมงานนอกเวลา ในเวลาไม่มีปัญหา คือทุกคนมีครอบครัว ตัวพี่เองก็มีครอบครัว และก็ด้วยความที่บุคลากรที่เป็นผู้ใหญ่ส่วนใหญ่จะคิดไปในทางเดียวกัน จะใช้ชีวิตกับครอบครัวเป็นหลัก บุคลากรที่เป็นวัยรุ่น เป็นผู้ที่ยังไม่มีครอบครัว พร้อมที่จะเข้าร่วมยังมีน้อย ส่วนที่นี้จะใช้เวลาไปทำกิจกรรมอยู่แล้ว ได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดี ดังนั้นจึงไม่มีปัญหาอะไร”

โดยที่ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 3 (2558) กล่าวเสริมว่า

“ผู้รับผิดชอบงานกิจกรรมเพื่อสังคมมีเพียงคนเดียว น้อยเกินไปถ้าเทียบกับผลการทำงานที่สถาบันฯ ต้องการ ผู้รับผิดชอบในระดับสถาบันฯ คณะ สำนักต่างๆ ไม่มีผู้ที่ทำงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมโดยตรงอย่างชัดเจน เมื่อคนน้อยก็ไม่สามารถทำอะไรได้มากกว่านี้ งบประมาณไม่เหมาะสม กับเป้าหมายหรือพันธกิจที่สถาบันฯ ตั้งไว้ และผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายกิจกรรมเพื่อสังคมเองนั้น มีการเปลี่ยนวาระบ่อย ทุกๆ 3 ปี ทำให้อาจจะขาดการสนับสนุนอย่างต่อเนื่อง ซึ่งงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมในบางเรื่องนั้นต้องการความต่อเนื่อง”

ในขณะที่ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 10 (2558) ได้ให้ข้อมูลที่แตกต่างว่า

“การทำงานร่วมกันระหว่างเจ้าหน้าที่ด้วยกันเอง ยังดูงงๆ ครับ แบบว่า ประสานงานได้ไม่ดี ระหว่างเจ้าหน้าที่แต่ละส่วน ใครทำอะไร ใครรับผิดชอบงาน ส่วนไหน ไม่ชัดเจน แล้วยังงานนี้ให้สโมฯ มาทำงานด้วย ซึ่งบางทีมงานที่ให้มาก็หนักเกินไปสำหรับนักศึกษาที่จะต้องตัดสินใจหรือดูแลคนหมู่มาก ถ้าเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉินขึ้นมา นักศึกษารับผิดชอบกันเองไม่ไหวหรอกครับ ผมว่าเรื่องนี้ก็สำคัญ ไม่ควรมองข้ามครับ เราน่าจะทำงานให้เป็นระบบมากกว่านี้ได้”

ประเด็นสุดท้าย ประเด็นด้านแผนงานและกิจกรรมด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 4 (2558) ได้ให้ข้อมูลว่า

“ในเรื่องของการจัดงานถือว่าไม่มีปัญหาใหญ่ มีเพียงปัญหาเล็กๆ น้อยๆ ที่สามารถแก้ปัญหาก็ได้ ส่วนระหว่างเตรียมงาน วางแผนงานอาจมีปัญหาคือโครงการไม่เป็นไปตามแผนงาน เนื่องจากภัยธรรมชาติ เช่น เหตุการณ์น้ำท่วม ทำให้ต้องเลื่อนเวลาจัดโครงการหนึ่ง ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อโครงการอื่นๆ ต่อไปอีกเรื่อยๆ”

ในขณะที่ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 9 (2558) กล่าวว่า

“ผมว่ากิจกรรมของนิค้ายังดูไม่เข้มข้นเท่าไร ส่วนหนึ่งผมว่าพี่ๆ เจ้าหน้าที่ที่เข้ามาทำงานตรงนี้ อาจจะได้จบมาทางสาย CSR โดยตรง และก็เชื่อว่านิค้ายังจะไม่ได้ให้ความสำคัญกับเรื่องนี้มากพอ คาดว่าไม่น่าจะมีการส่งพี่ๆ เจ้าหน้าที่ไปอบรมหรือดูงานเกี่ยวกับ CSR ของที่ไหนเลย งานที่ออกมาเลย เป็นแบบพื้นฐาน ใครๆ ก็ทำได้ ที่ไหนก็ทำได้ แบบนี้แค่มีงบประมาณสนับสนุนโครงการก็เกิด ซึ่งก็ไปโทษพี่ๆ เขาไม่ได้ เพราะอย่างน้อยๆ เขาก็มีใจที่จะทำ แต่ถามว่า CSR ของนิค้ายันสร้างที่ยั่งยืนได้หรือไม่ ผมว่ายังตอบได้ยากอยู่ คงต้องย้อนกลับมาถามว่า นิค้ายตั้งใจทำ CSR เพื่ออะไร เพื่อภาพในปัจจุบันหรือเพื่อประโยชน์ในระยะยาว”

โดยผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 12 (2558) กล่าวเสริมว่า

“กิจกรรมต่างๆ ที่ทางสถาบันฯ คิดมานั้น ยังไม่ค่อยเหมาะสมกับระดับของสถาบันฯ จริงอยู่ที่ไม่ว่าเราจะทำอะไรๆ ให้ ผู้รับหรือชาวบ้านยอมดีใจอยู่แล้ว แต่เราควรจะทำให้เขาได้มากกว่านี้ อย่างตอนที่ผมไปออกค่ายอาสา นั้น เราสามารถสร้างสะพาน สร้างห้องสมุดได้เลยด้วยซ้ำ แต่ที่นี้ยังไม่สามารถทำสิ่งเหล่านั้นได้ อาจเป็นเพราะเจ้าหน้าที่ของสถาบันฯ อาจจะไม่เคยทำอะไรแบบนี้มาก่อน หรือเป็นเจ้าหน้าที่ที่ถนัดงานบริหารมากกว่า งานปฏิบัติการ”

ดังนั้นปัญหาและอุปสรรคที่มีผลต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ สรุปได้ว่า ผู้ที่รับผิดชอบต่อโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมโดยตรงนั้น มีความเห็นไปในทิศทางเดียวกัน ได้แก่ ประเด็นด้านงบประมาณของทางสถาบันฯ มิให้ใช้จ่ายเพียงพอ แต่ถ้าพูดถึงความเหมาะสมของงบประมาณที่แต่ละหน่วยงานได้รับ และการให้ความสำคัญด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ตามยุทธศาสตร์การพัฒนาของทางสถาบันฯ จะถือว่างบประมาณที่ได้ยังไม่เหมาะสมเท่าที่ควร ซึ่งจากตารางที่ 4.1 จะเห็นได้ชัดว่า ยุทธศาสตร์ที่ 7 การเสริมสร้างบทบาทและความรับผิดชอบต่อสังคมนั้น ได้รับงบประมาณเป็นสัดส่วนไม่ถึงร้อยละ 1 เท่านั้น อีกทั้งความต้องการของชาวบ้านส่วนใหญ่ที่ยังไม่เข้าใจกิจกรรมด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ยังต้องการเป็นสิ่งของ หรือวัสดุ อุปกรณ์ที่สามารถจับต้องได้ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จำเป็นต้องใช้งบประมาณค่อนข้างสูง ทางสถาบันฯ นั้นให้ได้ในแง่ของการให้บริการวิชาการเป็นหลัก ทำให้มีการให้ความสนใจกับกิจกรรมด้านความรับผิดชอบต่อสังคมไม่มากนัก

ในประเด็นด้านบุคลากรของสถาบันฯ มีผู้ร่วมดำเนินโครงการเพียงพอ เหมาะสม ซึ่งสามารถปรับใช้ได้ตามแต่ละโครงการ แต่ทุกๆ โครงการนั้น มีผู้รับผิดชอบทั้งหมดเพียงคนเดียว ซึ่งทำให้การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมมีความละเอียดรอบคอบน้อยลง เช่น การติดตามตรวจสอบโครงการบางโครงการ ที่จำเป็นต้องใช้เวลาในการเดินทาง หรือต้องมีการติดตามอย่างต่อเนื่อง ผู้รับผิดชอบเพียงคนเดียวจะไม่สามารถทำได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์ ในแง่การให้ความร่วมมือของอาจารย์สถาบันฯ ต่อความรับผิดชอบต่อสังคม เป็นไปอย่างยากลำบาก เนื่องจากอาจารย์ทุกคนล้วนมีภาระในการสอนหนังสือเป็นหลัก ซึ่งมีเวลาว่างไม่ตรงกับกิจกรรมด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของทางสถาบันฯ โดยมากอาจารย์ที่สามารถเข้าร่วมโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมได้นั้น มักจะเป็นอาจารย์ที่มีส่วนร่วมกับกิจกรรมเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคมอย่างต่อเนื่องอยู่แล้ว ซึ่งเป็นอาจารย์ที่เห็นคุณค่าของความรับผิดชอบต่อสังคม และยินดีสละ

เวลาว่างส่วนตัวเพื่อเข้าร่วมโครงการ สุดท้ายสถาบันฯ มีการแต่งตั้งผู้ช่วยรองอธิการบดีฝ่ายกิจกรรมเพื่อสังคม ทำหน้าที่ดูแลงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมโดยตรง แต่มีการเปลี่ยนวาระในทุกๆ 3 ปี ซึ่งเป็นผลเสียต่อการดำเนินงานเพื่อความรับผิดชอบต่อสังคม เนื่องจากบางโครงการนั้นมิจุดประสงค์เพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน ต้องการความต่อเนื่อง โดยอาศัยการปลูกฝังความตระหนัก และจิตสำนึกด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ซึ่งโครงการเหล่านี้ ล้วนเป็นโครงการที่จะได้เห็นผลในระยะยาว

จากมุมมองของนักศึกษาผู้เข้าร่วมโครงการทั้งจากสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์เอง และสถาบันการศึกษาอื่นๆ นั้น มีความเห็นที่ไปในทิศทางเดียวกัน ซึ่งเป็นมุมมองที่แตกต่างจากปัญหาและอุปสรรคของทางเจ้าหน้าที่ผู้ดำเนินโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม พบว่าประเด็นด้านแผนงานและกิจกรรมด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ยังไม่เข้มแข็งเท่าที่ควร นักศึกษาบางส่วน คาดหวังที่สถาบันฯ เป็นสถาบันการศึกษาระดับสูง ควรจะมีการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมได้ดีกว่า และยิ่งใหญ่นั่น เช่น คาดหวังการสร้างห้องสมุดมากกว่าการจัดเรียงหนังสือในห้องสมุด เป็นต้น นักศึกษาเหล่านี้ยังมองว่าเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบโครงการ ยังขาดประสบการณ์ในการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม รวมถึงขาดความชำนาญในงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม และไม่ได้รับการฝึกอบรมก่อนเข้ารับผิดชอบการดำเนินโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ทำให้ทำได้เพียงการปรับใช้งบประมาณของสถาบันฯ ให้เข้ากับกิจกรรมที่ชาวบ้านต้องการ ขาดการริเริ่มสร้างสรรค์โครงการใหม่ๆ ที่สามารถก่อให้เกิดการพัฒนาที่ยั่งยืน ซึ่งการพัฒนาที่ยั่งยืนนั้น ถือเป็นส่วนที่สำคัญอย่างยิ่งในการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม การช่วยเหลือสังคมเพื่อให้เกิดการต่อยอด ให้สังคมสามารถพัฒนาต่อไปได้ด้วยตนเอง

4.4 แนวทางพัฒนาการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

สำหรับแนวทางพัฒนาการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ จากการสัมภาษณ์กลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั้งหมดนั้น ได้รับข้อเสนอแนะที่น่าสนใจ แบ่งเป็น 3 ประเด็นหลักดังต่อไปนี้

4.4.1 การเพิ่มองค์ความรู้ด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของบุคลากรของสถาบัน บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ผู้รับผิดชอบการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ควรศึกษาข้อมูล วิธีการ รวมถึงการเข้าร่วม โครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของหน่วยงานหรือองค์กรอื่นๆ ภายนอกสถาบันฯ ที่ประสบความสำเร็จ เพื่อนำมาประยุกต์ใช้กับสถาบันฯ ต่อไป

4.4.2 การเพิ่มสำคัญของการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม

อาจารย์ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ควรจัดสรรเวลาให้กับการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมเป็นประจำ เช่น การเปิดโอกาสให้ชาวบ้านสามารถปรึกษาหารือกับอาจารย์ได้ทางช่องทางต่างๆ หรือการเปิดการอบรมให้บริการวิชาการแก่ชาวบ้าน เป็นต้น ซึ่งอาจจะกำหนดเป็นอีกหนึ่งภาระหลักของอาจารย์ และสามารถนำมาใช้เป็นส่วนหนึ่งในการประเมินผลการเรียนการสอนอาจารย์ของสถาบันฯ

4.4.3 การริเริ่มโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ตามองค์ความรู้หลักของแต่ละ หน่วยงาน

ควรมีการริเริ่มโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ตามองค์ความรู้หลักของแต่ละคณะ และหน่วยงาน เช่น สำนักบรรณสารการพัฒนาของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มีองค์ความรู้ในเรื่องของการจัดการระบบห้องสมุด ควรจัดตั้งโครงการเปิดโอกาสให้เกษตรกรที่ต้องการให้สถาบันฯ เข้าไปจัดระเบียบห้องสมุดให้ หรือคณะบริหารการพัฒนาสังแวดล้อม มีองค์ความรู้ในเรื่องของสิ่งแวดล้อม ทัศนียภาพ ควรจัดตั้งโครงการให้ความรู้แก่ชุมชนที่ต้องการปรับทัศนียภาพ หรือเสนอแนะแนวทางการป้องกันปัญหาจากภัยธรรมชาติ เป็นต้น ซึ่งโครงการเหล่านี้เป็นโครงการที่มีต้นทุนอยู่ที่องค์ความรู้ มิใช่เงินทุน

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง การประเมินผลการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาแนวทางการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ 2) เพื่อประเมินผลการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ 3) เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคที่มีผลต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ 4) เพื่อเสนอแนะแนวทางพัฒนา การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ โดยทำการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึก จากผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ซึ่งสามารถสรุปและอภิปรายผลการศึกษาพร้อมข้อเสนอแนะ ได้ดังนี้

5.1 สรุปและอภิปรายผลการศึกษา

5.1.1 มิติด้านประสิทธิผลทางการเงิน

5.1.1.1 บรรลุผลการดำเนินงาน ตามวัตถุประสงค์ของโครงการ

สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เป็นสถาบันการศึกษาระดับสูง ซึ่งถือเป็นองค์กรที่ไม่ได้หวังผลกำไรเป็นหลัก การใช้งบประมาณของสถาบันฯ จึงเป็นไปเป็นไปตามระเบียบของทางราชการ ที่จะต้องมีการเสนอโครงการ เสนอรายละเอียดโครงการ วัตถุประสงค์ เป้าหมาย และงบประมาณ เพื่อเสนอรับการอนุมัติเบิกจ่าย นอกจากนั้น ยังมีการทำรายงานสรุปในทุกๆ โครงการอีกด้วย ซึ่งการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันฯ นั้นบรรลุตามวัตถุประสงค์ และเป้าหมายที่ได้กำหนดไว้อย่างชัดเจน ดูได้จากผลการดำเนินงานในแต่ละโครงการที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน มีผู้รับผิดชอบโครงการอย่างชัดเจน ได้รับความร่วมมือจากหน่วยงานภายในสถาบันฯ อย่างสม่ำเสมอ อีกทั้งมีการติดตามผลการดำเนินงานให้สอดคล้องตามนโยบาย วัตถุประสงค์ เป้าหมาย และแผนงานที่กำหนดไว้ ซึ่งผลการประเมินผลโครงการด้านความ

รับผิดชอบต่อสังคมจะได้รับผลตอบแทนความพึงพอใจอยู่ในระดับมากมาโดยตลอด (จากระดับความพึงพอใจทั้งหมด มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด) สอดคล้องกับผลการศึกษาของพานแก้ว อินสุทะ (2553) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาคุณภาพการบริหารจัดการเชิงสมดุล (Balanced Scorecard) ของโรงเรียนบ้านใหม่โชคชัย อำเภอนาโพธิ์ จังหวัดบุรีรัมย์ พบว่า การดำเนินงานของโรงเรียนบ้านใหม่โชคชัย ดำเนินการตามแผนนโยบายการจัดการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน และสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาบุรีรัมย์เขต 4 และนำนโยบายดังกล่าวลงสู่การปฏิบัติ ร่วมกับการกำหนดวัตถุประสงค์ แผนงาน ส่งผลให้การจัดการศึกษาเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ จึงอาจสรุปได้ว่า สถาบันการศึกษาที่มีการดำเนินงานสอดคล้องกับนโยบาย วัตถุประสงค์และแผนงานเป็นอย่างดี จะมีการจัดการด้านการเงินได้อย่างมีประสิทธิภาพผลเช่นกัน

5.1.1.2 การจัดสรรงบประมาณการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

การจัดสรรงบประมาณของทางสถาบันฯ ให้ความสำคัญกับการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ถือว่ามีเพียงพอต่อการดำเนินโครงการตลอดทั้งปี ทั้งนี้ส่วนหนึ่งเป็นเพราะว่าผู้รับผิดชอบการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันฯ สามารถวางแผนการดำเนินงานได้ตามงบประมาณที่สถาบันฯ มอบให้ ซึ่งนั่นหมายความว่าวงงบประมาณที่ได้จะมากหรือน้อย ไม่เป็นปัญหาสำหรับการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม แต่หมายความว่า เมื่อไรที่มีงบประมาณมาก การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันฯ จะสามารถสร้างประโยชน์ให้สังคมได้มาก แต่เมื่อไรที่มีงบประมาณน้อยลง การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันฯ ก็จะสามารถสร้างประโยชน์ให้สังคมได้น้อยลงเช่นกัน ฉะนั้น ปัญหาจึงอยู่ที่ว่าสถาบันฯ เลือกที่จะจัดสรรงบประมาณให้สามารถสร้างประโยชน์ให้แก่สังคมได้มากหรือน้อย สอดคล้องกับ พันธกิจที่สถาบันฯ ตั้งไว้หรือไม่ ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้ดำเนินโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมนั้น ตอบไปในทิศทางเดียวกันว่า งบประมาณมีเพียงพอ แต่ไม่เหมาะสม สรุปได้ว่าการจัดสรรงบประมาณการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันฯ ควรได้รับการแก้ไข ให้สอดคล้องกับ พันธกิจที่สถาบันฯ ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับ วชิรา ขสศิริ (2555) ศึกษาเรื่อง การประเมินผลการดำเนินงานความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม: กรณีศึกษา โครงการปลูกป่าชายเลนเฉลิมพระเกียรติ (บางปู) บริษัท โตโยต้า มอเตอร์ ประเทศไทย จำกัด ที่พบว่า ปริมาณงบประมาณในการดำเนินงานความรับผิดชอบต่อสังคมด้านการจัดการสิ่งแวดล้อม มีเพียงพอและส่งผลดีต่อการดำเนินโครงการ และถือว่าค่อนข้างมาก จนทำให้การจัดกิจกรรมในแต่ละครั้งสามารถสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี และการที่มีงบประมาณมากนั้น จะส่งผลดีคือ

สามารถที่จะจัดหาต้นทุนในการปลูกได้มาก และทำให้การปลูกทำได้มากขึ้นอีกด้วย จึงอาจสรุปได้ว่า การจัดสรรงบประมาณในการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมนั้น ส่งผลต่อการสร้างประโยชน์ให้แก่สังคม ถ้าสถาบันฯ ให้ความสำคัญ มีงบประมาณในการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมมาก สังคมก็จะได้รับประโยชน์จากการดำเนินงานเหล่านั้นมากขึ้น

5.1.2 มิติด้านผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ซึ่งได้แก่ บุคลากรของสถาบันฯ คือ เจ้าหน้าที่ผู้ดำเนินโครงการความรับผิดชอบต่อสังคม นักศึกษาผู้เข้าร่วมโครงการความรับผิดชอบต่อสังคม และบุคคลภายนอกที่เข้าร่วมโครงการ คือ นักศึกษาจากสถาบันอื่น ผู้นำชุมชน และชาวบ้าน ความพึงพอใจของบุคลากรของสถาบันฯ ผู้นำชุมชนและชาวบ้าน จากการสัมภาษณ์เชิงลึกและการสังเกตการแบบมีส่วนร่วมได้ผลสอดคล้องกันว่า ทุกคนมีความพึงพอใจต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันฯ เป็นอย่างมาก เนื่องจากโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมนั้น คือการสร้างประโยชน์แก่สังคมไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกคนจึงได้รับความรู้สึกของการเป็นผู้ให้และผู้รับ เช่นเดียวกับผลการประเมินโครงการที่อยู่ในเกณฑ์ดีมากโดยตลอด ส่งผลให้การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมได้รับการสนับสนุนจากทุกฝ่ายอยู่เสมอ สามารถดำเนินงานได้อย่างราบรื่น มีความต่อเนื่องและประสบผลสำเร็จ สอดคล้องกับ จุฬารัตน์ หงส์จินดา (2557) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลสำเร็จต่อการดำเนินงานระบบมาตรฐาน การจัดการสิ่งแวดล้อม (ISO 14001): กรณีศึกษา บริษัท พีทีที โกลบอล เคมิคอล จำกัด (มหาชน) พบว่า พนักงานของบริษัทฯ มีการให้ความร่วมมือและมีความพึงพอใจมากในการเป็นส่วนหนึ่งในการบริหารจัดการด้านระบบ ISO 14001 ให้ประสบความสำเร็จ จึงอาจสรุปได้ว่า การดำเนินงานใดๆ ที่ได้รับความร่วมมือจากผู้มีส่วนได้ส่วนเสียเป็นอย่างดี จะส่งผลให้การดำเนินงานเหล่านั้นประสบความสำเร็จได้โดยง่าย

อย่างไรก็ตาม นักศึกษาผู้เข้าร่วมโครงการความรับผิดชอบต่อสังคม จากสถาบันอื่นบางส่วน ได้ให้ความคิดเห็นที่แตกต่างออกไปว่า ยังไม่ได้รับความพึงพอใจเท่าที่คาดหวังจากสถาบันฯ การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันฯ ยังไม่สามารถก่อให้เกิดการพัฒนาสังคมอย่างยั่งยืนได้ เป็นการสร้างประโยชน์ให้กันแบบให้ครั้งเดียว รับครั้งเดียว เปรียบเสมือนการหาปลาให้ ไม่ใช่การสอนวิธีจับปลา ซึ่งถือได้ว่าเป็นความคิดเห็นที่ไม่ควรมองข้ามอย่างยิ่ง เนื่องจากสถาบันฯ มีจุดประสงค์ในการดำเนินโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม เพื่อความสอดคล้องกับพระราชดำริ ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 9 ในเรื่องของการพัฒนาที่ยั่งยืนด้วย ดังนั้น ในเรื่องของขั้นตอนการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม

เพื่อสร้างประโยชน์ให้แก่สังคมนั้น ควรได้รับการปรับปรุง ซึ่งสอดคล้องกับ จำลอง โพธิ์บุญ (2550) ศึกษาเรื่อง การมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม พบว่า ความรับผิดชอบต่อการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมเพียงแค่แก้ปัญหาสิ่งแวดล้อมได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพเท่านั้นไม่เพียงพอ แต่ควรที่จะสามารถป้องกันมิให้เกิดปัญหานี้ด้วย ดังกลยุทธ์ต่อไปนี้ 1) การศึกษาทำความเข้าใจถึงวัฒนธรรม แนวคิด และวิถีชีวิตของคนไทย 2) การสร้างความรู้ ความเข้าใจแก่ประชาชนในประเด็นปัญหาและแนวทางการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม 3) การเปิดโอกาสให้ประชาชนได้มีส่วนร่วมในการวิเคราะห์ปัญหาและความต้องการของชุมชน และกำหนดแนวทางการพัฒนา 4) การกระจายทรัพยากรอำนาจและความรับผิดชอบในการดูแลทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมแก่ชุมชน จึงอาจสรุปได้ว่า สถาบันฯ ควรเพิ่มเติมการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ในด้านการพัฒนาที่ยั่งยืน เพื่อป้องกันมิให้ปัญหาที่ชุมชนนั้นๆ พบ กลับมาเกิดขึ้นอีก ทำให้ประโยชน์ที่ชาวบ้านควรเรียนรู้จะไม่ใช่การรอรับเพียงอย่างเดียว แต่จะเป็นการเรียนรู้ที่จะสร้างประโยชน์ให้แก่ตนเอง และเรียนรู้ที่จะอยู่ได้ด้วยตนเอง

5.1.3 มิติด้านการดำเนินงาน

สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์มีความเชื่อมั่นในปรัชญาของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 9 มาโดยตลอดทั้งในเรื่องของเศรษฐกิจพอเพียง และการพัฒนาที่ยั่งยืน ซึ่งความรับผิดชอบต่อสังคมเป็นหนึ่งในอีกหลายๆ เรื่องที่สถาบันฯ ดำเนินการ นอกเหนือจากการเรียนการสอนที่เป็นกระบวนการหลักของสถาบันฯ เรียกได้ว่าบุคลากรทุกคนล้วนมีความเข้าใจในเหตุและผลของการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม เห็นได้จากมิติด้านลูกค้าหรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้องที่มีการสนับสนุนโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมอยู่เสมอ ผู้วิจัยพบว่า มิติด้านการดำเนินงานของสถาบันฯ มีแนวโน้มที่จะพัฒนาไปในทิศทางที่ถูกต้องอย่างต่อเนื่องดังนี้ การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันฯ จะมีการสอดแทรกกิจกรรมทางวิชาการเสมอ ซึ่งถือเป็นการสร้างองค์ความรู้ให้กับผู้เข้าร่วมกิจกรรมได้เป็นอย่างดี ในประเด็นของขั้นตอนการดำเนินงานนั้น การกำหนดให้การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมเป็นหนึ่งในยุทธศาสตร์หลักของสถาบันฯ การมีผู้บริหารระดับสูงและหน่วยงานที่รับผิดชอบดูแลอย่างชัดเจน การมีผู้สนับสนุนและผู้เข้าร่วมโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมอย่างต่อเนื่อง รวมถึงมีการประเมินผลและตรวจติดตามผลการดำเนินงานอยู่เสมอ สอดคล้องกับผลการศึกษาของวิรัชศักดิ์ จันทะสงคราม (2549) ศึกษาเรื่อง การรับรู้ตนเองด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้บริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาฬสินธุ์ เขต 2 พบว่า ผู้บริหารต้องเป็น

ผู้นำบุคลากรเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ หรือคอยให้คำแนะนำช่วยเหลือชาวบ้านในการประสานงาน เนื่องจากบทบาทของผู้บริหารสถานศึกษาในสังคมไทยนั้นเป็นที่เคารพนับถือจากผู้คนในสังคม ดังนั้น ผู้บริหารที่ได้รับเชิญให้เข้าร่วมกิจกรรมด้านความรับผิดชอบต่อสังคม จะสามารถระดมทรัพยากรจากชุมชนและหน่วยงานต่างๆ ให้เข้ามามีส่วนร่วมอยู่เสมอ จึงอาจสรุปได้ว่า การมีผู้บริหารเป็นแบบอย่างที่ดี มีความรับผิดชอบต่อดูแลโครงการ เข้าร่วมการดำเนินงานอย่างใกล้ชิด จะส่งผลต่อการพัฒนาความตระหนัก และจิตสำนึกของผู้เข้าร่วมโครงการ ซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งที่สามารถสร้างความยั่งยืนได้

อย่างไรก็ตาม แม้โครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมที่สถาบันฯ ดำเนินการจะถูกผู้มีส่วนเกี่ยวข้องบางส่วนมองว่ายังไม่สามารถก่อให้เกิดความยั่งยืนได้นั้น ผู้วิจัยกลับพบว่า แนวทางการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันฯ ยังมีข้อดีที่สำคัญอยู่เช่นกัน คือ การมีส่วนร่วมของชุมชน ซึ่งก่อนการดำเนินโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมทุกครั้ง ผู้ดำเนินโครงการจะเปิดโอกาสให้ผู้นำชุมชนของโครงการนั้นๆ เข้ามามีส่วนร่วมในการตัดสินใจดำเนินโครงการอย่างต่อเนื่อง ตลอดระยะเวลาของโครงการ ทำให้การดำเนินโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันฯ นั้น เป็นไปอย่างราบรื่น สามารถตอบโจทย์ความต้องการ และสร้างความพึงพอใจให้กับชุมชนได้เสมอ มิใช่การขัดแย้ง ให้อะไรที่ชุมชนไม่ต้องการ สอดคล้องกับ รัชฎ์ณภัทร์ เจริญพานิช (2558) ศึกษาเรื่อง การประยุกต์กระบวนการนโยบายสาธารณะแบบมีส่วนร่วมในการพัฒนามหาวิทยาลัยสีเขียว ของมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จังหวัดพิษณุโลก พบว่า การพัฒนานโยบายการมีส่วนร่วมมหาวิทยาลัยสีเขียวที่ได้มาจากระบวนการทางสังคมที่ทำให้ทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้องได้รู้จักกัน ได้ร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน และแสดงความคิดเห็นอย่างหลากหลายและกว้างขวาง บนพื้นฐานของการมีส่วนร่วมของคนทุกระดับ ทุกฝ่าย เพื่อสร้างความเป็นชุมชนเดียวกัน และความเป็นเจ้าของนโยบายร่วมกัน เพื่อให้ฝ่ายบริหารและผู้ที่เกี่ยวข้องนำไปขับเคลื่อนเพื่อการพัฒนาและปรับปรุงสภาพปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมต่างๆ อย่างมีประสิทธิภาพ จึงอาจสรุปได้ว่า กระบวนการการมีส่วนร่วมเป็นอีกหนึ่งแนวทางที่ส่งเสริมให้การทำงานร่วมกันเป็นไปอย่างราบรื่นและมีประสิทธิภาพ

5.1.4 มิติด้านการเรียนรู้และการพัฒนา

จากการที่สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์นั้น เป็นสถาบันการศึกษาระดับสูงที่มีความมุ่งมั่นที่จะพัฒนาไปสู่สถาบันการศึกษาชั้นนำระดับโลก การเรียนรู้และพัฒนาบุคลากร จึงมีการดำเนินงานอย่างต่อเนื่อง เช่น การฝึกอบรมหรือการให้ทุนการศึกษาต่อในระดับสูง อย่างไรก็ตามใน

ส่วนของการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม การเรียนรู้และพัฒนานั้นจะมุ่งเน้นไปที่การสร้างวัฒนธรรมและจิตสำนึกให้แก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง

การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ จะมีกลุ่มงานสื่อสารองค์กรและกิจกรรมเพื่อสังคม เป็นผู้ดูแลรับผิดชอบโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมต่างๆ ข้อดีคือ มีผู้รับผิดชอบที่มีประสบการณ์ในการดำเนินงานดูแลอย่างใกล้ชิด และเกิดความต่อเนื่องในการดำเนินงาน ข้อเสียคือ ผู้ดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมจะมีจำนวนไม่มาก และเป็นบุคคลเดิมๆ ที่ผ่านการดำเนินงานมาแล้วหลายครั้ง ส่งผลให้วัฒนธรรมและจิตสำนึกที่พัฒนาขึ้น ล้วนตกอยู่กับบุคคลเดิม ไม่สามารถขยายวงกว้างออกไปได้มากนัก ในมิตินี้จึงถือว่าทางสถาบันฯ ยังสามารถเรียนรู้และพัฒนาด้านจิตสำนึกและวัฒนธรรมให้เกิดแก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องได้มากกว่านี้ สอดคล้องกับผลการศึกษาของสุไพรินทร์ นันทะลักษ์ (2547) ได้ศึกษาเรื่องการประเมินผลการดำเนินงานของสหกรณ์ออมทรัพย์ครูอุดรธานี จำกัด ด้วยเทคนิค Balanced Scorecard พบว่า สหกรณ์ส่งเสริมประสิทธิภาพการปฏิบัติงานของพนักงานให้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เพื่อเพิ่มพูนความรู้ความสามารถ ซึ่งเป็นการพัฒนาประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานและบริการที่เป็นเลิศ จึงอาจสรุปได้ว่า การเพิ่มพูนความรู้ความสามารถให้แก่บุคลากรขององค์กรนั้น ส่งผลให้การดำเนินงานต่างๆ มีประสิทธิภาพมากขึ้น

ในส่วนของบุคลากรที่ไม่ได้มีหน้าที่รับผิดชอบการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์นั้น จะเป็นการเข้าร่วมโครงการในรูปแบบของความสมัครใจทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นเจ้าหน้าที่จากหน่วยงานต่างๆ หรือนักศึกษาของสถาบันฯ เอง หากมีความสนใจที่จะเข้าร่วมโครงการ ย่อมสามารถทำได้ สิ่งเหล่านี้มีข้อดีที่เป็นการส่งเสริมให้บุคลากรของสถาบันฯ สามารถพัฒนาการเรียนรู้ด้านการทำกิจกรรมเพื่อสังคม สร้างประโยชน์ให้ผู้อื่น แต่ข้อเสียคือ การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมจะขาดความแน่นอนในแง่ของจำนวนผู้ร่วมดำเนินโครงการ ตามความสนใจของโครงการนั้นๆ เนื่องจากว่า โครงการใดที่ได้รับความสนใจมาก ๆ ก็จะมีผู้ร่วมดำเนินการมาก ส่วนโครงการใดที่ได้รับความสนใจน้อย ก็ขาดผู้ร่วมดำเนินการไป ไม่สามารถควบคุมได้อย่างชัดเจน ซึ่งในความเป็นจริงแล้วมีความเป็นไปได้ว่าโครงการที่ได้รับความสนใจน้อย อาจจำเป็นต้องใช้ผู้ดำเนินโครงการเป็นจำนวนมากก็ได้ นอกจากนั้น ยังแสดงให้เห็นอีกอย่างว่า การเข้าร่วมโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของบุคลากรที่ไม่ได้มีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงนั้น เกิดจากจิตอาสาหรือจิตสำนึกด้านการช่วยเหลือสังคมของแต่ละบุคคล ซึ่งมีมาอยู่แล้ว และไม่ได้เกี่ยวกับการดำเนินงานใดๆ ของสถาบันฯ ส่วนผู้ที่ไม่มีจิตอาสาหรือจิตสำนึกด้านการช่วยเหลือสังคม ไม่เข้าร่วมโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมเหล่านี้ ก็จะไม่ได้รับการเรียนรู้และพัฒนาใดๆ จากโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม

ของสถาบันฯ เช่นกัน จึงสรุปได้ว่าในด้านการสร้างความตระหนักและจิตสำนึกให้แก่บุคลากรทั่วไปของสถาบันฯ นั้น สถาบันฯ ยังไม่สามารถทำได้สำเร็จ ซึ่งสอดคล้องกับ ศิวพา สิริจามร และ จำลอง โพธิ์บุญ (2553) ศึกษาเรื่อง ธรรมเนียมในการจัดการสิ่งแวดล้อม ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น: กรณีศึกษาเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี พบว่า บทเรียนสำหรับองค์กรอื่นๆ ได้แก่ การมีวิสัยทัศน์ ความมุ่งมั่นและเสียสละของผู้บริหาร การให้ความสำคัญกับการดูแลรักษาทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม การสร้างความเข้มแข็งของชุมชน ส่งเสริมการมีส่วนร่วม มีการศึกษาความเหมาะสมของโครงการและตรวจสอบติดตามประเมินผลอย่างต่อเนื่อง สร้างจิตสำนึกที่ดีในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม และการได้รับความร่วมมือจากหน่วยงานภายนอกและองค์กรต่างๆ จึงอาจสรุปได้ว่า สถาบันฯ ควรส่งเสริมให้บุคลากรให้ความสำคัญกับกิจกรรมด้านความรับผิดชอบต่อสังคมให้มากขึ้น ส่งเสริมให้เกิดการเสียสละเวลาส่วนตัวเพื่อเรียนรู้ที่จะใช้เวลากับสังคม ซึ่งอาจส่งผลให้บุคลากรของสถาบันฯ สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่น หรือหน่วยงานอื่นๆ ได้ดีขึ้นอีกด้วย

5.2 ปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

จากการศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ สามารถสรุปและอภิปรายผลการศึกษาตามหลักการประเมินผลเชิงคุณภาพได้ ดังนี้

5.2.1 มิติด้านประสิทธิผลทางการเงิน: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์มีการแบ่งงบประมาณให้โครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมได้ไม่เหมาะสมเท่าที่ควร กล่าวคือ มีความเพียงพอต่อการดำเนินกิจกรรมต่างๆ เพราะสามารถปรับค่าใช้จ่ายในแต่ละโครงการให้มีความยืดหยุ่นได้ แต่ไม่เหมาะสมต่อยุทธศาสตร์การพัฒนาศาสนาที่สถาบันฯ ตั้งไว้ (ยุทธศาสตร์ที่ 7 การเสริมสร้างบทบาทและความรับผิดชอบต่อสังคม มีสัดส่วนงบประมาณที่ได้รับเพียงร้อยละ 1) และถ้าหากมีงบประมาณที่เหมาะสมมากกว่านี้ ก็จะทำให้สถาบันฯ สามารถสร้างโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม สร้างประโยชน์ให้แก่สังคมได้มากกว่านี้ ทั้งในแง่ของคุณภาพของโครงการและจำนวนโครงการ

5.2.2 มิติด้านผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย: ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ยังมีความรู้ความเข้าใจในการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมที่ไม่ตรงกัน โดยเฉพาะผู้นำชุมชนและชาวบ้านยังเข้าใจว่าความรับผิดชอบต่อสังคม คือการบริจาคเงินหรือสิ่งของช่วยเหลือสังคม ทำให้การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันฯ ต้องเริ่มต้นด้วยการบริจาคเงิน และสิ่งของต่างๆ ก่อน ซึ่งไม่สามารถทำให้เกิดความยั่งยืนได้

5.2.3 มิติด้านการดำเนินงาน: การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มีโครงการที่มีแนวโน้มสามารถทำให้เกิดความยั่งยืนได้ค่อนข้างน้อย และยังไม่ชัดเจน ซึ่งปัญหาและอุปสรรคมาจากการที่ไม่มีผู้ดำเนินโครงการคนใดจบการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบต่อสังคมโดยตรง หรือขาดการฝึกอบรมให้ความรู้ด้านความรับผิดชอบต่อสังคมก่อนการดำเนินโครงการใดๆ แต่ละโครงการจึงดำเนินการตามความตระหนักและจิตสำนึกพื้นฐานของผู้ดำเนินโครงการเอง

5.2.4 มิติด้านการเรียนรู้และพัฒนา: การเรียนรู้และพัฒนาจากการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของบุคลากรของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ยังอยู่ในวงจำกัด เป็นบุคลากรที่ทำงานเดิมซ้ำๆ ซึ่งเป็นเพราะการดำเนินงานของสถาบันฯ จะมีการแบ่งงานกันอย่างชัดเจน ซึ่งภาระหนักจะอยู่ที่กลุ่มงานสื่อสารองค์กรและกิจกรรมเพื่อสังคมเป็นหลัก หน้าที่ การดูแลรับผิดชอบจะไม่ได้กระจายออกไปสู่หน่วยงานอื่นๆ ทำให้หน่วยงานอื่นๆ ยังให้ความสำคัญกับการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมไม่มากเท่าที่ควร

5.3 แนวทางการพัฒนาการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

แนวทางการพัฒนาการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ผู้วิจัยได้ทำการรวบรวมข้อมูลข้อเสนอแนะจากการสัมภาษณ์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งหมด แล้วนำมาประยุกต์ให้เข้ากับรูปแบบการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันฯ ได้เป็นแนวทางการพัฒนาการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมตามหลักการประเมินผลเชิงคุณภาพที่สถาบันฯ สามารถปฏิบัติได้จริง ดังนี้

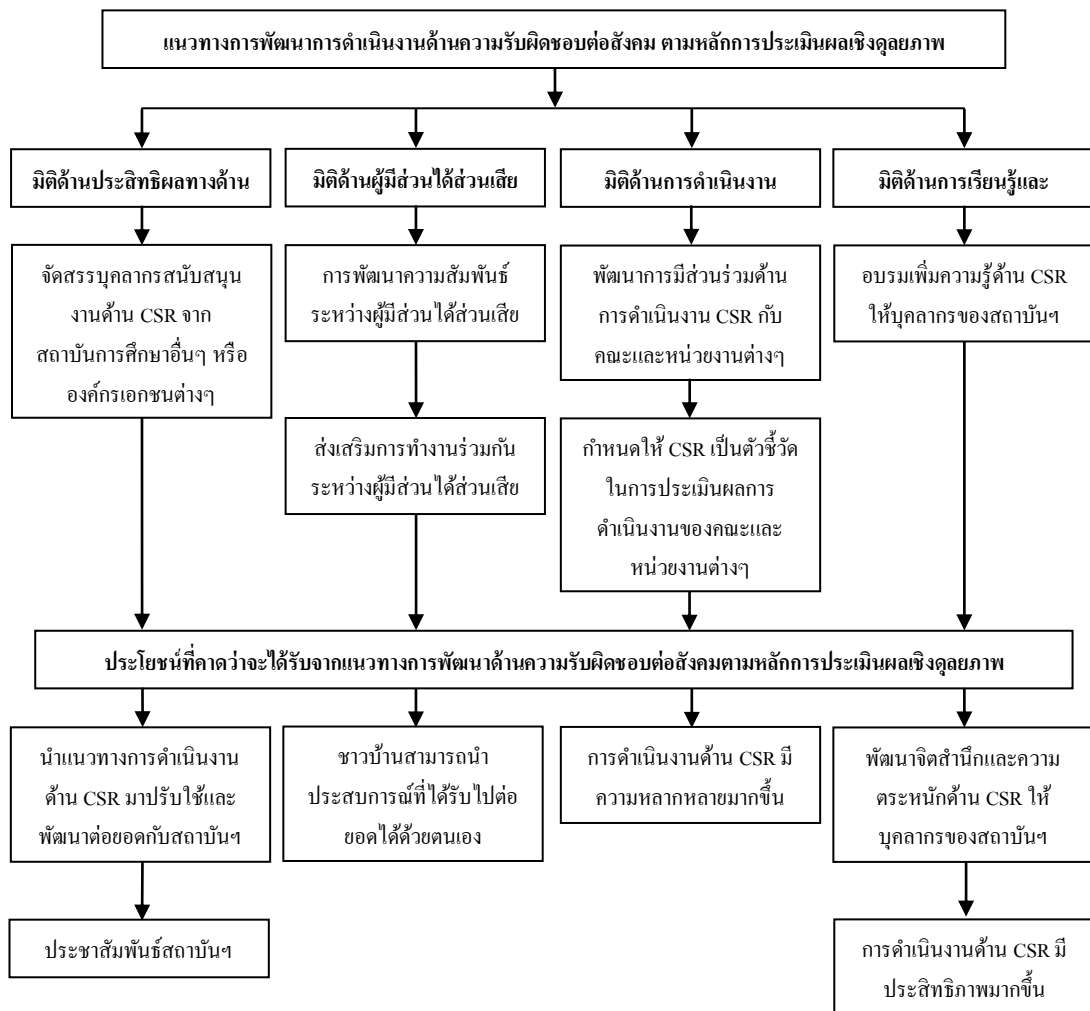
5.3.1 มิติด้านประสิทธิผลทางการเงิน: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ควรริเริ่มเข้าร่วมสนับสนุนโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของนักศึกษาจากสถาบันการศึกษา ระดับอุดมศึกษาอื่นๆ หรือองค์กรเอกชนต่างๆ โดยการให้นักศึกษา หรือบุคลากรของสถาบันฯ ที่มีความตระหนักและจิตสำนึกด้านความรับผิดชอบต่อสังคม เข้าร่วมโครงการนั้นๆ อย่างสม่ำเสมอ เป็นการสนับสนุนด้วยจำนวนผู้เข้าร่วมการดำเนินงาน ส่งผลให้การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ในระดับสถาบันการศึกษา และองค์กรเอกชนของประเทศไทย มีการพัฒนามากขึ้น สร้างแรงผลักดันให้นักศึกษา หรือบุคลากรขององค์กรเอกชนต่างๆ ร่วมกันทำกิจกรรมที่สามารถสร้างประโยชน์และโอกาสต่างๆ ให้แก่สังคมที่ต้องการความช่วยเหลือ โดยที่ไม่ได้เพิ่มงบประมาณของสถาบันฯ มากนัก นอกจากนั้น สถาบันฯ ยังสามารถคาดหวังกับประโยชน์จากการริเริ่มครั้งนี้ได้ 2 ทาง คือ 1) สถาบันฯ สามารถได้ประโยชน์จากการศึกษาแนวทางการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันอื่นๆ หรือองค์กรเอกชนต่างๆ ซึ่งอาจนำไปสู่การปรับใช้ สร้างสรรค์โครงการการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันฯ เอง หรือ การพัฒนาต่อยอดโครงการต่างๆ เหล่านั้น เพื่อการพัฒนาอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน 2) สถาบันฯ สามารถได้ประโยชน์จากการประชาสัมพันธ์สถาบันฯ ให้แก่นักศึกษาจากสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาอื่นๆ หรือองค์กรเอกชนต่างๆ ซึ่งอาจส่งผลต่อการเข้าศึกษากับสถาบันฯ ในภายภาคหน้า

5.3.2 มิติด้านผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย: ความสัมพันธ์ระหว่างผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์จะอยู่ในรูปแบบของ ผู้ให้ (บุคลากรของสถาบันฯ และนักศึกษาจากสถาบันอื่นๆ) และผู้รับ (ผู้นำชุมชนและชาวบ้าน) จึงถือได้ว่ามีการปฏิสัมพันธ์กันไม่มากนัก สถาบันฯ ควรพัฒนาการทำงานร่วมกันระหว่างผู้มีส่วนเกี่ยวข้องให้เกิดความใกล้ชิดกันมากขึ้น ในทุกๆ ขั้นตอนการดำเนินงานของโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ในบริเวณใด ควรจะเปิดโอกาสให้ผู้นำชุมชนในบริเวณนั้นๆ เข้ามามีส่วนร่วมรับฟังและตัดสินใจต่อการดำเนินงานต่างๆ ซึ่งจะส่งผลให้เกิดการซึมซับ จนถึงการจดจำและนำไปปฏิบัติตาม ความยั่งยืนต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมจึงจะเกิดขึ้น เนื่องจากชาวบ้านที่เข้าร่วมกิจกรรมด้านความรับผิดชอบต่อสังคมสามารถนำประสบการณ์หรือความรู้ที่ได้รับไปต่อยอด พัฒนาชีวิตประจำวันของตนได้ในอนาคต ในการพัฒนาความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมมากยิ่งขึ้นและจะส่งผลให้การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันฯ มีความหลากหลายทั้งในแง่ของรูปแบบการดำเนินงานและประโยชน์ที่สังคมจะได้รับ

5.3.3 มิติด้านการดำเนินงาน: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ควรส่งเสริมนโยบายด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ให้ทุกคณะและหน่วยงานต่างๆ มีส่วนร่วมในการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมเพิ่มขึ้น โดยการเพิ่มการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมให้เป็นหนึ่งในตัวชี้วัดสำคัญ ต่อการประเมินการดำเนินงานของคณะและหน่วยงานต่างๆ เมื่อกำหนดเป็นตัวชี้วัดสำคัญได้สำเร็จ สิ่งที่จะเกิดขึ้นตามมาคือบุคลากรของสถาบันฯ จะให้ความสนใจ

5.3.4 มิติด้านการเรียนรู้และพัฒนา: สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ควรจัดการฝึกอบรมความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อสังคมให้แก่บุคลากรของสถาบันฯ อย่างทั่วถึง เพื่อสร้างความเข้าใจถึงความสำคัญของการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม เหตุใดจึงกำหนดเป็นตัวชี้วัดสำคัญ ซึ่งอาจส่งผลให้บุคลากรของทุกคณะและหน่วยงาน มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมไปในทิศทางเดียวกัน นำไปสู่การพัฒนาจิตสำนึกและความตระหนักด้านความรับผิดชอบต่อสังคม รวมถึงการพัฒนาการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพและอยู่บนพื้นฐานที่เป็นหนึ่งเดียวกัน

โดยแนวทางการพัฒนาการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบัน
บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ สามารถสรุปได้ดังภาพที่ 5.1

ภาพที่ 5.1 แนวทางการพัฒนาการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิต-
พัฒนบริหารศาสตร์

5.4 บทสรุป

การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์นั้น
ถือว่าสามารถสร้างความพึงพอใจให้แก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่ายได้เป็นอย่างดี และยังประสบ
ความสำเร็จในแง่ของการประนีประนอมซึ่งดูผลประโยชน์ด้านความรับผิดชอบต่อสังคมในทุกๆ โครงการ

อย่างไรก็ดี การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันฯ ยังสามารถพัฒนาไปในทิศทางที่ดีกว่าเดิมได้อีกมากเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นด้านประสิทธิภาพของการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืน รูปแบบของการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมที่แตกต่าง และการมีส่วนร่วมในโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของบุคลากรของสถาบันฯ เป็นต้น ทั้งนี้ ความรับผิดชอบต่อสังคมสามารถพัฒนาต่อยอดไปได้อย่างไม่มีที่สิ้นสุด ซึ่งหมายความว่า การดำเนินงานส่วนใดที่ดีอยู่แล้ว ยังสามารถพัฒนาให้ดีขึ้นได้อีก รวมทั้งการดำเนินงานในแต่ละพื้นที่ที่มีความแตกต่างกัน จะส่งผลให้แนวทางการพัฒนาย่อมมีความแตกต่างไปด้วย ซึ่งผลการศึกษาด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันฯ สามารถสรุปได้ดังภาพที่ 5.2

การประเมินผลการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ โดยหลักการ Balance Scorecard	
มิติด้านประสิทธิภาพทางการเงิน - มีการบรรลุตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่ตั้งไว้ - สามารถจัดสรรงบประมาณได้เป็นอย่างดี มิติด้านการดำเนินงาน - ความรับผิดชอบต่อสังคม เป็นหนึ่งในยุทธศาสตร์หลักของสถาบันฯ - นโยบาย แผนงานและโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม มีผู้บริหารและหน่วยงานที่ดูแลรับผิดชอบอย่างชัดเจน - มีการติดตาม ตรวจสอบอย่างต่อเนื่อง และได้รับผลการประเมินโครงการ ในเกณฑ์ดีเสมอ	มิติด้านผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย - ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย (นักศึกษา ผู้นำชุมชนและชาวบ้าน) มีความพึงพอใจเป็นอย่างมาก มิติด้านการเรียนรู้และพัฒนา - บุคลากรสามารถเรียนรู้และพัฒนา การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมได้จากการทำงานร่วมกันกับชาวบ้าน - บุคลากรที่เข้าร่วมโครงการมีความตระหนักและจิตสำนึกที่ดีเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว
ข้อเสนอแนะ	
มิติด้านประสิทธิภาพทางการเงิน - ควรริเริ่มสนับสนุนโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมให้แก่สถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาอื่นๆ หรือองค์กรเอกชนต่างๆ มิติด้านการดำเนินงาน - ควรเพิ่มการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมให้เป็นหนึ่งในตัวชี้วัดสำคัญ ต่อการประเมินผลการดำเนินงานของคณะและหน่วยงานต่างๆ	มิติด้านผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย - ควรพัฒนาการทำงานร่วมกันระหว่างผู้มีส่วนเกี่ยวข้องให้เกิดความใกล้ชิดกันมากขึ้น เพื่อความยั่งยืนในอนาคต มิติด้านการเรียนรู้และพัฒนา - ควรเพิ่มเติมการฝึกอบรมและให้ความรู้ด้านความรับผิดชอบต่อสังคมให้แก่บุคลากร - ควรปรับเปลี่ยนหมุนเวียนบุคลากรผู้ดำเนินโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมให้ครอบคลุมทั่วถึงทุกหน่วยงาน

ภาพที่ 5.2 สรุปผลการศึกษาและข้อเสนอแนะด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

บรรณานุกรม

- กรมควบคุมมลพิษ. 2557. **PCD and UN Sustainable Development**. ค้นวันที่ 28 พฤศจิกายน 2557
จาก http://www.pcd.go.th/info_serv/en_pol_sustainable.html
- กองแผนงาน. 2558. รายงานยุทธศาสตร์การพัฒนาศาสนาของสถาบัน. สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
กรุงเทพมหานคร.
- คอตเลอร์, ฟิลิป และ ลี, แนนซี. 2551. **บริษัทบริหาร (ความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กร)**. แปล
จาก Corporate Social Responsibility Doing the Most Good For Your Company and
Your Cause. กรุงเทพมหานคร: ด้านสุขภาพการพิมพ์.
- จอย ทองหล่อ. 2555. การพัฒนาตัวบ่งชี้ความรับผิดชอบต่อสังคมของสถาบันอุดมศึกษาไทย
ตามหลักธรรมาภิบาล. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จำลอง โพธิ์บุญ. 2550. การมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม.
วารสารการจัดการสิ่งแวดล้อม. 3(1): 141-171.
- จิตติมา ปริเมฉินทร์. 2552. การดำเนินการเกี่ยวกับความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรธุรกิจ
ขนาดใหญ่ในประเทศไทย. สารนิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- จิรประภา อัครบวร และประยูร อัครบวร. 2552. ความรับผิดชอบต่อสังคม. กรุงเทพมหานคร: โรง
พิมพ์ ก.พลพิมพ์ (1996).
- จิรศักดิ์ พูลเจริญ. 2547. ความคิดเห็นของพนักงานบริษัททีทีแอนด์ที จำกัด (มหาชน) ต่อการ
ประเมินผลการปฏิบัติงานโดยใช้ KPI จาก Balanced scorecard. ปัญหาพิเศษปริญญา
บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- จุฑารัตน์ ชมพันธุ์. 2556. ธรรมาภิบาลและการมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการตัดสินใจ
ในโครงการพัฒนา. วารสารการจัดการสิ่งแวดล้อม. 9(1): 85-106.
- จุฑารัตน์ หงส์จินดา. 2557. ปัจจัยที่ส่งผลสำเร็จต่อการดำเนินงานระบบมาตรฐานการจัดการ
สิ่งแวดล้อม (ISO 14001): กรณีศึกษา บริษัท พีทีที โกลบอล เคมิคอล จำกัด (มหาชน).
วารสารการจัดการสิ่งแวดล้อม. 10(1): 77-92.

- เจษฎา คำเงิน. 2554. การศึกษาความเชื่อมโยงขององค์กรที่ไม่แสวงหาผลกำไรกับการดำเนินธุรกิจที่มีความรับผิดชอบต่อสังคม กรณีศึกษาธุรกิจเพื่อสังคมห้องอาหาร ซี แอนด์ ซี. การศึกษาโดยอิสระปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง.
- ณัฐนันท์ ยืนยง. 2554. การประเมินผลการปฏิบัติงานของบุคลากรกรมกิจการพลเรือนทหารอากาศ โดยใช้แนวคิดการปฏิบัติงานเชิงดุลยภาพ. การค้นคว้าอิสระปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์.
- คุณ วันบุญกุล. 2554. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของดัชนีชี้วัดผลสำเร็จขององค์กรตามหลักการวัดผลการปฏิบัติงานเชิงดุลยภาพ กรณีศึกษา: โรงงานฉีดพลาสติก. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- ทัศนีย์ เหลืองตระกูล. 2552. การจัดการความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรธุรกิจที่ได้รับรางวัลจากตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ธัญญ์ณภัทร เจริญพานิช. 2558. การประยุกต์กระบวนการนโยบายสาธารณะแบบมีส่วนร่วมในการพัฒนามหาวิทยาลัยสีเขียว ของมหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม จังหวัดพิษณุโลก. วารสารการจัดการสิ่งแวดล้อม. 11(1): 80-97.
- นิภาพร ประดับมุข. 2551. การศึกษาลำดับความสำคัญในการกำหนดตัวชี้วัดประเมินในแต่ละมุมมองของการประเมินผลเชิงดุลยภาพในการดำเนินงานภายในโครงข่ายโซ่อุปทานของกลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์. สารนิพนธ์วิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นิสากร โลกสุทธิ. 2551. กลยุทธ์การใช้กิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคม (CSR) เพื่อการสร้างภาพลักษณ์ของบริษัท สิงห์ คอร์เปอเรชั่น จำกัด. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประมวล บุตรดี. 2552. การดำเนินกิจกรรมด้านความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรธุรกิจกับการพัฒนาชุมชน กรณีศึกษาฝ่ายชะลอน้ำชุมชนสาบหมก จังหวัดลำปาง. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ประสิทธิ์ ลอยวิสุทธิ. 2554. การประเมินการปฏิบัติงานแบบดุลยภาพของสหกรณ์ออมทรัพย์ตำรวจสงขลา จำกัด. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 1. เจ้าหน้าที่กลุ่มงานสื่อสารองค์กรและกิจกรรมเพื่อสังคม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. 2558 (20 พฤษภาคม). การสัมภาษณ์.

- ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 2. เจ้าหน้าที่กลุ่มงานสื่อสารองค์การและกิจกรรมเพื่อสังคม สถาบัน -
บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. 2558 (20 พฤษภาคม). การสัมภาษณ์.
- ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 3. เจ้าหน้าที่กลุ่มงานสื่อสารองค์การและกิจกรรมเพื่อสังคม สถาบัน -
บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. 2558 (26 พฤษภาคม). การสัมภาษณ์.
- ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 4. เจ้าหน้าที่สำนักสรีรพัฒนา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. 2558 (28
พฤษภาคม). การสัมภาษณ์.
- ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 5. เจ้าหน้าที่สำนักบรรณสารการพัฒนา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
2558 (29 พฤษภาคม). การสัมภาษณ์.
- ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 6. ผู้อำนวยการโรงเรียนประถมศึกษา. 2558 (19 มิถุนายน). การสัมภาษณ์.
- ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 7. ครูโรงเรียนประถมศึกษา. 2558 (19 มิถุนายน). การสัมภาษณ์.
- ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 8. ผู้ปกครองนักเรียนโรงเรียนประถมศึกษา. 2558 (19 มิถุนายน).
การสัมภาษณ์.
- ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 9. นักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. 2558 (2 เมษายน).
การสัมภาษณ์.
- ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 10. นักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. 2558 (2 เมษายน).
การสัมภาษณ์.
- ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 11. นักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. 2558 (19 มิถุนายน).
การสัมภาษณ์.
- ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 12. นักศึกษาจากสถาบันอื่น. 2558 (20 มิถุนายน). การสัมภาษณ์.
- ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 13. นักศึกษาจากสถาบันอื่น. 2558 (20 มิถุนายน). การสัมภาษณ์.
- ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 14. นักศึกษาจากสถาบันอื่น. 2558 (21 มิถุนายน). การสัมภาษณ์.
- ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 15. นักศึกษาจากสถาบันอื่น. 2558 (21 มิถุนายน). การสัมภาษณ์.
- ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 16. นักศึกษาจากสถาบันอื่น. 2558 (21 มิถุนายน). การสัมภาษณ์.
- ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านที่ 17. นักศึกษาจากสถาบันอื่น. 2558 (25 มิถุนายน). การสัมภาษณ์.
- พานแก้ว อื่นสุทะ. 2553. การศึกษาคุณภาพการบริหารจัดการเชิงสมดุล (Balanced Scorecard)
ของโรงเรียนบ้านใหม่โชคชัย อำเภอพญาเม็งราย จังหวัดเชียงราย. วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- พิพัฒน์ นนทนารณ์. 2553. การจัดการความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กร. นน ทบุรี : ชิงค์ บี -
ยอนด์ บุ๊ค

- เพชรรัตน์ เรืองศักดิ์. 2553. ความรับผิดชอบต่อสังคมของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ในภาคอุตสาหกรรม จังหวัดนครราชสีมา. การศึกษาอิสระปริญญาการ จัดการมหาชน มหาวิทยาลัวยลัักษณ์.
- มินทร์จิตา จิราธรรมวัฒน์. 2553. การรับรู้และทัศนคติที่ประชาชนมีต่อภาพลักษณ์ด้านความ รับผิดชอบต่อสังคมขององค์กร(CSR) ของบริษัท ปตท.จำกัด(มหาชน). วิทยานิพนธ์ ปริญญาบริหาร มหาวิทยาลัวยรามคำแหง.
- วชิรา ชศศิริ. 2555. การประเมินผลการดำเนินงานความรับผิดชอบต่อสังคม ด้านการจัดการ สิ่งแวดล้อม: กรณีศึกษา โครงการปลูกป่าชายเลนเฉลิมพระเกียรติ (บางปู) บริษัท โต โยต้า มอเตอร์ ประเทศไทย จำกัด. วิชาการค้นคว้าอิสระ คณะพัฒนาสังคมและ สิ่งแวดล้อม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- วรทัย ราวิณี. 2549. ประสิทธิภาพของการใช้แนวคิดความรับผิดชอบต่อสังคมในการสร้าง ภาพลักษณ์ของบริษัท เครือเจริญโภคภัณฑ์ จำกัด. วิทยานิพนธ์ปริญญาบริหาร มหาวิทยาลัวย.
- วัชรียา สุขศิลป์. 2548. ผลกระทบของความรับผิดชอบต่อสังคมที่มีต่อผลการดำเนินงานของวิสาหกิจ ขนาดกลางและขนาดย่อมและบริษัทข้ามชาติของไทย. วิทยานิพนธ์ปริญญาบริหาร มหาวิทยาลัวยมหาสารคาม.
- วัลลภา เกลิมวงศาเวช. 2555. ความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรอุดมศึกษา. วารสารนักบริหาร. 32(4): 116-122.
- วาญุ กาญจนสร. 2551. ความรับผิดชอบต่อสังคมของนักศึกษา สาขาวิชาพลศึกษา คณะ ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัวยขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาบริหาร มหาวิทยาลัวยขอนแก่น.
- วีรศักดิ์ จันทะสงคราม. 2549. การรับรู้ตนเองด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้บริหาร สถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากาฬสินธุ์ เขต 2. วิทยานิพนธ์ปริญญาบริหาร มหาวิทยาลัวยราชภัฏมหาสารคาม.
- ศิวพา สิริจามร และจำลองโพธิ์บุญ. 2553. ธรรมเนียมในการจัดการสิ่งแวดล้อม ขององค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่น: กรณีศึกษาเทศบาลเมืองศรีราชา จังหวัดชลบุรี. วารสารการ จัดการสิ่งแวดล้อม. 6(1): 52-77.

- ศูนย์คุณธรรม (องค์การมหาชน). ม.ป.ป. สร้าง **USR : สถานศึกษาที่มีความรับผิดชอบต่อสังคม**. university social responsibility. ค้นวันที่ 6 สิงหาคม 2559 จาก <http://moral.eneews.sangsue.co.th/node/26>
- ศดไส ดุขยา. 2553. **การศึกษารูปแบบกลยุทธ์และกิจกรรมความรับผิดชอบต่อสังคมขององค์กรธุรกิจจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยด้วยมุมมอง Balanced Scorecard**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. 2557ก. **เกี่ยวกับนิต้า**. ค้นวันที่ 28 พฤศจิกายน 2557 จาก <http://www.nida.ac.th/th/index.php/nida-about/nida-about-2>
- สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์. 2557ข. **ประวัติ สพบ..** ค้นวันที่ 28 พฤศจิกายน 2557 จาก <http://www.nida.ac.th/th/index.php/nida-about/nida-about-1>
- สมพร แสงชัย. 2550. **สิ่งแวดล้อม: อุดมการณ์ การเมือง และการพัฒนาที่ยั่งยืน (ฉบับแก้ไขและปรับปรุง)**. กรุงเทพมหานคร: ม.ป.ท.
- สมศักดิ์ เวียงอินทร์. 2551. **ผลกระทบของความรับผิดชอบต่อสังคม และภาพลักษณ์ขององค์กรที่มีต่อผลการดำเนินงานของธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สราลี พุ่มกุมาร. 2555. **กลยุทธ์การแสดงความรับผิดชอบต่อสังคมและการรับรู้ประโยชน์ที่มีต่อสถานีวิจัยโทรทัศนไทยทีวีสีช่อง 3 ในภาวะอุทกภัยปี พ.ศ. 2554**. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- สำนักความร่วมมือด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมระหว่างประเทศ. 2556. **ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการพัฒนาที่ยั่งยืน**. กรุงเทพมหานคร: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา. 2552. **มหาวิทยาลัยกับความรับผิดชอบต่อสังคม**. University Social Responsibility. ค้นวันที่ 6 สิงหาคม 2559 จาก http://www.mua.go.th/data_pr/data_sumate_52/Retreat_4.pdf
- สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม. 2556. **ความเป็นมา**. ค้นวันที่ 10 ธันวาคม 2557 จาก <http://www.onep.go.th>.
- สุไพรินทร์ นันทะลัย. 2547. **การประเมินผลการดำเนินงานของสหกรณ์ออมทรัพย์ครูอุดรธานี จำกัด ด้วยเทคนิค Balanced Scorecard**. ปัญหาพิเศษปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

สุรสิทธิ์ วชิรขจร. 2553. **Balanced Scorecard: แนวคิดและวิธีปฏิบัติ**. กรุงเทพมหานคร: ชเนศวร (1999) พิมพ์ครั้งที่ 1.

โสภณ พรโชคชัย. 2551. **CSR ที่แท้**. กรุงเทพมหานคร: ส.วีรัชการพิมพ์ (1996).

โสภณ สุทธิชัย. 2554. **ความคิดเห็นในการนำระบบการประเมินผลแบบ Balance Scorecard มาใช้ในการประเมินผลงานของผู้บริหารระดับผู้อำนวยการในสำนักงานอธิการบดีมหาวิทยาลัยแม่โจ้ จังหวัดเชียงใหม่. ปัญหาพิเศษปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยแม่โจ้**.

อริวัฒน์ บัวงาม. 2557. **Balanced Scorecard (BSC)**. Balanced Scorecard (BSC) คำนวณวันที่ 7 ธันวาคม 2557 จาก <https://buangam.wordpress.com/balanced-scorecard-bsc/>

เอนก วัดแย้ม. 2553. **แนวคิดและทฤษฎีดัชนีวัดความสำเร็จแบบสมดุล(Balanced Scorecard : BSC)**. คำนวณวันที่ 7 ธันวาคม 2557 จาก <http://mpa2011.blogspot.com/2011/06/balanced-scorecard-bsc.html>

Dobson, Andrew. 1998. อ้างถึงใน สมพร แสงชัย. 2550. **สิ่งแวดล้อม: อุดมการณ์ การเมือง และการพัฒนาที่ยั่งยืน (ฉบับแก้ไขและปรับปรุง)**. กรุงเทพมหานคร: ม.ป.ท.

Kaplan, Robert S. และ Norton, David P. 1990. อ้างถึงใน สุรสิทธิ์ วชิรขจร. 2553. **Balanced Scorecard: แนวคิดและวิธีปฏิบัติ**. กรุงเทพมหานคร: ชเนศวร (1999) พิมพ์ครั้งที่ 1.

Niven, Pual R. 2002. อ้างถึงใน สุรสิทธิ์ วชิรขจร. 2553. **Balanced Scorecard: แนวคิดและวิธีปฏิบัติ**. กรุงเทพมหานคร: ชเนศวร (1999) พิมพ์ครั้งที่ 1.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสัมภาษณ์เรื่อง การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม
ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

แบบสัมภาษณ์เชิงลึกสำหรับผู้บริหารสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

เรื่อง การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม

ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

คำชี้แจง

แบบสัมภาษณ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและประเมินผลการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ปัญหาและอุปสรรคที่มีผลต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ตลอดจนการเสนอแนะแนวทางพัฒนา การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ซึ่งในแบบสัมภาษณ์นี้แบ่งเป็น 3 ส่วน ประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ให้สัมภาษณ์

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นและประสบการณ์ที่มีต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะต่องานวิจัย

โดยคำตอบทุกคำตอบถือเป็นส่วนหนึ่งในการศึกษาของนักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรการจัดการสิ่งแวดล้อม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ และจะถือเป็นความลับ ไม่มีผลกระทบต่อผู้ให้สัมภาษณ์แต่อย่างใด

จึงขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในการให้ความอนุเคราะห์การสัมภาษณ์ในครั้งนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายปัญญาทร หวังชูธรรม)

นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรการจัดการสิ่งแวดล้อม

คณะบริหารการพัฒนาสิ่งแวดล้อม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ผู้ให้สัมภาษณ์.....
 ตำแหน่ง.....
 หน่วยงาน.....
 วัน/เดือน/ปี.....เวลาที่สัมภาษณ์.....
 สถานที่สัมภาษณ์.....

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ให้สัมภาษณ์

1. เพศ

☐ ชาย

☐ หญิง

2. อายุ

☐ ต่ำกว่า 20 ปี

☐ 20-30 ปี

☐ 31-40 ปี

☐ 41-50 ปี

☐ 51-60 ปี

☐ 60 ปีขึ้นไป

3. ระดับการศึกษา

☐ ต่ำกว่าระดับประถมศึกษา

☐ ระดับประถมศึกษา

☐ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

☐ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

☐ อนุปริญญา/ปวส./ปวท.

☐ ระดับอุดมศึกษา (ปริญญาตรี)

☐ สูงกว่าระดับปริญญาตรี

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นและประสบการณ์ที่มีต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ในส่วนนี้จะทำการศึกษาและประเมินผลการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ปัญหาและอุปสรรคที่มีผลต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ตลอดจนเสนอแนะแนวทางพัฒนา การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมที่เหมาะสมต่อ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มีจุดเริ่มต้นอย่างไร

.....

.....

2. หลักการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์เป็นอย่างไร มีความสอดคล้องกับการพัฒนาที่ยั่งยืนหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

3. นโยบาย แผนงาน และโครงการ การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เป็นอย่างไร

.....

.....

4. นโยบายภาครัฐและภาคเอกชนมีผลต่อ การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์หรือไม่ อย่างไร

.....

.....

5. การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ได้รับความร่วมมือจากหน่วยงานภายนอก (ความร่วมมือจากชุมชน, ความร่วมมือจากภาครัฐและภาคเอกชน, ฯลฯ) บ้างหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

6. การจัดสรรงบประมาณของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์เป็นอย่างไร และมีการให้ความสำคัญกับการดำเนินงานด้านใดเป็นพิเศษ

.....

.....

- มีงบประมาณให้กับการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมอย่างเหมาะสมหรือไม่

.....

.....

7. การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์สามารถใช้
งบประมาณที่สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์จัดสรรให้ ตรงตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่
กำหนดไว้หรือไม่ อย่างไร

.....

.....

8. การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มีการ
ดำเนินงานร่วมกับหน่วยงานอื่นๆ บ้างหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

9. การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มีการ
ประชาสัมพันธ์ทางช่องทางใดบ้าง และท่านคิดว่าจะมีความเหมาะสมหรือไม่

.....

.....

10. มีการฝึกอบรมหรือให้ความรู้ก่อนการปฏิบัติหน้าที่ แก่ผู้ดำเนินโครงการด้านความรับผิดชอบต่อ
สังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์หรือไม่ อย่างไร

.....

.....

11. การปฏิบัติหน้าที่ของผู้ดำเนินโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒน-
บริหารศาสตร์มีความตั้งใจจริงหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

12. หลังจากการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมในแต่ละโครงการ ของสถาบันบัณฑิต-
พัฒนบริหารศาสตร์เสร็จสิ้น ได้มีการติดตาม ตรวจสอบและประเมินผลหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

13. การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ สามารถ
สร้างประโยชน์ให้กับการบริหารจัดการของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ อย่างไรบ้าง

.....

.....

14. ท่านคิดว่าการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ สามารถก่อให้เกิดความตระหนัก หรือจิตสำนึกด้านความรับผิดชอบต่อสังคมให้แก่ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง (ผู้ดำเนินโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม, นักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, ชาวบ้านในพื้นที่) มาก-น้อยเพียงใด

.....

.....

15. การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ สามารถสร้างความพึงพอใจให้กับผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง (ผู้ดำเนินโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม, นักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, ชาวบ้านในพื้นที่) หรือไม่

.....

.....

- มีวิธีการวัดผลความพึงพอใจอย่างไร

.....

.....

- ถ้าไม่ได้รับความพึงพอใจ จะมีแนวทางการปรับปรุงแก้ไขอย่างไรบ้าง

.....

.....

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

1. ปัญหาและอุปสรรค ของการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มีอะไรบ้าง

.....

.....

2. ท่านคิดว่าการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ควรพัฒนาต่อไปอย่างไร

.....

.....

3. ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

**แบบสัมภาษณ์เชิงลึกสำหรับผู้ดำเนินโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม
ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เรื่อง การดำเนินงานด้านความ
รับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์**

คำชี้แจง

แบบสัมภาษณ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและประเมินผลการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ปัญหาและอุปสรรคที่มีผลต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ตลอดจนการเสนอแนะแนวทางพัฒนา การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ซึ่งในแบบสัมภาษณ์นี้แบ่งเป็น 3 ส่วน ประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ให้สัมภาษณ์

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นและประสบการณ์ที่มีต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะต่องานวิจัย

โดยคำตอบทุกคำตอบถือเป็นส่วนหนึ่งในการศึกษาของนักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรการจัดการสิ่งแวดล้อม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ และจะถือเป็นความลับ ไม่มีผลกระทบต่อผู้ให้สัมภาษณ์แต่อย่างใด

จึงขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในการให้ความอนุเคราะห์การสัมภาษณ์ในครั้งนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายปัญญาทร หวังชูธรรม)

นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรการจัดการสิ่งแวดล้อม

คณะบริหารการพัฒนาสิ่งแวดล้อม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ผู้ให้สัมภาษณ์.....
 ตำแหน่ง.....
 หน่วยงาน.....
 วัน/เดือน/ปี.....เวลาที่สัมภาษณ์.....
 สถานที่สัมภาษณ์.....

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ให้สัมภาษณ์

1. เพศ

☐ ชาย

☐ หญิง

2. อายุ

☐ ต่ำกว่า 20 ปี

☐ 20-30 ปี

☐ 31-40 ปี

☐ 41-50 ปี

☐ 51-60 ปี

☐ 60 ปีขึ้นไป

3. ระดับการศึกษา

☐ ต่ำกว่าระดับประถมศึกษา

☐ ระดับประถมศึกษา

☐ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

☐ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

☐ อนุปริญญา/ปวส./ปวท.

☐ ระดับอุดมศึกษา (ปริญญาตรี)

☐ สูงกว่าระดับปริญญาตรี

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นและประสบการณ์ที่มีต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ในส่วนนี้จะทำการศึกษาและประเมินผลการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ปัญหาและอุปสรรคที่มีผลต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ตลอดจนเสนอแนะแนวทางพัฒนา การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมที่เหมาะสมต่อ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. การเข้าร่วมโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ของท่าน เริ่มต้นได้อย่างไร

.....
.....

2. ท่านเคยเข้าร่วมโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมมาก่อนหรือไม่ และโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมที่ท่านเคยเข้าร่วมนั้น เหมือนหรือแตกต่างจากสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์อย่างไร

.....
.....

3. ท่านคิดว่างบประมาณที่สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์จัดสรรให้ในการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมเพียงพอหรือไม่ อย่างไร

.....
.....

4. การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์สามารถใช้งบประมาณที่สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์จัดสรรให้ ตรงตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่กำหนดไว้หรือไม่ อย่างไร

.....
.....

5. การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มีการประชาสัมพันธ์ทางช่องทางใดบ้าง และท่านคิดว่าจะมีความเหมาะสมหรือไม่

.....
.....

6. จำนวนผู้ดำเนินโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มาก-น้อยเพียงใด เพียงพอต่อการดำเนินงานหรือไม่ อย่างไร

.....
.....

7. ท่านได้รับการฝึกอบรมหรือให้ความรู้ก่อนการดำเนินโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์หรือไม่ อย่างไร

.....
.....

8. หลังจากการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์เสร็จสิ้น ได้มีการติดตาม ตรวจสอบและประเมินผลหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

9. ท่านคิดว่าการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์สามารถก่อให้เกิดความตระหนัก หรือจิตสำนึกด้านความรับผิดชอบต่อสังคมให้แก่ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง (ผู้ดำเนินโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม, นักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, ชาวบ้านในพื้นที่) มาก-น้อยเพียงใด

.....

.....

10. การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ สามารถสร้างความพึงพอใจให้กับผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง (ผู้ดำเนินโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม, นักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, ชาวบ้านในพื้นที่) มาก-น้อยเพียงใด

.....

.....

11. ท่านสามารถเรียนรู้อะไร จากการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ และสามารถนำไปพัฒนาตนเองได้อย่างไร

.....

.....

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

1. ปัญหาและอุปสรรค ของการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มีอะไรบ้าง

.....

.....

2. ท่านคิดว่าการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ควรพัฒนาต่อไปอย่างไร

.....

.....

3. ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

แบบสัมภาษณ์เชิงลึกสำหรับนักศึกษาผู้ดำเนินโครงการด้านความรับผิดชอบต่อ
สังคมของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เรื่อง การดำเนินงานด้านความ
รับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

คำชี้แจง

แบบสัมภาษณ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและประเมินผลการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ปัญหาและอุปสรรคที่มีผลต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ตลอดจนการเสนอแนะแนวทางพัฒนา การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ซึ่งในแบบสัมภาษณ์นี้แบ่งเป็น 3 ส่วน ประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ให้สัมภาษณ์

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นและประสบการณ์ที่มีต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะต่องานวิจัย

โดยคำตอบทุกคำตอบถือเป็นส่วนหนึ่งในการศึกษาของนักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรการจัดการสิ่งแวดล้อม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ และจะถือเป็นความลับ ไม่มีผลกระทบต่อผู้ให้สัมภาษณ์แต่อย่างใด

จึงขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในการให้ความอนุเคราะห์การสัมภาษณ์ในครั้งนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายปัญญาทร หวังชูธรรม)

นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรการจัดการสิ่งแวดล้อม

คณะบริหารการพัฒนาสิ่งแวดล้อม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ผู้ให้สัมภาษณ์.....
 สถาบันการศึกษา.....
 คณะ.....สาขา.....
 วัน/เดือน/ปี.....เวลาที่สัมภาษณ์.....
 สถานที่สัมภาษณ์.....

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ให้สัมภาษณ์

1. เพศ

☐ ชาย

☐ หญิง

2. อายุ

☐ ต่ำกว่า 20 ปี

☐ 20-30 ปี

☐ 31-40 ปี

☐ 41-50 ปี

☐ 51-60 ปี

☐ 60 ปีขึ้นไป

3. ระดับการศึกษา

☐ ต่ำกว่าระดับประถมศึกษา

☐ ระดับประถมศึกษา

☐ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

☐ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

☐ อนุปริญญา/ปวส./ปวท.

☐ ระดับอุดมศึกษา (ปริญญาตรี)

☐ สูงกว่าระดับปริญญาตรี

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นและประสบการณ์ที่มีต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ในส่วนนี้จะทำการศึกษาและประเมินผลการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ปัญหาและอุปสรรคที่มีผลต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ตลอดจนเสนอแนะแนวทางพัฒนา การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมที่เหมาะสมต่อ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. การเข้าร่วมโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ของท่าน เริ่มต้นได้อย่างไร

.....

.....

2. ท่านเคยเข้าร่วมโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมมาก่อนหรือไม่ และโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมที่ท่านเคยเข้าร่วมนั้น เหมือนหรือแตกต่างจากสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์อย่างไร

.....

.....

3. การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์สามารถใช้งบประมาณที่สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์จัดสรรให้ ตรงตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่กำหนดไว้หรือไม่ อย่างไร

.....

.....

4. การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มีการประชาสัมพันธ์ทางช่องทางใดบ้าง และท่านคิดว่าจะมีความเหมาะสมหรือไม่

.....

.....

5. จำนวนผู้ดำเนินโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มาก-น้อยเพียงใด เพียงพอต่อการดำเนินงานหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

6. ท่านได้รับการฝึกอบรมหรือให้ความรู้ก่อนการดำเนินโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์หรือไม่ อย่างไร

.....

.....

7. ท่านคิดว่าการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ สามารถก่อให้เกิดความตระหนัก หรือจิตสำนึกด้านความรับผิดชอบต่อสังคมให้แก่ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง (ผู้ดำเนินโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม, นักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, ชาวบ้านในพื้นที่) มาก-น้อยเพียงใด

.....

.....

8. การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ สามารถสร้างความพึงพอใจให้กับผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง (ผู้ดำเนินโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม, นักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, ชาวบ้านในพื้นที่) มาก-น้อยเพียงใด

.....

.....

9. ท่านสามารถเรียนรู้อะไร จากการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ และสามารถนำไปพัฒนาตนเองได้อย่างไร

.....

.....

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

1. ปัญหาและอุปสรรค ของการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มีอะไรบ้าง

.....

.....

2. ท่านคิดว่าการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ควรพัฒนาต่อไปอย่างไร

.....

.....

3. ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

**แบบสัมภาษณ์เชิงลึกสำหรับเจ้าหน้าที่กลุ่มงานสื่อสารองค์การและกิจกรรมเพื่อ
สังคมของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เรื่อง การดำเนินงานด้านความ
รับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์**

คำชี้แจง

แบบสัมภาษณ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและประเมินผลการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ปัญหาและอุปสรรคที่มีผลต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ตลอดจนการเสนอแนะแนวทางพัฒนา การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ซึ่งในแบบสัมภาษณ์นี้แบ่งเป็น 3 ส่วน ประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ให้สัมภาษณ์

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นและประสบการณ์ที่มีต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะต่องานวิจัย

โดยคำตอบทุกคำตอบถือเป็นส่วนหนึ่งในการศึกษาของนักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรการจัดการสิ่งแวดล้อม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ และจะถือเป็นความลับ ไม่มีผลกระทบต่อผู้ให้สัมภาษณ์แต่อย่างใด

จึงขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในการให้ความอนุเคราะห์การสัมภาษณ์ในครั้งนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายปัญญาทร หวังชูธรรม)

นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรการจัดการสิ่งแวดล้อม

คณะบริหารการพัฒนาสิ่งแวดล้อม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ผู้ให้สัมภาษณ์.....
 ตำแหน่ง.....
 หน่วยงาน.....
 วัน/เดือน/ปี.....เวลาที่สัมภาษณ์.....
 สถานที่สัมภาษณ์.....

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ให้สัมภาษณ์

1. เพศ

☐ ชาย

☐ หญิง

2. อายุ

☐ ต่ำกว่า 20 ปี

☐ 20-30 ปี

☐ 31-40 ปี

☐ 41-50 ปี

☐ 51-60 ปี

☐ 60 ปีขึ้นไป

3. ระดับการศึกษา

☐ ต่ำกว่าระดับประถมศึกษา

☐ ระดับประถมศึกษา

☐ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

☐ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

☐ อนุปริญญา/ปวส./ปวท.

☐ ระดับอุดมศึกษา (ปริญญาตรี)

☐ สูงกว่าระดับปริญญาตรี

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นและประสบการณ์ที่มีต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อ

สังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ในส่วนนี้จะทำการศึกษาและประเมินผลการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ปัญหาและอุปสรรคที่มีผลต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ตลอดจนเสนอแนะแนวทางพัฒนา การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมที่เหมาะสมต่อ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มีจุดเริ่มต้นอย่างไร มีความสอดคล้องกับการพัฒนาที่ยั่งยืนหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

2. นโยบาย แผนงาน และโครงการ การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เป็นอย่างไร

.....

.....

3. นโยบายภาครัฐและภาคเอกชนมีผลต่อ การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์หรือไม่ อย่างไร

.....

.....

4. การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ได้รับความร่วมมือจากหน่วยงานภายนอก (ความร่วมมือจากชุมชน, ความร่วมมือจากภาครัฐและภาคเอกชน, ฯลฯ) บ้างหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

5. การจัดสรรงบประมาณของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์เป็นอย่างไร และมีการให้ความสำคัญกับการดำเนินงานด้านใดเป็นพิเศษ

.....

.....

- มีงบประมาณให้กับการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมอย่างเหมาะสมหรือไม่

.....

.....

6. การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์สามารถใช้งบประมาณที่สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์จัดสรรให้ ตรงตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่กำหนดไว้หรือไม่ อย่างไร

.....

.....

7. การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มีการดำเนินงานร่วมกับหน่วยงานอื่นๆ บ้างหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

8. การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มีการประชาสัมพันธ์ทางช่องทางใดบ้าง และท่านคิดว่าจะมีความเหมาะสมหรือไม่

.....

.....

9. จำนวนผู้ดำเนินโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ในแต่ละครั้งมาก-น้อยเพียงใด เพียงพอต่อการดำเนินงานหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

10. ท่านได้รับการฝึกอบรมหรือให้ความรู้ก่อนการดำเนินโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์หรือไม่ อย่างไร

.....

.....

11. หลังจากการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมในแต่ละโครงการ ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์เสร็จสิ้น ได้มีการติดตาม ตรวจสอบและประเมินผลหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

12. ท่านคิดว่าการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ สามารถก่อให้เกิดความตระหนัก หรือจิตสำนึกด้านความรับผิดชอบต่อสังคมให้แก่ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง (ผู้ดำเนินโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม, นักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, ชาวบ้านในพื้นที่) มาก-น้อยเพียงใด

.....

.....

13. การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ สามารถสร้างความพึงพอใจให้กับผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง (ผู้ดำเนินโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม, นักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, ชาวบ้านในพื้นที่) หรือไม่

.....

- มีวิธีการวัดผลความพึงพอใจอย่างไร

.....

- ถ้าไม่ได้รับความพึงพอใจ จะมีแนวทางการปรับปรุงแก้ไขอย่างไรบ้าง

.....

14. ท่านสามารถเรียนรู้อะไร จากการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ และสามารถนำไปพัฒนาตนเองได้อย่างไร

.....

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

1. ปัญหาและอุปสรรค ของการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มีอะไรบ้าง

.....

2. ท่านคิดว่าการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ควรพัฒนาต่อไปอย่างไร

.....

3. ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

แบบสัมภาษณ์เชิงลึกสำหรับเจ้าหน้าที่ผู้ดำเนินโครงการด้านความรับผิดชอบต่อ
สังคมของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เรื่อง การดำเนินงานด้านความ
รับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

คำชี้แจง

แบบสัมภาษณ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและประเมินผลการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ปัญหาและอุปสรรคที่มีผลต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ตลอดจนการเสนอแนะแนวทางพัฒนา การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ซึ่งในแบบสัมภาษณ์นี้แบ่งเป็น 3 ส่วน ประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ให้สัมภาษณ์

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นและประสบการณ์ที่มีต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะต่องานวิจัย

โดยคำตอบทุกคำตอบถือเป็นส่วนหนึ่งในการศึกษาของนักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรการจัดการสิ่งแวดล้อม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ และจะถือเป็นความลับ ไม่มีผลกระทบต่อผู้ให้สัมภาษณ์แต่อย่างใด

จึงขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในการให้ความอนุเคราะห์การสัมภาษณ์ในครั้งนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายปัญญาทร หวังชูธรรม)

นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรการจัดการสิ่งแวดล้อม

คณะบริหารการพัฒนาสิ่งแวดล้อม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ผู้ให้สัมภาษณ์.....
 ตำแหน่ง.....
 หน่วยงาน.....
 วัน/เดือน/ปี.....เวลาที่สัมภาษณ์.....
 สถานที่สัมภาษณ์.....

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ให้สัมภาษณ์

1. เพศ

☐ ชาย

☐ หญิง

2. อายุ

☐ ต่ำกว่า 20 ปี

☐ 20-30 ปี

☐ 31-40 ปี

☐ 41-50 ปี

☐ 51-60 ปี

☐ 60 ปีขึ้นไป

3. ระดับการศึกษา

☐ ต่ำกว่าระดับประถมศึกษา

☐ ระดับประถมศึกษา

☐ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

☐ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

☐ อนุปริญญา/ปวส./ปวท.

☐ ระดับอุดมศึกษา (ปริญญาตรี)

☐ สูงกว่าระดับปริญญาตรี

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นและประสบการณ์ที่มีต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ในส่วนนี้จะทำการศึกษาและประเมินผลการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ปัญหาและอุปสรรคที่มีผลต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ตลอดจนเสนอแนะแนวทางพัฒนา การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมที่เหมาะสมต่อ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มีจุดเริ่มต้นอย่างไร มีความสอดคล้องกับการพัฒนาที่ยั่งยืนหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

2. นโยบาย แผนงาน และโครงการ การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เป็นอย่างไร

.....

.....

3. นโยบายภาครัฐและภาคเอกชนมีผลต่อ การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์หรือไม่ อย่างไร

.....

.....

4. การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ได้รับความร่วมมือจากหน่วยงานภายนอก (ความร่วมมือจากชุมชน, ความร่วมมือจากภาครัฐและภาคเอกชน, ฯลฯ) บ้างหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

5. การจัดสรรงบประมาณของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์เป็นอย่างไร และมีการให้ความสำคัญกับการดำเนินงานด้านใดเป็นพิเศษ

.....

.....

- มีงบประมาณให้กับการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมอย่างเหมาะสมหรือไม่

.....

.....

6. การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์สามารถใช้งบประมาณที่สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์จัดสรรให้ ตรงตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายที่กำหนดไว้หรือไม่ อย่างไร

.....

.....

7. การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มีการดำเนินงานร่วมกับหน่วยงานอื่นๆ บ้างหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

8. การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มีการประชาสัมพันธ์ทางช่องทางใดบ้าง และท่านคิดว่าจะมีความเหมาะสมหรือไม่

.....

.....

9. จำนวนผู้ดำเนินโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ในแต่ละครั้งมาก-น้อยเพียงใด เพียงพอต่อการดำเนินงานหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

10. ท่านได้รับการฝึกอบรมหรือให้ความรู้ก่อนการดำเนินโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์หรือไม่ อย่างไร

.....

.....

11. หลังจากการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมในแต่ละโครงการ ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์เสร็จสิ้น ได้มีการติดตาม ตรวจสอบและประเมินผลหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

12. ท่านคิดว่าการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ สามารถก่อให้เกิดความตระหนัก หรือจิตสำนึกด้านความรับผิดชอบต่อสังคมให้แก่ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง (ผู้ดำเนินโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม, นักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, ชาวบ้านในพื้นที่) มาก-น้อยเพียงใด

.....

.....

13. การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ สามารถสร้างความพึงพอใจให้กับผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง (ผู้ดำเนินโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม, นักศึกษาสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์, ชาวบ้านในพื้นที่) หรือไม่

.....

.....

- มีวิธีการวัดผลความพึงพอใจอย่างไร

.....

.....

- ถ้าไม่ได้รับความพึงพอใจ จะมีแนวทางการปรับปรุงแก้ไขอย่างไรบ้าง

.....

.....

14. ท่านสามารถเรียนรู้อะไร จากการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ และสามารถนำไปพัฒนาตนเองได้อย่างไร

.....

.....

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

1. ปัญหาและอุปสรรค ของการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มีอะไรบ้าง

.....

.....

2. ท่านคิดว่าการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ควรพัฒนาต่อไปอย่างไร

.....

.....

3. ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

แบบสัมภาษณ์เชิงลึกสำหรับผู้นำชุมชน

เรื่อง การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม

ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

คำชี้แจง

แบบสัมภาษณ์นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและประเมินผลการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ปัญหาและอุปสรรคที่มีผลต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ตลอดจนการเสนอแนะแนวทางพัฒนา การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมที่เหมาะสมต่อสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ซึ่งในแบบสัมภาษณ์นี้แบ่งเป็น 3 ส่วน ประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ให้สัมภาษณ์

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นและประสบการณ์ที่มีต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะต่องานวิจัย

โดยคำตอบทุกคำตอบถือเป็นส่วนหนึ่งในการศึกษาของนักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรการจัดการสิ่งแวดล้อม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ และจะถือเป็นความลับ ไม่มีผลกระทบต่อผู้ให้สัมภาษณ์แต่อย่างใด

จึงขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในการให้ความอนุเคราะห์การสัมภาษณ์ในครั้งนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายปัญญาทร หวังชูธรรม)

นักศึกษาปริญญาโท หลักสูตรการจัดการสิ่งแวดล้อม

คณะบริหารการพัฒนาสิ่งแวดล้อม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ผู้ให้สัมภาษณ์.....
 ตำแหน่ง.....
 หน่วยงาน.....
 วัน/เดือน/ปี.....เวลาที่สัมภาษณ์.....
 สถานที่สัมภาษณ์.....

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ให้สัมภาษณ์

1. เพศ

☐ ชาย

☐ หญิง

2. อายุ

☐ ต่ำกว่า 20 ปี

☐ 20-30 ปี

☐ 31-40 ปี

☐ 41-50 ปี

☐ 51-60 ปี

☐ 60 ปีขึ้นไป

3. ระดับการศึกษา

☐ ต่ำกว่าระดับประถมศึกษา

☐ ระดับประถมศึกษา

☐ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

☐ ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย

☐ อนุปริญญา/ปวส./ปวท.

☐ ระดับอุดมศึกษา (ปริญญาตรี)

☐ สูงกว่าระดับปริญญาตรี

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นและประสบการณ์ที่มีต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

ในส่วนนี้จะทำการศึกษาและประเมินผลการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ปัญหาและอุปสรรคที่มีผลต่อการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ตลอดจนเสนอแนะ แนวทางพัฒนา การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคมที่เหมาะสมต่อ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. การเข้าร่วมโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ของท่าน เริ่มต้นได้อย่างไร

.....

.....

2. ชุมชนของท่านเคยเข้าร่วมโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม มาก่อนหรือไม่ และโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคมที่ท่านเคยเข้าร่วมนั้นเหมือน หรือแตกต่างจากโครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์อย่างไร

.....

.....

3. ท่านได้รับข้อมูล ข่าวสารเกี่ยวกับการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ จากการประชาสัมพันธ์ทางช่องทางใดบ้าง การประชาสัมพันธ์ดังกล่าวมีความทั่วถึงหรือไม่

.....

.....

4. จำนวนผู้ดำเนิน โครงการด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ในแต่ละครั้งมาก-น้อยเพียงใด เพียงพอต่อการดำเนินงานหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

5. หลังจากการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์เสร็จสิ้น ทางสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ได้มีการติดตาม ตรวจสอบผลการดำเนินงานบ้างหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

6. การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ สามารถสร้างประโยชน์ให้แก่ท่าน อย่างไรบ้าง

.....

.....

7. ท่านคิดว่าการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ สามารถก่อให้เกิดความตระหนัก หรือจิตสำนึกด้านความรับผิดชอบต่อสังคมให้แก่ คนในชุมชนของท่านมาก-น้อยเพียงใด

.....

.....

8. การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ สามารถสร้างความพึงพอใจให้กับท่านและคนในชุมชนของท่านหรือไม่

.....

.....

- ถ้าไม่ได้รับความพึงพอใจ ท่านคิดว่าทางสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ควรปรับปรุงแก้ไขอย่างไรบ้าง

.....

.....

9. ท่านสามารถเรียนรู้อะไร จากการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ และสามารถนำไปพัฒนาตนเองได้อย่างไร

.....

.....

10. จากการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ท่านคิดว่าจะสนับสนุนโครงการเหล่านี้ต่อไปหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

11. การดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ สามารถทำให้มุมมองด้านความรับผิดชอบต่อสังคมของท่านเปลี่ยนแปลงไปหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะ

1. ท่านคิดว่าปัญหาและอุปสรรค ของการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบัน
บัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ มีอะไรบ้าง

.....

2. ท่านคิดว่าการดำเนินงานด้านความรับผิดชอบต่อสังคม ของสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
ควรพัฒนาต่อไปอย่างไร

.....

3. ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ ชื่อสกุล

นายปัญญาทร หวังชูธรรม

ประวัติการศึกษา

วิทยาศาสตร์บัณฑิต (พัฒนา
ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมเกษตร)
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
ปีที่สำเร็จการศึกษา พ.ศ. 2553